Gerald Messadié

29 DE ZILE

PÂNĂ LA SFÂRȘITUL LUMII

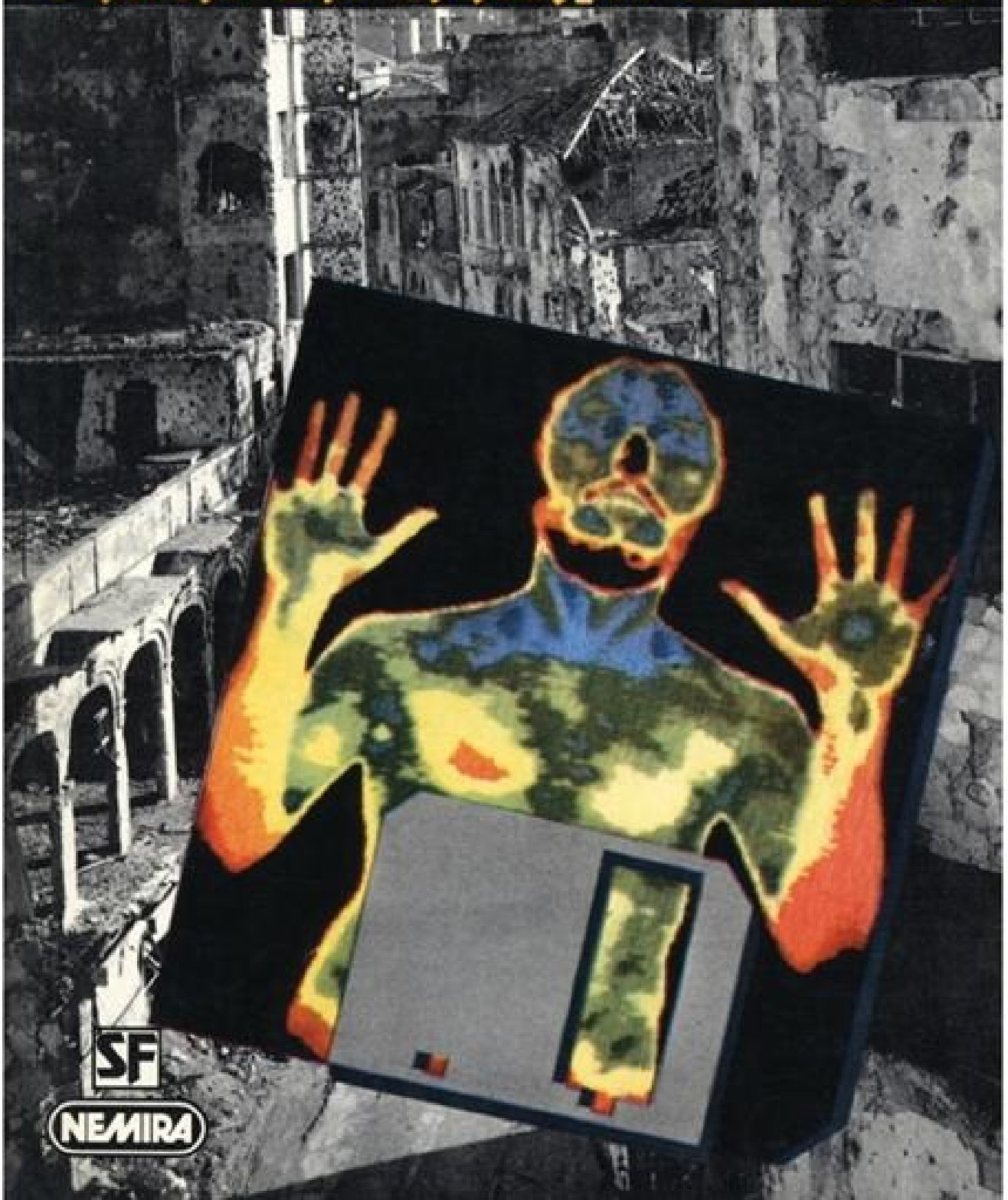

SF

NEMIRA

GERALD MESSADIE

29 DE ZILE PÂNĂ LA SFÂRȘITUL LUMII

---

29 JOURS AVANT LA FIN DU MONDE, 1995

traducere de ION DORU BRANA

Un bărbat gol, cu trupul lucind, părăsi brusc Regatul Săpunului – un fel de baie publica dublata de-un lupanar, într-o stare de frenezie. Ajuns în mijlocul străzii, strigă: „Tigrul e aici! Tigrul e aici!”, apoi explodă.

LA 6.04, UN CAMION CU PRELATĂ trase pe marginea unei șosele din Luxemburg și, apucă, hurducându-se cu prudentă, pe o potecă bolovănoasă, până ce deveni invizibil de pe șosea. Prin frunzișul pe care-l uda o ploaie măruntă se deslușea, la vreo cinci sute de metri, silueta arhaică a castelului Betzdorf.

Sub prelată, șase oameni ședeau pe banchete, între aparate voluminoase, în mod evident electronice, cu excepția unui grup electrogen. Unul dintre ei propuse să se servească ceaiul. Un altul deșurubă capacul unui termos și distribui băutura, în păhărele de carton. Un al treilea, la vreo patruzeci de ani, a cărui piele era întinsă pe craniul său de parcă Dumnezeu economisise la maximum prețiosul țesut, confecționându-i astfel un superb cap de mort, aprinse un televizor. Sigla postului CNN apăru într-un colț al ecranului. Cu priviri disprețuitoare, pasagerii de sub prelată urmăriră imaginile: femei boite, aproape goale, scuturate de, spasme muzicale sub lumini de incendiu, muribunzi șiroind de sânge, cupluri cu un aer tâmp pe fondul unor peisaje tropicale; mulțimi tălăzuindu-se, scufundători înotând în adâncurile mării, sfărâmături de avioane inspectate de inși în combinezoane, vorbitori, vorbitori, la Ulan Bator, Bratislava, Paris, Tokio sau aiurea. Scurte comentarii ale pasagerilor camionului, uneori doar exclamații batjocoritoare, însoțeau aceste imagini.

— Domnia demonilor, rosti unul dintre ei, în limba sa.

La 6.46 apăru chipul președintelui Statelor Unite, Wayne Thorpe, mască de cauciuc răvășită. O liniște desăvârșită se așternu sub prelată. Din faimosul Birou Oval

de la Casa Albă, Thorpe expunea poziția Statelor Unite în configurația politică și socială mondială care apăruse de la dărâmarea Zidului Berlinului și destrămarea URSS, precum și conținutul convorbirilor lui tripartite cu președintele Rusiei, Andrei Bezuhov, și prim-secretarul Partidului Comunist Chinez, Yen Ji, cu privire la mijloacele de apărare a păcii mondiale.

Omul cu cap de mort ridică mâna. Mâna altuia se lăsă pe o cutie de mărimea unui cartuș de țigări. Un al treilea apăsă pe un buton. O antenă tubulară cu diametrul de vreo doisprezece centimetri începu să urce. Traversă repede prelata camionului, până ce-și atinse înălțimea maximă de 19,56 metri. Vârful i se legănă domol în briza nocturnă. Cineva puse în funcțiune grupul electrogen. O vibrație uniformă se transmise vehiculului. Omul cu cap de mort abătu iute brațul pe care-l ținuse ridicat și, în depărtare, vuietul unei detonații, înfundat de ploaie, își croi drum prin prelată și prin zgomotul circulației de pe șoseaua udă. Al treilea om, așezat în fața unei console, apăsă pe trei manete în mai puțin de o secundă și jumătate.

Magnificul cap de mort observa ecranul. Patruzeci și una de secunde mai târziu, un zâmbet ușor îi cresta pielea de fildeș, conferindu-i frumusețea dincolo de frumusețe, a cărei paradigmă e întruchipată de fețele lui Buddha. Antena coborî la loc în șaptezeci de secunde. Grupul electrogen fu oprit.

— Comprimare numerică foarte rapidă, zise chipul de Buddha.

La un ordin scurt al capului de mort, camionul se urni din loc, reveni anevoie pe șosea și ajunse la frontiera germană. Capul de mort zâmbea enigmatic. I se servi un alt păhărel cu ceai și, de această dată, un saleu.

La șase kilometri distanță, camionul se opri și oamenii coborâră, luând cu ei antena, ale cărei douăzeci de segmente din carton supus unui tratament special și îmbucate unele în altele aveau să ardă, în curând, într-un incinerator, fără să lase urme.

Echipamentul electronic fu debarcat degrabă și încărcat în două camionete.

Camionul, a cărui prelată purta emblema decolorată a unei pretinse firme de grupuri electrogene, cu sediul în Luxemburg, se pierdu în rețeaua rutieră germană, ajungând la Hamburg pe rute ocolite.

La 7.36 seara, președintele Thorpe pronunța ultimul cuvânt al discursului său la Universitatea Harvard. Aplauzele se dezlănțuiră ca răpăitul grindinei pe asfalt. Rectorul Universității Harvard, așezat ceva mai în spate pe estrada prezidențială, aplaudă cu putere cuvântarea. Membrii escortei prezidențiale, de asemenea. Președintele dădu de mai multe ori din cap, zâmbind. Pe estradă, soția sa, Mary Cathcart Thorpe, își luă ochii de la ecranul monitorului care permitea urmărirea imaginilor retransmise de sistemul de televiziune cu circuit închis al universității, dintre care unele aveau să fie reluate mai târziu de marile rețele ale țării. Aplaudă și ea, cu fața radioasă și destinsă, fața aceea de matroană afabilă, plină de bun-simț și de seninătate, care contribuise atât de mult la succesul soțului său.

Președintele vorbise auditoriului – studenți, profesori, economiști, politicieni, jurnaliști – despre locul Statelor Unite în noul echilibru mondial. Era un preambul de circumstanță, în termeni academici, la retransmisia declarației „istorice” asupra conferinței tripartite. Organizată, de altfel, cu mare greutate de secretarul de stat Bob Closegate III.

Rectorul se ridică și pronunță o scurtă alocuțiune de mulțumire. Apoi luminile scăzură și privirile tuturor se îndreptară spre ecranul de cinema pentru a urmări emisiunea ce avea să fie transmisă simultan în totalitatea teritoriilor nord și sud-americane, precum și în restul lumii. La sfârșitul proiecției, o agapă urma să reunească, la Jefferson Hali, vreo cincizeci de invitați aleși pe sprânceană.

Cu față mărită la dimensiunile unui cap de *Tyrannosaurus rex,* prezentatorul emisiunii anunță că va urma o declarație de o importanță istorică fără egal de la întemeierea republicii federale, deoarece contura ordinea mondială care avea să se instaureze, prin consens, între cele trei mari puteri, încă dinaintea trecerii în mileniul al treilea etc.

Ceea ce urmă fu de domeniul halucinațiilor Sfântului Ioan, din Apocalipsă.

În locul lui Wayne Thorpe, la masa de lucru din celebrul Birou Oval apăru Donald Duck, care fornăi vesel, cu o țigară de foi în plisc:

— *Hiyya! Hiyya folks!*

Spaima se întipări deodată pe mutra faimosului rățoi, căci două personaje, de asemenea desenate, angajate într-o variantă neașteptată de lupte greco-romane, se prăvăliră peste biroul prezidențial. Pe un fond sonor de mârâieli sălbatice, de mascul și de femelă, imaginea lui Donald Duck fu dată peste cap, expulzată din cadru și înlocuită de cea a lui Superman, cu pantalonii în vine, copulând în draci cu Spiderwoman. Orgasmul fiind atins, în mod evident, după câteva secunde, Superman se trase îndărăt, scoțând răcnete virile în care se deslușeau limpede cuvintele:

— *I got AIDS! Gotcha, bitch! I socked it to you!*

În momentul în care dădea să sară la Superman, cu ghearele scoase și cu fața schimonosită de mânie, Spiderwoman se pomeni ținută de Donald Duck, care fu decapitat pe loc, când scorpia se întoarse, turbată de furie. Brusc, se iviră doi intruși, Mickey Mouse și Batman, care se năpustiră spre năprasnica femeie. Spiderwoman își luă zborul pe fereastră, spre Statuia Libertății, pe care se cocoță și rămase ghemuită, cu ghearele pregătite de atac. Din ochiul statuii apăru întâi un braț păros, pe urmă tot corpul lui King Kong, care înșfăcă piciorul Furiei, dar aceasta se eliberă azvârlindu-i o descărcare electrică...

Mai puțin de un minut se scursese. La început, sala și personalitățile de pe estradă fură paralizate de o indicibilă oroare. Apoi izbucniră țipete isterice, răsunară glasuri de bărbați, tropăieli eratice făcură să vibreze podeaua. Grupată în spatele podiumului, echipa prezidențială, care, inițial, observase cu coada ochiului emisiunea, pe un monitor, fu mai apoi ca hipnotizată și, câteva fracțiuni de secundă, năpădită de o dezordine psihologică semănând, până la a se confunda, cu o combinație de nebunie delirantă și criză de coree.

— Opriți! Opriți totul! urlă cât îl ținură plămânii șeful personalului. Lumina! Lumina, fir-ar mama ei a dracului!

Lumina se reaprinse, în timp ce accese indecente de râs nestăvilit îi zguduiau pe studenți și chiar pe unii profesori. Fotografii comiseră necuviința de a mitralia chipul președintelui Thorpe, desfigurat de groază. Operatorul, poate pervers, sau cu mințile rătăcite, nu oprise proiecția. Imaginile infernale continuau să defileze pe ecran.

Donald Duck, în mod misterios reconstituit, se propulsase ca o rachetă măcăitoare spre Spiderwoman și, după ce-l orbise cu lovituri zdravene de cioc pe King Kong, o sodomiza într-o veselie pe Femeia-Păianjen, cramponată

de coroana Statuii Libertății și surprinsă între luxură și mânie.

— *My God! My God!* bolborosi secretara președintelui.

Cu gâtul întins și fața stacojie, președintele Statelor Unite fixa ecranul cu ochii injectați de sânge, în timp ce soția sa plângea în hohote.

— Ce-i asta? făcu el cu voce răgușită. Apocalipsa! Apocalipsa!

Apoi, cu glasul urcând brusc până la paroxism, Thorpe se ridică pe jumătate și repetă întrebarea. Consternarea generală infiltrase și ultimul atom din aer. Dacă ar fi existat un răspuns și dacă cineva ar fi avut curajul să i-l ofere, el n-ar fi putut să-i parvină printre moleculele de oxigen și de azot devenite la fel de dense ca granitul.

— La regie se-ntâmplă totul, spuse șeful echipei de televiziune a Casei Albe.

— Ce vrea să zică asta? întrebă Mary Thorpe.

— Emisiunea trebuie să fi ajuns intactă până la regie. Dar la ieșirea din regie, în sala de difuzare spre sateliți, a avut loc sabotajul.

— Sună regia! îi strigă ea operatorului-șef, care era deja cu telemobilul la ureche.

Necazul era că telefoanele de la regie sunau, evident, ocupat.

Mary Thorpe rămase lângă soțul ei, lividă și mută, cu privirea ațintită la ecranul pe care continuau să se proiecteze imagini din ce în ce mai demente. Într-adevăr, între timp scena se mutase pe Empire State Building, în vârful căreia King Kong, care-și recăpătase vederea, o înhățase iar pe Spiderwoman și-i smulgea de pe trup costumul colant, așa cum se cojește o banană, dezgolindu-i sexul. Șeful personalului de la Casa Albă, îngenuncheat

lângă telefonul mobil al președinției, îl suna pe generalul Lloyd T. McLane de la NSA. Nimeni nu-i dădea atenție, nimeni nu-i răspundea, sau el nu auzea răspunsurile. Era ca și când ar fi încercat să ia legătura cu Arhanghelul Mihail, sau Gavril, sau Rafael, în ziua Judecății de Apoi. Ori ca și când ar fi vrut să comande livrarea la domiciliu a unui curcan în vremea asediului de la Valley Forge sau a unei pizza în plină bătălie pentru Iwo Jima. Oricum, președintele Thorpe se ridicase, în pragul apoplexiei, încurcându-și picioarele în cine știe ce ițe satanice, și, urmat de soția sa înlăcrimată, de rector și de o haită de jurnaliști, se îndrepta spre ieșire.

— Trebuie să ne întoarcem imediat la Washington! strigă el.

Parcurse aproape în pas alergător holul mare al universității, urmărit de escorta sa. Gazetarii încercară să-l încolțească.

— Puteți să ne spuneți ceva? Ce s-a întâmplat? E vreo amenințare la adresa securității naționale?

— Veți afla diseară! strigă cu glas sugrumat Mary Thorpe, întorcându-se spre ei ca într-o scenă biblică.

Gărzile de corp mai că-l purtară pe sus pe Thorpe până la limuzina sa, care demară în trombă spre terenurile de sport ale universității, unde staționau patru elicoptere ale armatei, păzite de echipaje de mașini aparținând poliției militare. Thorpe, soția sa, șeful personalului și secretara președintelui urcară repede, cu valijoara cu buton roșu și minicentrala telefonică, în aparatul prezidențial. Un ofițer închise respectuos ușa giganticului coleopter de metal verde. Palele începură să se rotească încet, apoi din ce în ce mai repede. Flashurile fulgerară din nou, proiectoarele videocamerelor de televiziune își încrucișară fasciculele, frunzișul copacilor din apropiere fremătă brusc în vijelie.

Farul orbitor al elicopterului prezidențial mătură cu raza sa gălbuie terenul de baseball, luminițele roșii intermitente urcară spre cer și, un minut mai târziu, vuietul aparatului răsuna sub plafonul norilor, în vreme ce ultimul dintre celelalte elicoptere își rotea deja palele pentru a se avânta după tovarășii săi. Doar înălțarea la ceruri a Profetului Ezechiel fusese, poate, la fel de impresionantă.

Nu prea departe, rectorul observa scena, plângând.

— Un alt război, Doamne Dumnezeule? întrebă el, cu lacrimi în ochi.

Și, întorcându-se spre un vechi prieten, profesor emerit de economie politică, strigă:

— *My Lord, bless America!*

Dar, deja, jurnaliștii se buluceau, ca o turmă de cerbi cuprinsă de panică, spre telefoanele universității. Nemernici vicioși, lipsiți de orice simț patriotic, continuau să privească filmul infam. Batman i-o trăgea lui Superman, în vreme ce Spiderwoman îl frigea la proțap pe Donald Duck.

MAFALDA OHLBERG, geranta unui restaurant unde se servea pește fals și carne reconstituită pe bază de soia, în Journal Square, Jersey City, își tamponă fruntea deoarece instalația de climatizare se oprise automat – noile climatizoare, zise haotice, se întrerupeau din când în când, în mod aleatoriu, pentru a da impresia de realitate – și-i porunci hotărât: „Radio!” cutiuței de sidef fals, cu comandă vocală, pe care-o purta la butonieră. Aparatul, denumit Simplex, avea dimensiunile unei vechi cutii de chibrituri. Era conectat, prin unde infraroșii, la un fel de ochelari, numiți vizetă, ai căror brațe mulate îndeplineau funcția de receptoare. O vizetă arăta cam ca niște ochelari pentru oameni cu vederea foarte slabă. Mafalda o purta pe a sa pe frunte, fiindcă n-avea încă nevoie de funcția ei optică.

Acordă un pic de atenție, vreme de câteva clipe, informațiilor difuzate, și află că în ziua aceea, 8 aprilie 1997, unsprezece persoane își pierduseră viața, la New York, din cauză că purtaseră vizeta pe stradă și fuseseră călcate de mașini, iar alte șase fuseseră de asemenea călcate de mașini deoarece folosirea excesivă a vizetelor le tulburase simțul echilibrului. Un comunicat special anunță apoi știri pe care ea nu le înțelese prea bine și care se refereau la președintele Thorpe. Mafalda avea, pentru politică, tot atât interes cât pentru entomologie.

Oftă și spuse cu voce tare: „Muzică!” Aparatul selectă automat un post care difuza o muzică sintetică, mult prea sacadată. Cu nervii puși la grea încercare, în ciuda tabletei de Aldomir înghițite la prânz, Mafalda consulta, pe ecranul mural, inventarul proviziilor și avea nevoie de un oarecare calm. Pentru seară, mai erau necesare vreo douăzeci de rulouri de carne și cam tot atâtea de pește. Spuse: „Telefon Yono” și obținu, de la aceeași cutiuță, după trei semnale de apel, fabrica Yono de produse alimentare igienice. Comandă douăzeci și cinci de rulouri de carne și tot atâtea de pește. O voce nazală o asigură că. Marfa va fi livrată în circa două ore. Ea spuse: „Mulțumesc”, apoi, din nou: „Muzică”. Aceeași muzică sacadată reveni. Mafalda drăcui și strigă: „Nu!” Radioul schimbă postul și, de data asta, Mafalda obținu melodii liniștite și romantice care-i calmară nervii. În plus, climatizorul reintrase în funcțiune.

Totuși, informațiile despre victimele vizetelor o tulburaseră. Rosti: „Telefon acasă”. Mai multe apeluri rămase fără răspuns începură s-o alarmeze pe Mafalda. În fine, un declic o informă că receptorul fusese ridicat și ea coborî vizeta pe nas. „Optica”, spuse, activând astfel una dintre funcțiile principale ale vizetei, funcția optică deci, care realiza ceea ce se numea într-o vreme videofonie. O observă, pe ecranul stereoscopic albăstrui, pe fiica ei,

Nella, cu degetele și gurița năclăite de ciocolată. Când se întorcea acasă, Mafalda putea să-i reconstituie întotdeauna traseele după urmele de sirop roșu și de ciocolată rămase pe mobile și pe mochetă.

— *Ma?* făcu vocea plângăreață a Nellei, surprinsă în flagrant delict.

— Iar ai mâncat ciocolată.

— Din cea falsă, *ma!*

— Nella, fii atentă. Să nu cumva să ieși din casă cu vizeta pe nas, ai înțeles?

— Da, *ma.*

— Zece fetițe drăguțe ca tine au fost făcute zob în dimineața asta pentru că au ieșit pe stradă cu vizeta pe nas. Mă asculți?

— Da, *ma.* Mi-ai mai spus.

— Nu vreau să fii făcută zob, Nella, mă auzi?

— Da, *ma,* răspunse pe un ton exasperat Nella, sugându-și degetul cel mai încărcat cu ciocolată falsă.

— Bun, și să nu ieși imediat după ce-ai folosit vizeta. Să numeri până la douăzeci înainte de-a ieși, m-ai înțeles?

— Da, *ma.*

— E groaznic să fii făcută zob, Nella. Îți ies toate mațele și doare înfiorător.

— Da, *ma.*

— Bine, te pup. Ajung acasă ca de obicei.

— Da, *ma.*

Mafalda Ohlberg oftă din nou. Climatizorul răspândi o undă de frig cumplit. Necazul era că nu se mai găseau climatizoare model vechi, din acela care difuzau întruna răcoare; în primul rând, fiindcă funcționaseră, toate, cu clorofluorocarburi, substanțe blestemate despre care se decretase că găuriseră stratul de ozon terestru, și, în al

doilea rând, fiindcă acum erau la modă aparatele haotice. Când se mai puteau găsi tipuri vechi, erau din cale afară de scumpe, și nimeni nu se mai pricepea să le recondiționeze ca lumea. Mafalda își strânse așadar bluza peste pieptul jilav și generos și, fără a ridica din nou vizeta pe frunte, apasă pe selectorul 2, cel care transmitea imaginea personală tratată. Treaba asta prezenta un avantaj considerabil: chiar dacă ședeai pe closet, cu părul vâlvoi, selectorul prezenta o imagine sintetică, înfățișându-te perfect coafată, machiată și îmbrăcată, pe un fond idilic – un interior elegant, palmieri legănându-se în bătaia brizei sau o grădină înflorită. Un sincronizator ajusta mișcările buzelor la cuvintele pe care le pronunțai. Iluzia era desăvârșită, exceptând, în unele cazuri, un ușor decalaj între sincronizare și sunet. Mafalda îi ceru Simplexului: „Telefon Robbie”. Două semnale mai târziu, îl avu în vizetă pe amantul ei, contabil la morga din Jersey City.

— Robbie, dragule!

Prima imagine fu puțin încețoșată; de bună seamă, Robbie fusese surprins cu vizeta pe natural și, când recunoscuse vocea Mafaldei, trecuse și el pe selectorul 2. Imaginea ulterioară îl reprezentă zâmbitor, îmbrăcat într-un tricou bombat de un tors puternic și discret corectat la nivelul abdomenului. Mafalda știa că realitatea era întrucâtva diferită, dar tot așa de bine știa și că propria ei imagine tratată beneficia de retușări favorabile ale burții și ale șoldurilor.

— Mafa, ce surpriză plăcută!

N-avea însă câtuși de puțin aerul c-ar fi fost plăcut surprins. Telefonul îi întrerupsese proiecția în vizetă a unui film deosebit de lasciv. Cum Robbie își oferise de curând mănuși virtuale și consola care reda senzații tactile, tocmai frământa o negresă nostimă când răsunase apelul.

— Te deranjez?

— Nici pomeneală, revizuiam lista intrărilor. Cinci victime nefericite ale vizetelor, pe stradă.

— Știu, am auzit.

— Ce mai e nou?

— Nimic, se pare c-a înnebunit Thorpe.

— Mda, am auzit și eu ceva de genul ăsta. Ne vedem diseară?

— Da, o să cinăm în oraș. Să vii mai devreme.

— S-a făcut, rosti el fără entuziasm. Pe curând, dragoste.

Mafalda Ohlberg studie un moment imaginea surâzătoare, dar acum fixă, a iubitului ei, cum îi plăcea să-l numească, și simți o frustrare care se traduse printr-un suspin. Își pierduse, gândi ea, echilibrul tantric, cum spunea profesorul ei de yoga. Se sili să-l regăsească, recurgând la exercițiul de suspensie a Eului. Acesta consta în a-ți ține răsuflarea de câteva ori la rând, impunându-ți să nu te gândești la nimic, până ce Eul aural se desprindea de învelișul său carnal și aerul însuși transporta conținătorul și conținutul deasupra realității.

Exercițiul, considera ea, îi reușise de mai multe ori. Totuși, de data aceasta nu avu suficientă grație și, îndreptându-și torsul pentru a induce ascensiunea Eului spre idealul Non-Eului, se pârțâi și, simultan, simți în vagin o răceală neplăcută. Fără îndoială că pierduse pentru o clipă controlul sfincterului; gândul o întristă.

CÂND ELICOPTERELE ATERIZARĂ la Casa Albă, patruzeci de minute mai târziu, o armată de reporteri înconjurase deja edificiul, pe Constitution Avenue, Strada a 15-a și Pennsylvania Avenue, pe jos, în mașini, în camioane, încărcați cu toate aparatele de înregistrare și de transmisie

posibile. Mobilizați de colegii lor de la Harvard, corespondenții speciali ai Casei Albe, care se duseseră să cineze, așteptându-se la o seară de rutină, erau deja la posturile lor, în ceea ce numeau Cavoul, la parterul celebrului palat cu pretenții arhitecturale elenistice. Îngrămădiți la ferestre, putură să-și dea seama, după numărul membrilor poliției federale și ai poliției militare, că fusese declanșată o alertă majoră.

Cuplul prezidențial se îndreptă spre Biroul Oval, urmat de șeful personalului și de secretara personală a președintelui. Vicepreședintele Clay Hackmann, parcă și mai jigărit ca de obicei, îi aștepta în ușă, frângându-și mâinile. Întrucâtva calmat de injecția cu un tranchilizant-euforizant care i se făcuse în timpul zborului de întoarcere, președintele Thorpe îl strânse la piept. Membrii echipei de noapte stăteau în pragul ușilor, unii dintre ei cu lacrimi în ochi. Consilierul președintelui în probleme de securitate națională, Anthony Lake, sosise și el, ochii mai roșii și capul mai vârât între umeri decât în mod obișnuit accentuându-i asemănarea bine cunoscută cu un doberman.

— Domnule președinte, spuse șeful personalului, revenind în fugă cu respirația întretăiată, lumea întreagă a telefonat și continuă să telefoneze. Ce trebuie să răspund?

— Că suntem într-o conferință de maximă urgență. Voi retelefona eu, mâine, șefilor de stat. Deocamdată, să fie convocați șefii de Stat-Major și secretarul de stat, ordonă președintele, așezându-se în fotoliul său. Și telefonați chiar acum directorilor CIA și NSA.

— Sunt aici, domnule președinte, spuse secretarul de stat, Bob Closegate III.

— Ah, scuză-mă, Bob, nu te-am observat.

— Să sun și la FBI? întrebă secretara.

— Nu, la FBI încă nu, răspunse președintele. Pregătește niște cafea, te rog.

Apoi, cu o ieșire neașteptată din partea unui om vestit pentru sângele său rece, strigă, în culmea disperării:

— Cum de-a fost cu putință una ca asta? E mai rău decât o bombă atomică! E mai rău decât la asasinarea lui Kennedy!

— O informație preliminară, dacă permiteți, spuse șeful personalului. Emisiunea a fost văzută în întreaga lume așa cum am văzut-o noi înșine. Cum nu aceleași rețele au difuzat-o pretutindeni...

— Domnule președinte, cu permisiunea dumneavoastră, cred că trebuie mai întâi să obținem maximum de informații asupra afacerii, îl întrerupse Lake.

— Domnule președinte, aveți legătura cu directorul NSA, zise secretara.

National Security Agency era cea mai puternică ureche electronică a lumii. Instalată la Fort George G. Meade, Maryland, între Washington și Baltimore, era echipată pentru a putea să asculte toate comunicațiile din lume – convorbirile telefonice ale unui agent al firmei Honda, din New York, cu sediul său de la Tokyo, cererile de informații adresate de Amiralitatea britanică uneia dintre navele sale de patrulare cu privire la mișcările flotei argentiniene în apropierea insulelor Falkland, telefonul sentimental dat de ambasadorul Finlandei amantei sale aflate în vilegiatură la Sankt Petersburg. Grație rețelei sale de sateliți, NSA putea detecta și localiza toate emisiile hertziene normale și anormale din emisfera nordică. În Statele Unite, avea, desigur, centre pe care le urmărea în mod preferențial, îndeosebi cartierul ambasadelor, Embassy Row. Dar supravegherea acestui cartier, ceva mai minuțioasă, era

asigurată mai ales de stația asociată de la Vint Hill Farms, în comitatul Fauquier, Virginia.

Președintele ridică receptorul:

— Generalul McLane? Aici președintele. Da. Wayne Thorpe, președintele Statelor Unite. Aflu că emisiunea aia satanică a fost difuzată în toată lumea.

— Într-adevăr, domnule președintele. Am primit telefoane de la atașații noștri militari din Paris, Madrid și Roma, precum și de la directorul postului CNN. Generalul O'Sheary mi-a telefonat de la Dublin. Erau, cu toții, consternați și neliniștiți.

— Ce părere ai despre treaba asta?

— N-am nici o explicație, răspunse vocea obosită a generalului McLane; Absolut nici cea mai mică idee despre ceea ce se va fi petrecut. E un Pearl Harbor de un alt gen. Puteți să vă închipuiți în ce stare ne aflăm cu toții, aici. Am trimis o echipă de tehnicieni să verifice cablurile de retransmisie. Emisiunea pare să fi trecut fără probleme de la camionul tehnicienilor de imagine de la Casa Albă la regia din teren și de la regia din teren la regia finală. Cablurile care merg de la regia finală la centrul de transmisie către sateliți mi se par a fi singurele puncte în care s-ar fi putut realiza sabotajul. Dovada e că, la regie, înaintea retransmisiei spre sateliți, totul era perfect. Dar cablurile în cauză trec prin tuneluri subterane, aceleași cu ale cablurilor de telecomunicații, apoi prin rețeaua de canalizare, iar accesul la ele este barat prin grilaje de fier și sisteme de supraveghere cu infrafoșii. Totuși, cablurile par să fi fost deteriorate sau tăiate sau habar n-am ce. Dar nu văd cum. Nu înțeleg cum niște ființe umane ar fi putut să treacă de sistemele de securitate, apoi să identifice și să taie, din cinci cabluri, exact pe cel care retransmitea emisiunea. Nu pricep nici cum au putut să transmită

propria lor emisiune. Aștept rezultatele anchetei înainte de a formula vreo ipoteză.

— Ai totuși o idee, cât de cât? insistă Thorpe.

— Uitați ce cred eu. Cele două Americi și cea mai mare parte a Asiei au un sistem de difuzare, Europa are altul. Prima deducție: pentru ca sistemele să fie piratate exact la aceeași oră și să difuzeze, toate, același film, trebuie ca acest sabotaj să fi fost rodul unei conspirații organizate la scară planetară. La început m-am întrebat dacă filmul n-a fost transmis de pe teritoriul american, numit de noi zona A, prin intermediul unei antene independente; către satelitul de difuzare. Dar, în acest caz, emisia ar fi fost repede detectată de diferitele noastre stații de supraveghere. Or, aceste stații, în special sistemul circular Wullenweber și ansamblurile rombice direcționale, nu au captat nici o emisie anormală! Nimic! Nu știu dacă sunteți la curent cu sistemul Wullenweber, domnule președinte...

— O să-mi explici altă dată. Ce s-a întâmplat în Europa?

— Antena parabolică a centrului de retransmisie din Luxemburg, la castelul Betzdorf, care reemite imaginile postului CNN spre cei cinci sateliți ai rețelei Astra, a sărit în aer exact în momentul în care urma să luați dumneavoastră cuvântul. La mai puțin de-o secundă după aceea s-a grefat trucajul. Emisiile nu vor fi reluate decât după ce se va repara antena.

— Și America?

— Asta ne străduim să descoperim. Nu avem nici o ipoteză preferențială. Se pare că există o tehnică nouă, care permite piratarea emisiunilor americane înainte ca ele să ajungă la sateliți. La prima vedere, s-ar zice că așa ceva e de neconceput, dar asta-i ceea ce s-a întâmplat.

Mary Thorpe făcu semn cu mâna.

— O clipă, soția mea vrea să te întrebe ceva.

— Cum de cei din regie n-au blocat emisia îndată ce și-au dat seama că se întâmpla ceva anormal? întrebă doamna Thorpe. Doar au acolo o întreagă baterie de ecrane de monitorizare, nu?

— Bineînțeles că au încercat să întrerupă imediat transmisia, doamnă, răspunse generalul McLane, dar au constatat că toate comenzile erau inoperante: cablurile dintre regie și antenă erau piratate în afara razei lor de acțiune. Până să trimită o echipă care să verifice cablurile, emisiunea-pirat se terminase. De altfel, au fost întrerupte toate emisiunile care treceau prin aceste cabluri, după cum probabil că ați putut să vă dați seama.

Mary Thorpe făcu o strâmbătură și-i înapoie soțului ei receptorul.

— Anunță-mă de îndată ce afli ceva, spuse președintele. La orice oră.

Se ridică, ocoli biroul și se adresă șefului personalului:

— Sună Pentagonul. Apoi FBI-ul și CIA.

Făcu trei pași într-o direcție, trei în cealaltă, și reluă:

— Nu există nimic, în nici un manual, care să permită stabilirea unei reacții la o subversiune atât de extravagantă. Va trebui să facem apel, cu toții, la resursele maxime ale inteligenței noastre și ale sistemelor noastre de informații.

— Nu vom ajunge la nici un rezultat în această seară, spuse secretarul de stat.

— Nu? făcu Thorpe pe un ton provocator.

— Nu. Nu cred într-o amenințare militară. Într-adevăr, este vorba de un Pearl Harbor, cum a zis generalul McLane, dar cu efect psihologic. E un război al nervilor. Trebuie să-i facem față cu nervi mai rezistenți decât cei ai inamicilor noștri. Și cu mai multe informații.

Președintele îl privi în ochi, descumpănit.

— Te ascult.

— Mijloacele noastre obișnuite de represalii militare n-ar avea nici o eficacitate. Nici bombardierele, nici bomba atomică, nici diviziile aeropurtate, nici contraspionajul, nimic, niciuna dintre modalitățile noastre clasice de acțiune nu prezintă nici cel mai mic interes într-un caz ca acesta, spuse Closegate III.

— De ce anume este nevoie, atunci? întrebă Mary Thorpe.

— De singurul lucru din lume cu care suntem cel mai puțin obișnuiți, răspunse Hackmann. De reflecție.

— Unde-i generalul Peck? întrebă iritat președintele. De ce nu-i încă aici?

— E pe drum, răspunse șeful personalului.

Exact în acel moment, Buickul verde-oliv al comandantului șefilor de State-Major, generalul Elijah Peck, intra pe poarta dinspre Pennsylvania Avenue a Casei Albe, mitraliat de video-camerele reporterilor din ce în ce mai numeroși. Două minute mai târziu, generalul pătrundea în Biroul Oval. Președintele se ridică pentru a-l întâmpina.

— Am primit raportul lui McLane, apoi pe-al lui Comstock, de la Vint Hill.

— Care-i impresia dumitale?

— Că e vorba de un proiect amplu.

— Ce?

— O acțiune de destabilizare psihologică, îndelung și minuțios pregătită. Dar părerea mea este că nu avem a ne teme de vreo acțiune militară iminentă.

Thorpe îl iscodi cu ochii săi înroșiți.

— Îmi cântăresc bine cuvintele, domnule președinte. Natura însăși a intervenției teroriste demonstrează limpede

că proiectul nu este militar, cel puțin în primul său stadiu. Dacă obiectivul principal ar fi fost un atac armat împotriva Statelor Unite, acesta ar fi avut deja loc. Desigur, nu mă pot pronunța în privința unui stadiu ulterior.

Își mângâie fața, cenușie și dăltuită.

— Niște inși care se dedau la farse impertinente de acest gen nu par a lua în considerare o acțiune militară în viitorul foarte apropiat. Pentru moment, rămânem stăpâni pe situație. Am face mai bine să ne economisim forțele și să mergem la culcare.

Mary Thorpe interveni, cu chipul pământiu și faimoasa ei șuviță rebelă lipită pe frunte de sudoare.

— Și panica, în tot timpul acesta? strigă ea.

— Va dura patruzeci și opt de ore, cel mult, cu condiția să nu fie amplificată de o reacție excesivă. Poate că, deja, am exagerat în privința asta.

— Am exagerat? se miră Thorpe.

— Goana spre elicoptere, la Harvard, refuzul de a comunica, figurile patetice ale unora și-ale altora, rosti generalul Peck lăsând colțurile gurii în jos. E un spectacol inedit, pe care presa îl adoră fiindcă publicul și-ar vinde și mamă și tată ca să-l aibă. Casa Albă a realizat o superproducție babiloniană. Cred că asta a fost o greșeală.

O tăcere stânjenită urmă acestei aprecieri impertinente. Peck îi închisese gura lui Thorpe cu câteva vorbe azvârlite disprețuitor din vârful buzelor.

— Presa este isterică, insistă Mary Thorpe.

— Ăsta e caracterul ei, mormăi președintele.

— După părerea mea, ar trebui calmată cât mai repede cu putință, zise Peck. Jurnaliștii pe care i-am văzut în stradă păreau la limita răbdării. De asemenea, sunt de părere că numai Wayne, vreau să zic președintele însuși,

este cel care poate face să scadă febra. Dacă nu, presa va propaga, într-adevăr, o panică deplorabilă. Ar trebui ca președintele să apară imediat la televizor, un pic enervat, dar și-un pic ironic și, mai ales, stăpân pe sine.

Cum privirile asistenței rămâneau indecise, Peck reluă:

— Răceala Casei Albe va potoli toate isteriile. Să interpretăm întreaga partitură în bemol, cu ironie. Oamenii vor sfârși prin a crede că, dacă președintele își păstrează sângele rece, nu există motiv de alarmă.

— Ai dreptate, Elijah, încuviință Thorpe. Spune-i lui Doyle să-i aducă sus, dar să le pună în vedere că le acord cinci minute, nu mai mult.

Două minute mai târziu, grupul compact, deversat de ascensoare și de scări, care se adunase în fața ușii Biroului Oval, sub supravegherea a șase infanteriști marini înarmați, evoca mai degrabă un comando pregătit să ia cu asalt o fortăreață, cu armele în mâini, decât o falangă de artizani ai informației. Thorpe însuși, în cămașă, deschise ușă, după ce-și rearanjase cravata. Mary stătea dreaptă în spatele lui, cu fața calmă, zâmbitoare. Camerele începură să zumzăie, proiectoarele focalizate se aprinseră, microfoanele fură întinse.

— Domnilor! începu președintele. După cum știți, un film stupid, demn de niște liceeni dezmățați, a fost substituit cuvântării președintelui Statelor Unite. Această falsificare destul de ambițioasă indică existența unor mijloace tehnice importante. Ea impune a se verifica de urgență dacă nu cumva este preludiul unor acțiuni mai violente. Am reunit, în acest scop, toți factorii competenți ai țării. Serviciile noastre de securitate lucrează, chiar în această clipă, la stabilirea sursei și, dacă este posibil, a mobilurilor acestei piraterii... josnice. Toate informațiile pe

care le vom obține în acest sens vă vor fi comunicate cu rigurozitate. Este tot ce vă pot spune în momentul de față.

— Domnule președinte, credeți că ar putea fi acțiunea unor teroriști islamici? întrebă corespondentul ziarului *New York Times.*

— Nu-mi stă în obicei să emit ipoteze fără dovezi. Nu am asemenea dovezi.

— Domnule președinte! Care este, totuși, prima dumneavoastră impresie?

Thorpe reflectă o clipă.

— Cred că-i o încercare grosolană de destabilizare psihologică, întreprinsă de un grup de descreierați, pe care însă nu vom întârzia să-i identificăm. Misiunea dumneavoastră, a tuturor, este de a explica opiniei publice că nu e cazul să acorde o importanță excesivă unui fapt ce reprezintă, în mod evident, o tentativă de subversiune psihologică, fără implicații militare. Altminteri, ar însemna să facă jocul acestor pornografi smintiți.

— Ușor de spus, observă reporterul de la *New York Times.* Nimic nu garantează însă că, poate chiar în această noapte, evenimente cu implicații efectiv militare nu s-ar putea declanșa în mod la fel de absurd și inopinat ca sabotajul emisiunii dumneavoastră. Americanii au dreptul să se întrebe dacă sistemele de supraveghere a frontierelor noastre prin sateliți și radare mai sunt operaționale. Ce asigurări puteți oferi națiunii?

— N-avem nici un motiv să credem că radarele noastre ar fi în pericol și suntem încredințați că rețelele noastre de sateliți de supraveghere se află în afara razei de acțiune a sabotorilor. Toți șefii Pentagonului, ai NSA, ai tuturor autorităților competente mă asigură de acest lucru, declară Thorpe cu tărie. Dacă ar fi existat o intenție de agresiune militară împotriva teritoriului american, acest gen de farsă

adolescentină n-ar fi avut loc. Ne aflăm, prin urmare, în stare de alertă psihologică, nu militară. Aștept ca toată lumea să dea dovadă, în aceste împrejurări, efectiv inopinate, de un sânge rece indispensabil. E tot ce vă pot spune.

— Domnule președinte!

— Domnilor, am spus că vă voi acorda cinci minute. Ele s-au scurs. Cred că ne putem duce cu toții să ne odihnim un pic.

Făcu doi pași. Hackmann închise ușa.

— În concluzie? întrebă secretarul de stat.

— Trebuie să reorganizăm toate sistemele noastre de apărare, zise președintele. Nu militare, nu. Psihologice. Convocați-i pe toți experții noștri în acțiuni psihologice. Să fie aici mâine dimineață la 9. Clay, redactează chiar acum, în câteva cuvinte, un comunicat cum că, în mod indubitabil, Statele Unite sunt ținta unui gen de război psihologic cu totul nou.

Era ora 3.30 dimineața. Thorpe și Peck își strânseră mâna, schimbând o privire lungă, in definitiv, Peck fusese candidat la președinție. Găsise prilejul de a-și demonstra măiestria.

TĂIETURĂ DIN ZIARUL *MIAMI HERALD*, ediția din ajunul „evenimentelor”:

MĂCEL ÎNTR-O ȘCOALĂ PRIMARĂ 6 MORȚI, 7 RĂNIȚI.

O dojană din partea unui profesor de școală primară din Jacksonville, Florida, a declanșat, ieri, o tragedie sângeroasă. Când profesorul Harvey Delgado l-a rugat pe unul dintre elevi, Filiberto Puig, 12 ani, să stingă televizorul de buzunar la care se uita în timpul orei și al cărui sonor acoperea glasul său, Puig a scos din jachetă un pistol de calibru 22 și a tras asupra lui Delgado. Acesta, conformându-se instrucțiunilor votate de Congres, care-i

autorizează pe profesori ca, după începerea anului școlar, să fie înarmați în clasă, a scos propria sa armă pentru a-l ține la respect pe Puig. Puig a tras un al doilea foc în direcția lui Delgado, care a ripostat și l-a atins în piept pe agresorul său, decedat după câteva minute. Împușcăturile i-au alarmat pe paznicii înarmați ai școlii. Trei au intrat în clasă, cu revolverele în mâini, fiind nevoiți să facă față, în clipa aceea, tirului susținut al mai multor elevi. Unul dintre paznici, Elmiro Chavez, 34 de ani, tată a doi copii, împușcat în torace, a murit pe loc din cauza mai multor gloanțe trase de o armă semiautomată. Colegii săi i-au doborât pe cei doi instigatori, dintre care unul, urcat pe pupitru, continua să împroaște cu gloanțe pereții clasei. Este vorba de Manoel Estevez-Deutsch, tot 12 ani, care a fost împușcat în cap, craniul explodându-i, și de Pedro Benton, 13 ani, atins în ficat și decedat în timp ce era transportat la spital. Alți doi elevi au făcut uz de armele lor, trăgând de mai multe ori asupra profesorului Delgado și asupra paznicilor. Și ei au fost împușcați. Numele lor sunt Porfirio de Las Cieves și Chuck Balabino. În afara acestor 6 morți, mai sunt 7 răniți, dintre care unul în stare critică, un glonț ricoșându-i în abdomen. Asemenea tuturor instituțiilor de educație americane, școala Calderon fusese dotată cu un portic electronic menit sâ împiedice introduc cerea armelor de foc în școală. Dar, așa cum se întâmplă mult prea frecvent, sistemele acestui portic fuseseră deconectate. Poliția anchetează.

Extras din poșta redacției a aceluiași ziar, din aceeași zi:

De ce a devenit viața atât de scumpă? întreabă doamna Felicia Santiago.

Răspunsul nostru: pentru că moartea e ieftină.

HIDESHI YAGAMA, șaptesprezece ani, un metru optzeci și unu, ochi îndepărtați prin operație cu laser (135 ECU în clinicile populare), student la psihologie, la Universitatea Paris-XXI, mai cunoscută sub porecla „Cutia cu sushi”, se făcu comod în micul său apartament de pe strada Johnny Hallyday nr. 112, arondismentul XXII. Își scoase botinele din imitație de piele castaniu-aurie, șosetele și tricoul, apoi se instală la biroul său. Depuse alături corespondența sosită în cursul zilei și încă nedeschisă. Avea să se ocupe de ea mai târziu.

Birou era un termen nepotrivit pentru consola murală unde se îngrămădeau, pe etajere căptușite cu plumb, două calculatoare, un modem, un Minitel model Into pentru racordare obișnuită la Internet, un banc compact de tratare a imaginii și diverse jucării electronice și informatice, printre care un laser cu lumină roșie.

Hideshi Yagama tastă pe cuvântul „Vizetă” din *Enciclopedia informatică practică* și află cele ce urmează. Începând din 1996, vizetele deveniseră la fel de banale ca radiourile cu tranzistori în anii șaizeci. Ușoare, ieftine și multifuncționale, beneficiind de progresele constante ale micromecanicii, salvaseră de la faliment industria electronică mondială, încă din 1995: intrate, în 1993, în rețeaua comercială, cu titlu de curiozitate, pe calea realității virtuale, făcuseră mai întâi furori în parcurile de distracții specializate: în săli special înzestrate, îmbrăcai un costum prevăzut cu o mulțime de captoare, apoi îți puneai mănuși la fel echipate și, în sfârșit, ceea ce se numea, la început, un vizor. Echipamentul era relativ greu, dar îi uitai repede greutatea, datorită emoțiilor pe care ți te suscitau filmele numerice proiectate în vizor. Acestea îți puteau da iluzia că te aflai pe Lună, sau în inima unei jungle bântuite de dinozauri, sau într-un deșert înspăimântător, populat de năluci. Unele filme erau destul

de dure pentru nervi: te făceau să plonjezi într-un vulcan aflat în erupție ori în adâncul mării, unde erai atacat de rechini. Teoretic, accesoriile acestor echipamente, de mărimea unei unghii de la degetul mic, nu primiseră autorizație din partea ministerelor europene ale sănătății, dar ele puteau fi găsite fără dificultate pe piețe paralele.

Yagama își oferise rafinamentul suprem, relativ costisitor, dar deosebit de distractiv: închirierea unui combinezon numit, în glumă, „Luptă corp la corp" sau *Close combat.* Acesta comporta captoare până în vârful mănușilor, astfel încât, dacă îți strecurai arătătorul în vaginul partenerei, simțeai contracții spasmodice extrem de apropiate de realitate. Cu contribuția benzii sonore – icnete, gemete și șoapte amoroase –, mai că ajungeai să crezi în iluzie. Yagama îi consacrase o bună parte a sfârșitului său de săptămână.

Yagama încercase și filme sadomasochiste, ale căror benzi sonore erau bogate în variante electronico-sexuale subtile, în afara pocnetelor de bici și a horcăielilor. Dacă utilizatorului îi plăceau maltratările, captoarele îi aplicau descărcări electrice în organele genitale și, dacă era homosexual, în anus și perineu. Consecințele, în acest ulfim caz, erau previzibile și de aceea, combinezoanele erau echipate cu chiloți etanși, care se incinerau după folosire. Toate astea nu erau decât iluzii realizate cu ajutorul unor componente banale, ca benzile numerice, semiconductorii și traductoarele.

Unele firme investiseră bugete considerabile în punerea la punct a falsului sărut virtual, cu *French kiss* salivar și limbă vârâtă în gură. Programul nu era încă gata de comercializare. Dar veniturile financiare scontate promiteau să-i despăgubească din plin pe investitori.

În vreme ce Yagama studia enciclopedia sa electronică, la nici doi kilometri de locuința lui, în celebrul subsol al esplanadei Invalizilor, cunoscut cândva sub porecla Piscina și acum supranumit Balta Dracului, comandantul Alain Baudrier, din Serviciul de Supraveghere a Teritoriului, sau SST, activă ecranul calculatorului său IBM Libellule și dădu clic pe lista persoanelor aflate sub supraveghere. Numele lui Yagama apăru pe ecran. Baudrier duse săgeata mouse-ului pe acest nume, care fu încadrat cu roșu, și, câteva secunde mai târziu, paginile enciclopediei electronice începură să defileze pe ecranul său exact în ritmul în care defilau pe cel al lui Yagama.

Un pătrățel se ivi într-un colț al ecranului. *Enciclopedia informatică practică* – Virtuală (realitate) – p. 4 – Abonat: Yagama Hideshi, str. Johnny Hallyday nr. 112, Paris 75022 – EE 414.

Baudrier activă un alt ecran, formă codul de acces, așteptă verificările, apoi autorizația, compuse a doua parolă, ceru codul AA2 și formă numărul EE 414. Fișierul lui Yagama apăru pe ecran. Baudrier își frecă obrazul și se cală în fotoliu. Ordinele cereau supravegherea lui Yagama douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

PROFILUL VÂNATULUI lui Baudrier părea destul de banal la prima vedere. Nimic din comportamentul său nu justifica o supraveghere continuă, conform procedurii Ultraviolet. Yagama se prezenta ca un fericit fecior de bani gata, mare amator de sex-shop-uri și mai predispus să petreacă seri plăcute în compania unor tinere japoneze și, ocazional, tinere franțuzoaice, decât să tocească la psihologie.

Ceea ce atrăsese atenția asupra lui fuseseră mesajele destul de regulate pe care le adresa unui alt japonez. Acesta era un reprezentant al firmei Mitsui în Europa. Puternica

firmă Mitsui avusese câteva neplăceri cu SST-ul din cauza unor dosare industriale secrete. Iar mesajele pe care le transmitea tânărul student la psihologie de la Paris-XXI erau codate.

Cei mai buni specialiști ai SST-ului încercaseră, în zadar, să violeze codul Ca atare, se dispusese efectuarea unei supravegheri de rutină. Întâmplător, un „vizitator" dăduse o raită prin apartamentul lui Yagama, în timp ce acesta era reținut cu forme în regulă la universitate pentru o convorbire cu rectorul, și rămăsese uimit de abundența și calitatea materialului informatic și electronic cu care se echipase studentul.

O supraveghere ceva mai amănunțită dezvăluise faptul că Yagama nu era nicidecum un pierde-vară și cu atât mai puțin un obsedat sexual. Nu i se cunoștea decât o legătură cât se poate de cuviincioasă cu o micuță compatrioată. Un surplus de informații fu solicitat de la Tokio. Obținerea lui dură neobișnuit de mult.

Întrebări puse foștilor săi colegi de la liceul Mishima nu scoaseră la iveală decât ceea ce se știa deja, și anume că pretinsul student la psihologie era un informatician de înaltă clasă. La vârsta de cincisprezece ani, redactase un memoriu despre ipotetica mașină a lui Turing, demonstrând posibilitățile de realizare a unei astfel de mașini, adică a unui sistem logic care să se modifice treptat, pe măsura funcționării sale, așadar capabil să dobândească o experiență în sensul uman al cuvântului și o capacitate de evoiuție. O asemenea mașină figurase vreme de patruzeci de ani printre utopiile intelectuale; teoria elaborată de Yagama îl uluise pe profesorul său de liceu, determinându-l să-l încunoștințeze despre memoriu pe cel mai sclipitor dintre informaticienii Universității din Tokio, Ike Okamoto, care ceruse să discute cu autorul. Altceva nu se mai știa despre itinerarul lui Yagama. Dar se știa că Okamoto era un

consilier al marii firme de calculatoare Mitsui. Și se mai știa că Okamoto era unul dintre marii maeștri ai unei arte care reprezenta, pentru Japonia, arta marțială prin excelență: logica formală. Se spunea, cu mândrie, că în Japonia existau douăsprezece autorități spirituale și temporale, sub cea a împăratului. Okamoto era una dintre ele. Pesemne că Yagama era un tip dat naibii dacă îi atrăsese atenția lui Okamoto.

Datele trimise de Tokio sfârșeau cu următoarea informație: la o zi după ce trei personaje misterioase făcuseră o vizită părinților lui Yagama, tânărul Hideshi dispăruse. Soții Yagama trăseseră, fără doar și poate, un anumit folos, deoarece se mutaseră imediat într-un cartier înstărit din afara orașului.

Baudrier închise, cu o apăsare de tastă, dosarul lui Yagama. Făcu o grimasă care-i conferi mutra de pește posac familiară subordonaților săi. Nu deslușea prea bine ce anume justificase o supraveghere a lui Yagama conform procedurii Ultraviolet. Sigur, mesajele codate adresate reprezentantului firmei Mitsui nu erau nevinovate: nu se codează informații inofensive. Iar studiile de psihologie nu erau, poate, atât de străine, pe cât se presupusese, de interesul tânărului japonez pentru realitatea virtuală. Perfecționarea acelor iluzii perceptive nu putea decât să beneficieze de pe urma unei cunoașteri aprofundate a minții umane și a rețelelor senzoriale. Dar, în sfârșit, nici o faptă cu caracter infracțional nu reieșea din dosarul sau activitățile tânărului.

Baudrier urmări timp de două ore ecranul lui Yagama și nu descoperi nimic insolit, decât, eventual, niște calcule al căror obiect nu-l înțelese și pe care se grăbi să le înregistreze și să le introducă în memorie. „Un individ, poate, la liziera spionajului industrial”, notă Baudrier în raportul său.

LUNI, 10 APRILIE 1997, două incidente absurde surveniră, unul la New York, celălalt la Madrid. Nu făcură decât obiectul unor notițe în presa locală.

Pe la ora 3 după-amiaza, Charles F. Grandliff, președintele lui Allied Bank, Park Avenue, trebui să fie dus cu o ambulanță, întrucât fusese apucat de o criză de agitație cu totul stranie.

— Nu, nu! zbierase, coborând valvârtej, congestionat, în holul de recepție. Nu sunt un dobitoc! Nu, nu sunt un dobitoc!

Accesul fu pus pe seama surmenajului. Secretara sa, care se afla în biroul alăturat, declară totuși că auzise, prin ușa închisă, o voce bizară răsunând în biroul lui Grandliff. Vocea spunea: „Charles F. Grandliff e un dobitoc!" Poliția o ascultă cu răbdare pe secretară, dar ancheta devie pe linia produselor neurotrope pe care le consuma femeia.

O scotocire minuțioasă a biroului lui Grandliff nu duse la descoperirea nici unui aparat care să explice halucinația auditivă a secretarei și starea patologică a președintelui. Pe de altă parte, un purtător de cuvânt al FBI-ului declară presei că acest gen de halucinație putea fi provocat dirijând asupra unei ferestre un fascicul laser infraroșu ale cărui modulații le reproduceau pe cele ale unei voci umane. În consecință, poliția și FBI-ul se apucară să-i caute pe dușmanii lui Grandliff care s-ar fi putut deda la această farsă răutăcioasă. Grea treabă.

Celălalt incident avu loc către seară, la Puerta del Sol, în capitala spaniolă. Un obiect care semăna cu o bombă fumigenă explodă și degajă un nor gros de fum albăstrui, ceea ce provocă un început de panică printre comercianți și trecători. Panica atinse delirul când, din norul de fum, se înălță un personaj despre care toată lumea jură că era Isus Cristos.

În alte împrejurări, incidentul ar fi fost pus pe seama teroriștilor de-un fel sau de celălalt, însă apariția lui Cristos înlătura cu totul asemenea supoziții.

Întrebat, arhiepiscopul se abținu să răspundă, îndemnându-i pe credincioși la prudență și reînnoind chemarea lui la smerenie în aceste vremuri tulburi, bântuite de spectrele mercantilismului și ale desfrâului. „Dorința de Mântuitor este atât de puternică, în aceste vremuri de cumpănă, încât niște minți amăgite pot crede că l-au văzut în realitate, când, de fapt, s-au lăsat înșelate de propriile lor simțuri", declară arhiepiscopul.

În particular însă, același arhiepiscop vorbi despre blestemății diavolești. Avea, de bună seamă, dreptate, căci, intervievat din nou, la arhiepiscopie, de televiziunea madrilenă, oferi spectacolul alarmant al unui moșneag agitat de ticuri, afișând, în răstimpuri, o expresie de-a dreptul libidinoasă.

Scandalul fu imens: mai multe ziare, care făcuseră fotografii ale prelatului pe ecrane în timp ce se îmbăloșa, își lingea buzele în mod indecent și-și rostogolea ochii precum un maniac, le publicară în edițiile lor de a doua zi.

„Arhiepiscopul nostru este bolnav?" întrebă *Indipendente,* în vreme ce, mai categoric, *ABC* declara că Spania era prada unui demon și-i invita pe credincioși la o zi de rugăciuni ispășitoare. Arhiepiscopul însuși, încunoștințat de incident, protestă, declarând că făcea obiectul unor manipulări satanice, dar, cum se agită excesiv în cursul conferinței de presă care urmă, jurnaliștii se interesară mai mult de dosarul lui medical decât de rătăcirile sale retorice.

După câteva zile, arhiepiscopul își anunță demisia din motive de sănătate.

Dar istoria lumii e plină de incidente neexplicate, iar aceste fapte curioase erau de domeniul colecției reunite cândva de americanul Charles Fort și continuate de compatriotul său, William Corliss – ploi cu broaște ziua în amiaza mare și focuri rătăcitoare care lătrau. O zi mai târziu, prea puțini oameni se mai gândeau la asta și fiecare se întoarse la treburile sale. Natura umană e avidă de extraordinar, dar se satură repede.

ATENTAT ELECTRONIC la Casa Albă – Discursul președintelui înlocuit de un desen animat pornografic" *(Electronic Outrage at the White House – President's Words Replaced by Obscene Cartoon)*, intitula a doua zi *New York Times*, pe o manșetă ce ocupa o cincime din pagina întâi. „Donald Duck înălțat la președinție! Răzbunarea lui King Kong!" *(Donald Duck Raised to Presidency! The Revenge of King Kong!)* proclama *Daily News* pe o pagină întreagă, ilustrată cu viniete indecente, extrase din faimosul film. Din susul în josul Statelor Unite, și de la est la vest, presa consacra paginile de titlu incidentului din ajun. De la *Times* din Londra la *Diario de Noticias* din Madrid, de la *Corriere della Sera* din Milano la *Straits Times* din Singapore, de la *Al Ahram* din Cairo la *Globo* din Rio de Janeiro, de la *Asahi Shimbun* din Tokyo la *Frankfurter Allgemeine,* de la *Tribune de Genève* la *The Australian* și la *Izvestia* din Moscova, reacția fu aceeași: stupoare și indignare, exprimate cu litere de-o șchioapă pe pagina întâi.

În orele care urmară, posturile de televiziune și de radio de pe întreaga planetă nu vorbiră decât de sabotajul la care fusese supus discursul președintelui Wayne Thorpe și de situația creată de emisiunea scândaloasă. Concluzia generală: inamici necunoscuți și puternici ai Statelor Unite pregăteau o lovitură îngrozitoare. Experți în tehnicile comunicațiilor explorară toate datele disponibile pentru a propune ipoteze cu privire la sabotajul mondial și strategi

de cabinet elaborară scenarii ale complotului care se punea la cale.

În același interval, și a doua zi, Bursele urmară cursuri eratice. Indicii Dow Jones de la New York, Nikkei de la Tokio, Footsie de la Londra, Dax de la Frankfurt și CAC 40 de la Paris, fără a mai pomeni de indicii de la Madrid, din Hong Kong, din Singapore, de la Sydney și de aiurea, plonjară, după o serie de tresăriri inspirate de teama de un conflict mondial iminent. Agenții de schimb valutar, părăsindu-și buimaci așternutul cu mult înainte de ivirea zorilor, plasară ordine de vânzare a dolarilor lor, ale căror rezultate fură cu atât mai deconcertante cu cât la Frankfurt se vindeau mărci, la Londra lire sterline, la Paris franci, la Tokio, yeni. Nimeni nu mai știa ce să cumpere sau să vândă. Cursurile aurului urcară ca niște rachete, pentru a recădea după două ore. Telefoanele și faxurile intercontinentale fură suprasaturate. Disperații începură să-și reactiveze adăposturile antiatomice din casele de la țară și să verifice starea grupurilor electrogene subterane menite să le furnizeze curent în cursul unui atac cu rachete balistice care ar fi urmat să vină de nu se știa unde.

La Casa Albă, încă de la ora 10 dimineața, președintele Thorpe și soția sa, abia dacă odihniți după o noapte scurtă, se aflau în Biroul Oval, înconjurați de consilierii prezidențiali, secretarul de stat, șefii Statelor-Major și directorul CIA, asistând cu eforturi pentru a-și păstra sângele rece, la proiecția unei casete cu înregistrarea filmului trucat, având o durată totală de douăsprezece minute și patruzeci și una de secunde. Acest scurt trucaj televizual fusese de ajuns pentru a da o imagine puerilă și pornografică despre Statele Unite.

— Ce-ai de spus? îl întrebă președintele pe directorul CIA, Robinson T. Goodrich.

— Domnule președinte, răspunse înaltul funcționar, pot doar să vă garantez că antena din Luxemburg, care a fost repusă în stare de funcționare azi-dimineață, va face obiectul unei protecții militare, pe cale de a fi pusă la punct de serviciul de informații al NATO, cu acordul deplin al guvernului luxemburghez și al Uniunii Europene. În ceea ce privește sistemul american, ancheta va fi mai lungă. Mai întâi trebuie să localizăm punctul de acces al teroriștilor, apoi să definim modalitățile intervenției lor și, în sfârșit, să determinăm complicitățile cu sau fără de care acest atentat, căci nu există alt termen, a putut fi săvârșit.

— Dar filmul? întrebă Mary Thorpe. Filmul! Cum de-au reușit să-și insereze imaginile vreme atât de îndelungată? Cum de n-a reacționat nimeni?

— Conform primelor rapoarte ale analiștilor noștri de la Langley, ceea ce se poate numi incrustație a fost realizată printr-un tratament numeric pregătit cu mult timp înainte, bazat pe metode utilizate pe scară largă în studiourile de la Hollywood și considerate în prezent clasice. Asta în ceea ce privește tehnica. În ceea ce privește inserarea acestei incrustații, este vorba, într-adevăr, de o capodoperă. Ea s-a făcut exact în momentul în care urma să ia cuvântul președintele. Teroriștii au urmărit la secundă minutajul emisiunii, alegând cu perfectă siguranță clipa în care trebuia aruncată în aer antena și anclanșatâ propria lor emisie, întâmplător, aș vrea să...

— Nu-i nevoie! interveni secretarul de stat. Așadar avem de-a face cu oameni de o inteligență redutabilă și bine echipați, în măsură să domine rețelele de televiziune americane la fel de eficient ca și când le-ar aparține. Au fost în stare să urmărească minutajul cu o asemenea precizie, încât în mai puțin de-o secundă au putut să insereze imaginile trucate exact în clipa când trebuia. Ceea ce, dacă v-am înțeles bine, înseamnă că, în privința Europei

cel puțin, aveau deja înălțată propria lor antenă, fără îndoială la mică distanță de cea din Luxemburg, cu un întreg echipament de emisie gata pregătit. În ceea ce privește teritoriile americane, e clar că indivizii aceștia fac absolut tot ce vor! Trebuie, desigur, să ne considerăm fericiți că nu au difuzat decât acest lamentabil desen animat pornografic. Am fi putut avea parte de ceva și mai rău. Domnule director, dacă descoperiți autorii, cred c-ar fi înțelept să-i angajați în serviciul nostru.

— Am fi putut avea parte de ceva și mai rău, într-adevăr, admise directorul CIA.

— Și ce făcea, în momentul aceia, CIA? întrebă secretarul de stat.

— Domnule Closegate, rosti cu voce gravă directorul CIA, cred că nici circumstanțele, nici funcțiile dumneavoastră nu vă autorizează să acuzați Central Intelligence Agency. Eu nu mi-aș permite să întreb ce făcea secretarul de stat în momentul nu știu cărei greșeli grosolane.

— Sunt de aceeași părere cu Goodrich, interveni președintele. Ne vom ocupa mai târziu de problema responsabilităților. Rămâne ipoteza domnului secretar de stat: e vorba de indivizi dotați cu o inteligență de temut.

— Dispunem de o rețea de supraveghere a telecomunicațiilor prin satelit. N-a detectat nimic anormal? întrebă generalul Peck, șeful Statelor-Major.

— Ce să detecteze? În America, piratarea s-a efectuat la sol, prin injectarea directă a desenului animat într-un punct pe care nu îl cunoaștem. Sateliții n-au nici o posibilitate de a repera o schimbare în conținutul unei emisiuni date. În Europa, emisia-pirat s-a făcut pe aceeași frecvență cu cea a antenei distruse și de la mică distanță de aceasta. Oricum, piratarea a fost relativ de scurtă durată și,

chiar dacă sateliții ar fi detectat-o, nu am fi avut timp să intervenim.

— De ce?

— Fiindcă s-a realizat, în mod cert, dintr-un camion. O dată încheiată emisia, camionul n-avea decât să-și replieze antena și s-o ia din loc.

— Sunt, prin urmare, oameni foarte decișii, comentă Mary Thorpe.

— Rămâne de aflat cine a putut comite atentatul, spuse Wayne Thorpe, cu un oftat. N-avem chiar nici un mijloc de a stabili asta?

— Pentru moment, nu putem intui originea unor incidente de acest gen, răspunse, cu o expresie posomorâtă, directorul CIA. Indivizii ăștia par să atace tot și orice.

Consfătuirea fu întreruptă de un apel telefonic al președintelui Rusiei, Andrei Bezuhov.

— Ce a reieșit din ancheta dumneavoastră? întrebă rusul. Colaboratorii mei sunt foarte îngrijorați.

— Sabotaj hertzian, răspunse președintele Statelor Unite, în mod deliberat evaziv.

— Sabotaj hertzian, repetă președintele rus, întrebându-se dacă omologul său american îl lua drept idiot sau chiar nu știa nimic. Dar cine ar putea fi interesat?

— Asta aș putea să vă întreb și eu. E vorba de o acțiune urmărind să discrediteze atât președinția Statelor Unite cât și, firește, întreaga țară, în fața opiniei publice mondiale. Nu credeți că ar putea fi, de pildă, ucrainenii? întrebă Thorpe cu totul la întâmplare, nereușind să-și amintească numele tuturor națiilor – ceceni, azeri, turkmeni și alți tătari – care se ridicau împotriva puterii centrale de la Moscova și împotriva Statelor Unite, care susțineau Moscova.

— M-aș mira să dispună de mijloacele necesare! Dar voi ordona efectuarea unei anchete, ca să fiu cu conștiința împăcată. La teroriști arabi nu v-ați gândit?

— E o întrebare pe care va trebui să ne-o punem.

— În orice caz voi cere să se transmită dezmințiri la televiziune, la radio și în toate ziarele. Contați pe deplina mea colaborare. Mă voi aștepta la același lucru, din partea dumneavoastră, în cazul în care un astfel de sabotaj s-ar produce și aici, nu se știe niciodată.

Cu capetele plecate, vicepreședintele Hackmann și consilierul pentru securitatea națională, Lake, ascultaseră conversația.

— Dacă-s arabi, observă vicepreședintele, va fi relativ ușor să-i arestăm, luând urma achizițiilor lor de material electronic.

Cea mai mare parte a zilei se consumă cu răspunsuri adresate șefilor de stat din întreaga lume, care doreau vești: regina Angliei, apoi primul ei ministru, președintele Republicii franceze, premierul Japoniei...

LA TOUL, Jean-Albert Després, reprezentant comercial pentru piese de schimb auto, în vârstă de treizeci și opt de ani, cu o corpolență medie și apetituri generale frustrate, formă pe Minitelul său, în mod corespunzător racordat la vizetă, codul 3616 Virtuella. Îmbrăcat în combinezonul unui spectator de cinema virtual, cu corpul garnisit de captoare (lipite fără prea multă dibăcie) cumpărate de la un revânzător clandestin asiatic, cu consola de comandă așezată pe o măsuță joasă, la picioarele sale, văzu defilând pe ecran, pe fondul cețos al genericului – picioare în ciorapi de mătase trecând cu repeziciune –, următoarele indicații:

Bun venit pe programul nostru. Alegeți-vă gama: pentru blonde planturoase pentru brune provocatoare pentru roșcate

ameţitoare pentru africane picante pentru asiatice misterioase.

Fiecare gamă vă oferă trei virtualităţi. Pentru a schimba virtualitatea, daţi clic o dată. Pentru a o selecta pe cea care vă convine, daţi clic de două ori.

În ajun, alesese codul 1. De data asta, îl alese pe următorul. Ca în ajun, un catalog cu coperte scânteietoare se deschide. O femeie tânără, în celebra postură a Gitanei, apăru, nemişcată, pe un fond muzical extras din *Boleroul* lui Ravel. Apoi imaginea prinse viaţă şi, într-o învârtejire a fustei sale albastre, însoţită de un răpăit de castaniete, femeia îşi dezveli sânii şi pântecele.

Sâni foarte frumoşi, tari şi obraznici, judecă Després, de curând divorţat de-o nevastă lipsită de fantezie, care refuza cu încăpăţânare plăcerile realităţii virtuale, mai cu seamă la domiciliu: „Fără porcării acasă!”

Cât despre pântecele, sau, vorbind pe şleau, pubisul brunei provocatoare, acesta era bombat la fix şi perfect despicat la partea de jos. Després oftă.

A doua apariţie fu aceea a unei orientale cu trupul chihlimbariu, înveşmântată într-o mantie de mătase. Brusc, un colos excesiv de musculos se ivi în spatele ei şi-i smulse mantia, de sub care ea apăru goală, cu braţele imobilizate de indiscret şi arborând o expresie scandalizată şi temătoare. Cum programul dădea dreptul la trei divertismente facultative, zise interactive, Després apăsă pe claviatura consolei. O squaw necuviincioasă, cu pene tricolore în păr şi îmbrăcată sumar, ieşi din wigwamul ei. O piele-roşie cu o mină la fel de melodramatică precum a unui Geronimo de film mut ieşi după ea şi-i legă degrabă mâinile la spate. Mişcarea de revoltă a damicelei făcu să-i cadă sutienul cu franjuri şi să-i tresalte sânii. Ea găsi de cuviinţă să se încrunte. După ce smulse fustiţa victimei sale,

indianul îi vârî o scândură între picioare, silind-o astfel să-și depărteze coapsele și să-și pună în valoare sexul.

Després rămase perplex. Supunându-se gusturilor lui naturale, reveni la *Gitană*. Dădu clic de două ori și *Boleroul* lui Ravel se difuză în cameră, într-o versiune atât de siropoasă, încât simțeai că ți se lipesc degetele. Gitana reapăru, reluă gesturile amorsate puțin mai înainte și începu să danseze în vârfurile pantofilor de lac negri, cu tocuri înalte. Fiecare arcuire, acordată la accentele melodiei, îi proiectau sânii spre cer. Ar fi fost de așteptat o serie de zbateri ritmice pe funesta piesă muzicală, dacă presupusa Gitană n-ar fi izbutit să-și lepede vestimentația și să rămână numaidecât goală. Făcându-și atunci apariția din niște oglinzi ce multiplicau corpul dansatoarei, printr-un efect împrumutat din două vechi opere clasice ale cinematografului, *Le Sang d'un poète* și *Lady from Shanghai*, dar fabricanții de porno virtual nu erau la primul plagiat, făcându-și deci apariția din oglinzi, doi bărbați, deosebit de atletici și la fel de goi ca dansatoarea, se apucară s-o secundeze, unul din față, celălalt din spate, cu mișcări încărcate de amenințări falice.

Programul comercializat de canalul Virtuella era, în mod evident, unisex, deoarece combinezonul îi transmise lui Després senzații menite să corespundă frecărilor pe care le simțea pe trupul său dansatoarea. Circuitele comandate de acest program îi încălziră, într-adevăr, dosul și perineul, precum și vintrele, ceea ce îi pricinui, la început, o oarecare jenă. Prea puțin predispus la roluri sexuale pasive, acest telespectator nu era defel pregătit să dețină, în actuala împrejurare, rolul Gitanei. Ca atare, contracțiile combinezonului la intrarea despicăturii sale fesiere începeau să-l deranjeze pe Després. În fapt, pe ecran, Gitana înfrunta erecțiile simultane ale celor doi bărbați, unul în față, celălalt în spate. Brusc, încercând să

restabilească situația în favoarea sa, Després întinse mâinile pentru a-și elibera dansatoarea de cavalerul din față. Și, în clipa aceea, avu parte de una dintre cele mai neplăcute surprize din viața sa. Mai întâi, primi o formidabilă descărcare electrică în anus, ceea ce îl făcu să urle, apoi, în locul Gitanei, dădu de un monstru însângerat, un soi de hoit de cal, pe jumătate jupuit, care-l amenința cu dinți nemăsurați și, în același timp, îl săgeta cu doi ochi pedunculați și cu un tub genital scabros, din care picura un lichid verzui. Després urlă încă o dată, cu un glas brusc răgușit, își smulse vizeta și, gâfâind de spaimă, se grăbi să deconecteze combinezonul.

Auzi, în momentul acela, țipete îngrozitoare, țipete de femeie, în imobilul cu patru etaje unde locuia. Crezu că trăiește halucinațiile unui coșmar, dar urletele erau cât se poate de reale. Împleticindu-se, se repezi la ușă și, acolo, deslușì limpede hohote de plâns întretăiate de alte țipete. Zgomotele veneau de la etajul de dedesubt. Se descotorosi în pripă de rușinosul combinezon, pe care-l azvârli într-un colț al vestibulului, și coborî tiptil treptele scării. La etajul de unde se înălțau țipetele locuia o văduvă tânără, Ginette Wieznewski, împreună cu fetița ei de șase ani. Ce se va fi putut întâmpla în acel cămin liniștit? Ajuns la etajul cu pricina, Després rămase pe loc și trase cu urechea. Un miros de prăjit plutea la nivelul palierului. Sughițuri de plâns răzbăteau încă din spatele ușii.

Deși ora era târzie, aproape 11 seara, sună. Îi deschise fetița, în cămașă de noapte și cu picioarele goale. Fața ei era scăldată în lacrimi. Ea să fi fost cea care țipase? Nu, urletele de dinainte fuseseră ale unei femei mature, și Després observă, într-adevăr, o siluetă în combinezon de televiziune virtuală, cu vizeta pe frunte, zăcând într-un fotoliu scund, în fața televizorului.

— Mămica..., îngăimă fetița.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Després.

Capul combinezonului de televirtualâ se întoarse spre el. Ginette Wieznewski se ridică anevoie, cu mișcări de ființă rănită mortal.

— Oh, domnule..., începu ea. E prea oribil!

— Dar ce se întâmplă? vru să știe Després.

Cu oarecare greutate, adevărul ieși la iveală. Doamna Wieznewski alesese un film inofensiv, intitulat *Lassie se întoarce*, o istorioară americană, lacrimogenă și moralizatoare, despre o cățelușă collie care își regăsește drumul spre casă, după nenumărate peripeții, când, deodată, scenariul deviase într-un carnagiu înfiorător. Lassie o devorase pe fetița care dădea s-o ia în brațe, apoi își decapitase stăpâna, înainte de a fi ucisă, ca un câine turbat, de capul familiei, care o tăiase în bucăți cu toporul, totul într-un flux dement de împroșcări de sânge și viscere. Doamna Wiezneswski era, evident, profund zdruncinată de cele văzute.

— Cum de se poate una ca asta? se tângui ea. Cum poate cineva să-și imagineze scene atât de atroce?

Després se grăbi să încălzească apă în bucătăria vecinei sale, căreia îi prepară o infuzie calmantă.

— De unde ați cumpărat caseta?

— De la Pop Vision, de unde altundeva? răspunse ea, copleșită.

Tot de la Pop Vision își cumpărase și Després pornografiile. Toul nu fusese încă racordat la rețeaua numerică ce permitea, în marile orașe, obținerea, prin simplă comandă telefonică, a filmelor dorite.

A doua zi, se duseră amândoi la Pop Vision și fură poftiți afară de proprietar, un tânăr cu cercei în urechi și un smoc de păr zbârlit cu fixativ Viscosa galben-de-sulf, care-i

dădeau înfățișarea unui războinic din insula New Ireland a secolului trecut. Știuseră foarte bine ce cumpără, să nu facă pe inocenții, conchise el. Després și vecina lui nu fură de aceeași părere. Când se întoarseră, cu casetele în mână și însoțiți de doi reprezentanți ai jandarmeriei, pseudorăzboinicul insular adoptă o atitudine mai puțin categorică. La ordinul jandarmilor, casetele fură proiectate în cabina negustorului. Acesta rămase înmărmurit. Oamenii legii, șocați. Materialul fu confiscat pentru expertiză. Avea să se ajungă la un proces? Jandarmii cerură să li se proiecteze alte două filme, alese la întâmplare. Primul ținea de pornografia clasică și doamna Wieznewski fu cât pe ce să se sufoce de indignare. Al doilea însă era pur și simplu o oroare sângeroasă, care dovedea limpede că marfa de la Pop Vision era infectată de un germen comparabil cu cel al unui botulism mental.

— Nu știu cum s-a putut întâmpla asta..., bolborosi comerciantul cu smoc de culoarea sulfului. Mă aprovizionez dintotdeauna de la același distribuitor...

Avea un fir de păr pe limbă. Faptul îi indispuse pe jandarmi. Până la o decizie a procurorului, îi închiseră prăvălia.

Afacerea făcu, totuși, mult mai puțină vâlvă decât ar fi dorit Després și vecina sa. Căci, într-adevăr, în Franța, ca și în restul Europei, filmele falsificate în cel mai neplăcut mod se numărară cu zecile de mii. Nu toate cazurile fură la fel de inofensive precum cel de la Toul. La Haga, un amator de realitate virtuală muri de infarct în timp ce urmărea un film despre așa-zisa lume a tăcerii, unde niște rechini rupeau în bucăți doi scufundători, trăgând prin apă intestinele unuia dintre ei, într-un efect de roz și albastru, foarte realist. La Düsselforf, mai mulți copii fură surprinși de convulsii vizionând pe ecranele lor multimedia o versiune inedită a *Albei ca Zăpada*, în care regina cea rea o

eviscera pe nefericita eroină și-i lăsa pe cei șapte pitici să fie înfulecați de buldogi cu boturile șiroind de sânge. La Dublin, o femeie apucată de pandalii se aruncă pe fereastră după ce fusese violată virtual de oameni de Neanderthal sau de Cro-Magnon, nu se mai știa, într-un film intitulat *Valea pierdută*. La Bologna, membrii unei familii înstărite și evlavioase, care priveau o ecranizare a vieții lui Isus, se năpustiră în stradă pradă unei agitații învecinate cu demența, după ce îl văzuseră – îl văzuseră cu ochii lor – pe Mântuitor dansând în pielea goală, la Simon Fariseul, o rumbă îndrăcită – era cazul s-o spună – cu Maria Magdalena având pieptul descoperit. Culmea nenorocirii, mama familiei fu călcată de o mașină, deoarece uitase să-și scoată vizeta. În Cetatea Vaticanului, un monsenior de la Secretariatul de Stat decedă de apoplexie pe când urmărea, însă fără combinezon, același film.

Internările la urgențele psihiatrice ale spitalelor se înmulțiră cu miile, orașele Europei fură străbătute, zi și noapte, de flote de ambulanțe, care se dovediră insuficiente. Serviciile de salvare fură debordate, medicii aproape că nu mai avură când să doarmă, unii dintre ei fiind nevoiți să alerge în ajutorul unor confrați care mușcaseră, și ei, din filme otrăvite. Devenise lucru obișnuit să auzi, în numeroase imobile, copii care urlau de spaimă toată noaptea.

Și asta nu era tot: numărul violurilor reale urcă, și el, vertiginos, femei fură atacate în ascensoare, în saloane de coafură, în parcări, de spirite impresionabile, proaspăt ieșite de la spectacole de neconceput. Astfel, la parterul Galeriilor Lafayette din Paris, un nebun se năpusti, cu șișul în mână, la o vânzătoare de parfumuri, sfâșiindu-i veșmintele; la ora cinei, în Ciudad de Mexico, o turistă finlandeză fu violată, în plin Paseo de la Reforma, chiar în fața Ambasadei Statelor Unite, de un indian drogat cu

imagini demente; la Barcelona, o femeie îl atacă, ea, pe un tânăr turist american, în mijlocul aglomerației din Ramblas, și fu cât pe ce să-i reteze organele genitale; la Washington, șase negri care suferiseră agresiunea psihologică a unei variante falsificate și deosebit de deșucheate din seria *Rambo*, dădură buzna, goi pușcă și în stare de erecție, în restaurantul Jockey-Club de la Ritz-Carlton și șifonară zdravăn câteva cliente și câțiva clienți înainte ca personalul să-i poată imobiliza.

POLIȚIILE LUMII zise industriale încercară să recupereze casetele putrede. Rezultatul cel mai sigur al strădaniilor lor fu triplarea valorii acestora. Culmea rafinamentului deveni organizarea unei nopți de orgie având drept punct de plecare proiecția acestor mărfuri avariate.

În Ginza, cartierul de noapte din Tokyo, unde, deja, în serile cele mai mohorâte, perechi împănate cu captoare până în vârful degetelor de la picioare dansau aproape goale în cuști de plastic fosforescent suspendate deasupra ringurilor, dansatorii și dansatoarele se echipară cu vizete ce proiectau orori interzise, după ce-și administraseră doze apreciabile de Special K, D Meth sau Nexus, droguri la ultimul răcnet al modei, dintre care primul inducea stări meditative euforice, al doilea, stări de agitație maniacă prelungite, iar al treilea, halucinații colorate. Privilegiul de a urca în cuști pentru o jumătate de oră costa o sută cincizeci de dolari, exclusiv drogul. Dansatorii de dedesubt apreciau în mod deosebit urletele partenerilor de sus, care sfârșeau prin a acoperi o sonorizare capabilă, totuși, să reducă acuitatea auditivă cu douăzeci de procente în decurs de trei ore.

Presa și televiziunea difuzară, până la sațietate, imagini ale cuplurilor stăpânite de delir, care, dintr-o dată, îmbogățiră cu mai multe mii de pagini savante literatura

psihiatrică. Când erau scoase din cuști, perechile se prăbușeau, despuiate, și rămâneau astfel până a doua zi, mai puțin în cazurile în care se aventuraseră de la bun început pe străzi, îmbrăcate în deplorabilele combinezoane și stârnind panică printre pietoni cu zbieretele lor exaltate.

Tot la Tokyo, în cartierul fierbinte Yoshiwara, lângă templu, un incident marcă în mod special imaginațiile, pe durata cât pot rămâne marcate imaginațiile contemporane, respectiv ceva mai puțin de douăsprezece ore. Un bărbat gol, cu trupul lucind, părăsi brusc Regatul Săpunului – un fel de baie publică dublată de-un lupanar –, într-o stare de frenezie nemaipomenită. Ajuns în mijlocul străzii, strigă: „Tigrul e aici! Tigrul e aici!” apoi explodă. Ancheta poliției stabili că se îndopase cu explozibile telecomandate de el însuși. Cu puțin înaintea acestui harachiri de un tip nou, omul asistase la proiecția unei casete deosebit de toxice. Era un antreprenor coreean care pierduse recent o sută de milioane de yeni, sau o sumă apropiată, ca urmare a prăbușirii cursurilor la Bursă. Câțiva trecători recepționară în plină figură, unul, o bucată de ficat uman, altul, o pereche de coaste pe care mai aderau încă bucăți de piele, iar al treilea, un braț întreg, care-l culcă pe loc la pământ.

Se înregistră o medie de cincisprezece morți pe noapte la Tokyo, ca și la Osaka. Los Angeles bătu într-o noapte toate recordurile, cu o sută șase morți, urmat îndeaproape de Moscova, cu optzeci și opt de tineri de cele patru sexe, ale căror inimi nu rezistaseră unor supradoze de droguri ca DMT-ul sau anticul Ecstasy.

Polițiile închideau, desigur, localurile de desfrâu, după două sau trei zile de excese, dar, în cartierele fierbinți, ele se deplasau cu câțiva metri și totul reîncepea. De altfel, nici închiderea unora dintre ele nu era lucru ușor. La Paris, bunăoară, poliția trebui să bată în retragere din fața unei haite de fete în pielea goală care se aruncară ca niște Furii

asupra agenților de ordine și sfârșiră prin a-i dezbrăca pentru a-i supune unor atingeri devenite, altminteri, cu totul banale. *Los Angeles Times* scrise:

Manifestările de delir colectiv constituie, din momentul acesta, problema numărul unu a primarului orașului Los Angeles. De câteva zile, bande înarmate și desfrânate atacă automobilele la orice oră din zi sau din noapte și se dedau la violențe de tot felul, încoronând o serie de incidente din ce în ce mai violente, survenite în ultimele săptămâni, o cvasiinsurecție de un gen inedit a dezvăluit, ieri seară, acuitatea unei probleme care a pus guvernul federal în stare de alarmă.

Între orele 10 seara și 1 dimineața, Sunset Boulevard și La Brea Boulevard au fost efectiv paralizate de ceea ce nu s-ar putea numi altfel decât un comando de toxicomani de un gen nou. Aproape goi, cu excepția cizmelor și a cartușierelor, iar în câteva cazuri complet goi, relatează martorii, tineri de origine multietnică au luat cu asalt mașinile, într-un moment al serii în care traficul este intens. Șoferii de sex masculin au fost jefuiți, maltratați și azvârliți pe carosabil, în timp ce pasagerele erau dezbrăcate cu brutalitate și, în majoritatea cazurilor, violate pe loc. Șase bărbați care au încercat să-și apere partenerele au fost împroșcați fără milă cu rafale de arme semiautomate. Conform celor mai recente știri, urgențele spitalelor au înregistrat optzeci și șapte de răniți, dintre care unii în stare gravă. Abia cu puțin înainte de miezul nopții, după unele informații, forțele de poliție, peste două sute de oameni, conform declarațiilor comandantului Owen Ruiz Ortega, au sosit la fața locului, urmate de camioane-cisternă care au început să stropească agresorii cu jeturi puternice de apă gazoasă, în vreme ce elicoptere survolau scenele de violență. Intervenția poliției a trebuit, totuși, să fie întreruptă, după cum relatează trimișii noștri speciali,

din cauza numărului mare al răniților și a faptului că agresorii erau amestecați cu victimele. În plus, unii agresori și-au îndreptat tirul asupra elicopterelor care zburau cel mai jos. Unul dintre elicoptere, lovit, a fost nevoit să aterizeze urgent pe acoperișul unui antrepozit de pe La Brea. Către 12.30, încă trei sute de polițiști au fost trimiși ca întăriri, pentru a domoli o situație devenită insurecțională. Într-un foarte mare număr de cazuri, înfruntările au degenerat în lupte corp la corp și trimisul nostru, Larry O'Shea, a avut ocazia să vadă un polițist rănit continuând totuși duelul cu ün agresor înarmat cu un cuțit de cincisprezece centimetri și care n-a abandonat lupta decât când a fost lovit în cap cu o sticlă de către o femeie venită în ajutorul agentului de ordine. În alte cazuri, poliția a fost silită să tragă în unii agresori furibunzi, dintre care s-au înregistrat unsprezece morți.

Încă din zorii zilei de azi, două batalioane ale Gărzii Naționale au fost deplasate în zonă. În opinia comandantului Ortega, nu mai e suficient doar scaunul electric, ci ar fi nevoie de o sală de cinematograf cu toate scaunele electrizate. Guvernatorul Washington Moore va anunța, înainte de ora prânzului, dacă interdicția de circulație pe timpul nopții va fi decretată astă seară în întregul Los Angeles sau numai în anumite cartiere. Președintele Thorpe s-a întreținut în cursul dimineții despre această problemă cu secretarul de stat al afacerilor interne. Tot în cursul dimineții a sosit și Terrence D. Clapham, director adjunct la FBI, care poartă discuții cu guvernatorul.

Același articol se învecina cu un altul, intitulat: UN VAL DE VIOLENȚĂ MONDIALĂ?

Evenimente ca acelea petrecute ieri seară par să corespundă unei scheme mondiale de comportamente patologice de un tip nou, după toate aparențele induse de

imaginea electronică. Cu opt zile în urmă, la Sydney, cartierele rezidențiale au fost atacate de o bandă de nebuni furioși care au comis cele mai crunte tâlhării materiale și sexuale, plus câteva omucideri, după ce asistaseră, în stare de ebrietate, la filme „sexy", difuzate prin cablu, dar falsificate până la nivelul celei mai periculoase pornografii „hard". Aceleași scene s-au repetat, două zile mai târziu, la Londra, la Liverpool și Glasgow, unde, de asemenea, a trebuit să se facă apel la armată pentru a controla situația, poliția nemaifiind suficientă. La Paris, mai multe hoteluri de patru stele au fost nevoite să cheme forțele de poliție pentru a pune capăt agitației unor clienți care urmăriseră, la televizoarele din camere, casete cu filme incalificabile. Unul dintre paroxismele crizei mondiale de nebunie a fost atins, acum circa două săptămâni, la Berlin, când o bandă de vreo treizeci de școlari, având vârste între opt și zece ani, drogați cu Nexus și înarmați cu Kalașnikovuri și alte arme semiautomate, a ocupat literalmente Kurfürstendamm, trăgând rafale în toate direcțiile. Indicibilul s-a produs: armata a trebuit să descindă în blindate și să mitralieze elevii, care au căzut, aproape toți, sub gloanțe. Douăzeci și cinci de cadavre de copii ocupau pagina întâi a ziarelor de a doua zi. Asemenea tragedii, credem, impun convocarea unei conferințe internaționale.

Criminalitatea mondială atinse culmi nemaiîntâlnite în toate țările care dispuneau de divertismentele electronice obișnuite. Nu fură cruțate decât câteva regiuni răzlețe: Amazonia, Laosul și Birmania, Singapore, unele țări africane, insulele Samoa independente, Vanuatu, insula Guam, sultanatul Omanului, Libia, Kazahstanul, Turkmenistanul, Azerbaidjanul, Mongoliile Interioară și Exterioară, Tibetul...

Oamenii nu mai îndrăzniră să se atingă de videouri, de televizoare și, bineînțeles, de casetele de realitate virtuală.

În orașele din întreaga lume, se închiseră în casele lor. Copiii nu mai fură duși la școală decât cu escorte înarmate. În mai multe țări, părinții obținură în termene record dreptul de a purta arme de foc pentru a-și apăra progeniturile de eventualii bolnavi care priviseră casete toxice. Magazinele începură să se îndrepte către ruină, în câteva săptămâni, economiile naționale resimțiră șocul spaimei.

Singura excepție fericită de la această dezlănțuire de agresivitate la scară mondială, vreo trei mii de pușți între zece și cincisprezece ani descinseră din mahalalele *favelas* și luară cu asalt secțiile de poliție din Rio de Janeiro. După ce-i copleșiră pe polițiști doar prin superioritatea lor numerică, îi dezarmară, îi dezbrăcară și-i legară fedeleș, apoi se duseră să le ardă uniformele pe străzi. Răzbunare relativ moderată a unor dezmoșteniți ai sorții, care, de ani și ani, erau decimați de pseudoescadroane ale morții, conduse, după cum știa o lume întreagă, de polițiști nebuni.

Ministerele de Interne și serviciile de poliție încercară să restaureze încrederea, asigurându-și națiunile că stocurile de casete falsificate fuseseră confiscate și distruse. Nu era tocmai adevărat, deoarece grămezi de casete fezandate rămâneau încă în secretul dulapurilor, pentru desfătarea amatorilor de senzații tari. În plus, foarte mulți membri ai acestor ministere și ai serviciilor subordonate fuseseră ei înșiși atinși de răul misterios pe care-l vehiculau casetele. Unii sufereau de coșmaruri recurente, alții de disfuncții sexuale. Marea majoritate, totuși, îi rezistase prin deriziune.

Miniștrii, oamenii de afaceri și factorii de răspundere din cutare sau cutare domeniu, care se încumetară să apară la televiziune din necesitatea impusă de funcțiile lor, îngroziți de virtualitatea unui tripotaj infam, bâiguiră fraze

contradictorii. Nu numai că se contraziceau unii pe alții, dar se contraziceau pe ei înșiși.

„Vom cunoaște vreodată adevărul?” *(Will we ever know the truth?)* întrebă un editorial din *New York Times.* Iar *Neue Zürcher Zeitung* întări: „Secolul sfârșește în minciună generală!” *(Das Jahrhundert in Lügen stirbt!)* „Ordinea mondială se va prăbuși în iluzie!” susținea *Corriere de IIa Sera. (Sta per crollare nel fasullo rordine mondiale!)* Acestea nu erau decât câteva mostre. Căci întreaga presă mondială, de la *Vecernia Moskva* la *Ultima Hora*, oferea, pe zeci și zeci de pagini, analize ale unei situații în care nimeni nu mai putea crede mijloacele de informație oficiale.

Întrebarea inevitabilă era: cine avea interes în toate acestea? „Diavolul!” strigară în gura mare autoritățile religioase de toate credințele. Bisericile, templele și moscheile nu se mai goleau. Reprezentanții cultelor își frecau mâinile, afacerile nu le merseseră niciodată atât de bine. Diverse personalități ale mitologiilor occidentale își înmulțiră brusc aparițiile supranaturale, exprimându-se într-o mulțime surprinzătoare de limbi. La Edinburgh, Sfânta Fecioară cuvântase cu un perfect accent scoțian, la Sarajevo, în cea mai pură croată. Susținătorii entității vagi, definite în lumea întreagă prin sintagma „Ordinea morală”, se pregăteau să preia în sfârșit puterea, purtați de-un val de indignare populară.

În cele din urmă, Consiliul Europei convocă o reuniune de urgență. La rândul lor, Statele Unite solicitară o ședință extraordinară a Consiliului de Securitate. Toată lumea se întrebă ce fel de experți vor fi consultați și ce mijloace vor propune pentru a pune capăt acestor deliruri. „Dezolantă concluzie”, comentă un editorialist englez. „Se intenționează a se lupta contra ravagiilor virtualului cu pălăvrăgeli”.

BAUDRIER SE DUSE SÀ CINEZE și lăsă continuarea supravegherii în seama unui tânăr, proaspăt absolvent al Institutului de Psihologie al Armatei, o instituție recent creată: locotenentul Jean-François Dutertre.

La prima vedere, Dutertre nu contribuia câtuși de puțin la prestigiul institutului; avea aerul unui destrăbălat, dacă nu chiar al unui golan. Veșnic înveșmântat în blugi negri și cămăși decolorate, silueta sa deșelată se deplasa cu un legănat subtil, dar de prost gust. Expresia lui blajină, dar șireată, îi exasperă de la bun început pe colegii săi. Doar admonestările repetate ale lui Baudrier îl convinseră să renunțe la portul unei batiste roșii sau negre strânse în jurul capului și la cerceii multipli. Două anchete minuțioase ale moralității îi îngăduiseră totuși lui Dutertre să-și impună persoana, de altminteri foarte utilă în anumite investigații pe teren. Nu i se cunoștea nici un viciu, decât, poate, lecturile de un nivel care-i descumpănise pe anchetatori: de exemplu, *Tractatus logico-philosophicus* de Wittgenstein, *Războiul Peloponezului* de Tucidide și *Principia mathematica* de Bertrand Russell. Inima sa părea ocupată de o tânără specialistă în arheologie, și numai de ea. Judoka și karateka, Dutertre putea fi și o gardă personală de nădejde.

Dutertre își întinse picioarele lungi, încălțate în bascheți, și urmări pe ecran povestea avatarelor și-a virtualităților realității virtuale, dacă se putea spune astfel, așa cum le reda *Enciclopedia informatică practică* și cum Hideshi Yagama le urmărea, fără îndoială, și el, în apartamentul de pe strada Johnny Hallyday.

Dutertre căscă. Știa toate astea, și chiar mult mai multe decât cele ce defilau pe ecran, și se plictisea. Aluneca tot mai jos în fotoliu. Aruncă o privire spre consolă și dădu clic pe softul S (de la „Supraveghere”); un mic careu apăru în imaginea de pe ecran.

Videofon, Microfoane, Radiații anormale, Înregistrare, Dosar SS.

Asta însemna că putea să capteze, auditiv și vizual, mesajele pe care Yagama le schimba prin videofon, să asculte transmisiile microfoanelor instalate în apartamentul său și, în sfârșit, să controleze orice radiații insolite emanând din locuința lui, grație unor traductoare speciale cuplate la microfoane. În plus, putea să înregistreze fiecare transmisie, pe sisteme adecvate. Pentru a-și reîmprospăta memoria, putea, în fine, să consulte fișa completă a subiectului supravegheat. Dutertre dădu clic pe „Microfoane” și își puse căștile.

Numaidecât, auzi un țipăt urmat de icnete. Dutertre se îndreptă în fotoliu. Se comitea o crimă la Yagama? Era torturat cineva? Nici pomeneală: vocea care scosese țipătul scotea acum multe altele, scurte și dese, de o manieră ce nu lăsa nici o îndoială. Era o voce de femeie, dacă se putea numi voce, și dama era pe cale să ajungă la orgasm, sau nu mai știa el ce-i aia. Dutertre simți sângele năvălindu-i mai întâi în obraji. Un glas de bărbat, de bărbat tânăr, în orice caz, mormăi sunete pe care Dutertre nu izbuti să le deslușească. Și, stupoare, un alt glas, de asemenea bărbătesc, dar mai nazal, păru să-i răspundă ca un ecou.

„Aaah! Ah-ah-aaah!”

Urmară foneme nelămurite și amestecate, de origine indubitabil masculină și feminină.

„Haaah!” strigă vocea de femeie.

Dutertre mări volumul și percepu zgomote confuze, nimicuri, un foșnet de așternut, un scârțâit de somieră, lipăituri asemănătoare unor tălpi goale călcând pe podea, apoi un geamăt amoros, aproape un mieunat prelungit, urmat de un râs înfundat și de alte foneme ininteligibile. Dădu repede clic pe „înregistrare”. Prea târziu. Câteva clipe

după aceea, zgomotul unei uși care se deschidea, alte sunete vagi, un râs de bărbat, alt râs de bărbat.

Nici o îndoială, Yagama organizase o ședință în trei în apartamentul său, și primul sentiment al tânărului locotenent fu ciuda. Nu gustase niciodată fantezii dintre cele pe care și le oferea Yagama și, oricât de fățarnic ar fi fost, nu-și putea ascunde faptul că treaba nu i-ar fi displăcut câtuși de puțin, ba dimpotrivă.

Dar, în sfârșit, nu asta era problema. Așadar pușlamaua de Yagama trăgea o partuză. Cum nu mai percepu nici un zgomot, Dutertre opri ascultarea, scoase căștile și-și turnă un pahar de bere. Apoi reluă lectura textului pe care Yagama, evident, nu-l citea, cufundat fiind în destrăbălare. Dădu de mențiunea firmei Matsuku, care realizase beneficii extraordinare lansând pe piață Mesajul Vizual Ameliorat, sau MVA, pentru robotul videofonic, acel mic trucaj, unul în plus, grație căruia devenea cu putință să-ți transmiți o imagine personală ideală. Privirea îi poposi pe numele celui care inventase trucajul: Hari Yagama, inginer la Matsuku. Consultă fișa de identitate a lui Hideshi Yagama: era fiul numitului Hari. Iar acesta era același Hari Yagama care pusese la punct, cu ajutorul fiului său, un procedeu de transmisie prin cablu a unor programe de „distracții virtuale” de nivelul 2, „nivelul 2” comportând algoritmi mult mai numeroși. Primă constatare: Hideshi Yagama era student tot așa cum papa era preot. Competențele sale le depășeau cu mult pe cele ale studențașului care se dădea.

Dutertre era la curent cu faimoasele „distracții” menționate de enciclopedie: la un simplu apel telefonic, ele permiteau obținerea la domiciliu a unor programe private, de fantezia cea mai rafinată, conform jargonului din cataloage. Aparent, era doar un mic progres față de videofonia cu imagini virtuale. În realitate, era mult mai mult, dacă țineai cont de faptul că puteai să înlocuiești

corpurile și fețele actorilor cu ale tale, cu cele ale amantei tale sau cu ale oricui altcuiva, cu condiția sâ fi fixat în prealabil imaginea cu ajutorul unei videocamere. Îți filmai, de exemplu, amanta, timp de-un minut, apoi furnizai telefonic datele acestui film-eșantion unui calculator, iar acesta proceda la substituirea trupului și a trăsăturilor actriței indicate cu cele aie amantei tale. Serviciul era scump, dar acționarii programelor de ficțiune pentru adulți îi înțeleseseră degrabă interesul comercial. O singură transă din *O mie și una de nopți*, unul dintre cele douăzeci și cinci de titluri ale primului catalog, îi adusese în șase luni societății Yarohiro tot atât cât programele sale de microprocesoare în cinci ani. Transmisia impulsurilor electromagnetice ale unui program de optzeci de minute, prin fibre optice, făcuse prăpăd. Era suficient un CD pentru a transmite unui număr de cincizeci de mii de abonați deliciile imaginare ale unei seri în paradisul huriilor, cu propria lor amantă drept eroină.

Când Baudrier se întoarse de la masă, Dutertre îl informă despre rezultatul supravegherii sale. Baudrier îi mărturisi că nu se lăsase niciodată înșelat de aerele de mironosiță ale lui Yagama. Orgiile vânatului său nu prezentau, de bună seamă, vreun mare interes strategic, căci un sistem de supraveghere atât de costisitor ca Ultravioletul nu fusese pus în acțiune pentru a obține informații despre felul în care un tânăr nipon își făcea de cap la Paris, dar, mă rog, era necesar sâ se stabilească identitățile celor doi participanți la zglobia serată.

De aceea, Baudrier fu cum nu se poate mai înciudat când află, a doua zi, câ la ora la care Dutertre înregistrase urmele sonore ale năzbâtiilor sexuale ale lui Hideshi Yagama, acesta cina liniștit, la bistroul din colț, în compania unui compatriot.

Yagama își bătuse joc de SST. Pusese o bandă sonoră pregătită dinainte. Forurile superioare ale SST-ului se arătară foarte nemulțumite; era cazul să se elaboreze rapid metode de supraveghere mai rafinate. Dutertre, ironic, își aprinse o țigară de hașiș și ieși la plimbare, urmărit de privirea invidioasă și furioasă a sergentului de gardă.

PATRU SĂPTĂMÂNI se scurseseră de la fatidicul discurs al președintelui Statelor Unite.

— Ați găsit ceva? îi întrebă acesta, plimbându-se încolo și încoace prin Biroul Oval, pe directorii NSA, CIA și FBI, care ședeau, copleșiți, în fața biroului prezidențial. Lumea întreagă e inundată de acte de sabotaj a tot ceea ce seamănă cu o imagine electronică și mă întreb dacă noi am văzut măcar un capăt al afacerii.

O rază de soare primăvăratic scălda Grădina de trandafiri, dar, în actualele împrejurări, te puteai întreba dacă erau trandafiri adevărați și nu cumva artefacte electronice capabile să explodeze din senin, slobozind asupra Washingtonului Dumnezeu știe ce legiuni de spiriduși obsceni, vapori toxici sau țânțari gigantici ale căror ace aveau să injecteze o otravă menită să nimicească ultimele rămășițe de bun-simț care se încăpățânau în ființa umană.

Fețele trase ale celor patru bărbați dovedeau că ei nu luaseră în nici un caz cu ușurință manipularea discursului prezindențial și că erau, de asemenea, conștienți de amploarea politică internațională a sabotajului comis asupra casetelor de realitate virtuală.

— Am examinat filmul cadru cu cadru, spuse Bob B. Boulton, directorul FBI-ului, înălțându-și capul pătrățos de preot militar. Tehnica utilizată e cunoscută de toți regizorii din lume, de trei sau patru ani.

Președintele se opri. Sprâncenele sale sure se ridicară deasupra ochilor albaștri și gura brăzdată de riduri se strâmbă într-o grimasă neîncrezătoare.

— Nenumărate laboratoare de pe tot cuprinsul lumii sunt în stare să efectueze treaba asta. În Silicon Valley există un fel de talcioc unde componentele cele mai rafinate pot fi găsite la doar câteva săptămâni după comercializarea lor și în pofida tuturor brevetelor de protecție comercială. Tot acolo se găsesc softuri care rivalizează cu ale Pentagonului. Și, în sfârșit, ingineri de tot felul, meșterași și visători ineficienți, dar și genii cărora contractele oficiale nu le sunt de ajuns și care se află mereu pe cale de a bricola un sistem, dacă-mi permiteți această expresie, care să le permită să se lanseze pe cont propriu și să facă avere. Există sute, dacă nu mii, de laboratoare de amatori, instalate deasupra garajelor sau în pivnițe, și unele sunt extraordinar de bine echipate. Filmul demențial pe care l-am văzut putea fi fabricat oriunde în lume, cu ajutorul casetelor de desene animate în care figurează personajele prezentate: Donald, Superman și așa mai departe. Am inițiat, evident, o anchetă pentru a încerca să determinăm, după anumite indicii, care dintre tehnicienii de mare clasă locuind în America ar fi putut realiza trucajul. E o investigație care poate dura mult timp. Cred că distinsul meu coleg, Robinson, vreau să spun domnul Goodrich, directorul CIA, a lansat o anchetă similară în Europa și în Asia. În ceea ce mă privește, încheie Boulton, cu un oftat, sunt nevoit, domnule președinte, să vă spun că nu suntem echipați pentru astfel de anchete; de altfel, nici o țară din lume nu este. Ne aflăm în prezența unei forme de terorism complet noi.

Directorul NSA încuviință din cap.

— Împărtășesc în bună măsură părerea lui Bob, spuse el. Am efectuat aceeași muncă de analiză ca și colegii mei de la

FBI. N-am găsit nimic care să indice, cât de cât, vreo origine. Pe de altă parte, suntem pe cale să analizăm toate frecvențele electromagnetice înregistrate de sateliții noștri în momentul emisiei europene. O primă ipoteză, pe care-am evocat-o deja, este că postul emițător era mobil și se afla, neîndoios, într-un camion.

Dar lucrul acesta trebuie verificat. Tot ce vă putem spune e că acest gen de sabotaj este cu neputință pe teritoriul american.

— De ce? întrebă Wayne Thorpe, care se reașezase.

— Emisiile, toate emisiile americane ale sateliților noștri de teledifuziune, se fac din centre militare protejate. Antenele acestor centre nu sunt, și acesta e cu adevărat un eufemism, atât de vulnerabile pe cât era cea din Luxemburg. Ceea ce nu i-a împiedicat pe teroriști să falsifice emisiunea dumneavoastră recurgând la o tehnică diferită, care rămâne de determinat.

Își trecu un deget pe sub guler și reluă, cu un glas mai scăzut, descurajat:

— Ceea ce mă interesează, ceea ce ne interesează pe toți, este de a afla pentru ce au utilizat o tehnică aici și o alta în Europa. Ar fi putut foarte bine să procedeze în Luxemburg așa cum au făcut în Statele Unite.

— Ce deduci de aici? întrebă președintele.

— Că este posibil ca acești indivizi să fi vrut să ne demonstreze că stăpânesc toate tehnicile de sabotaj televizual; altfel spus, că și-au etalat virtuozitatea pentru a ne sfida.

— Momentan, într-adevăr, par să conducă jocul, declară directorul CIA.

— Și în privința casetelor care otrăvesc piața de câtva timp? întrebă președintele. N-am putea găsi aici un indiciu

care să ne îngăduie să ajungem până la autorii trucajului emisiunii mele?

— Cele care erau falsificate proveneau de la șase furnizori, patru din Asia de Sud-Est – Taiwan, Singapore, Thailanda și Hong Kong – și trei din New Jersey, California și Texas. Asta nu înseamnă deloc, dar absolut deloc, că acești furnizori sunt răspunzători de manipulările constatate. Suntem nevoiți să ne limităm la prezumpții întemeiate pe proximitatea probabilă a distribuitorilor și a fabricanților. Casetele asiatice sunt realizate după matrițe, apoi expediate par avion la depozitari diri nenumărate centre: Roma, Londra, Paris, Madrid etc. Cele realizate în New Jersey, California și Texas sunt expediate in toate teritoriile celor două Americi, iar o parte din ele spre alte regiuni ale lumii, inclusiv Europa. Acestea, domnule președinte, sunt circuitele oficiale, însă noi știm că există o puzderie de oficine specializate în piratare, la Moscova, la Atena, în Italia, în Spania, dar și în Indonezia și restul teritoriilor asiatice. Am descoperit laboratoare de acest gen în Tahiti, chiar și în Vanuatu, în Chile, pe scurt, în nenumărate țări. Materialul și tehnicile necesare s-au, ca să zic așa, democratizat până într-atât, încât orice meșteraș cu puțin talent, cum spunea Bob, poate falsifica filmele astea. Deocamdată este imposibil de determinat dacă falsificarea casetelor s-a făcut în centrele de producție legale sau în laboratoare clandestine.

— Dar asta va fi costând o mulțime de bani! făcu Thorpe.

— Costul este, într-adevăr, foarte ridicat dacă se creează imagini noi. Or, la analiza unui film ca *Viața lui Isus*, care a provocat un asemenea scandal în lumea creștină, ne-am dat seama că intervenția falsificatorilor, sau a piraților, sau a teroriștilor, oricare-ar fi cuvântul, s-a mărginit la inserarea unui fragment dintr-un film pornografic obișnuit și la

ușoara retușare a trăsăturilor protagonistului pentru a-l face să semene cu Isus, dacă binevoiți să-mi iertați această blasfemie, domnule președinte. Anumite scene sângeroase au fost, de asemenea, împrumutate din filme mai puțin cunoscute, producții locale sau filme vechi, pe care lumea le-a uitat. Este posibil ca, în anumite cazuri, și asta e ceea ce ne interesează, scene originale să fi fost turnate special pentru a fi inserate în filme de mare succes. Căutăm îndeosebi pe acela sau pe aceia dintre vechii realizatori de desene animate care ar fi fost în stare să execute adaosuri atât de profesionale precum cele ce au fost efectuate. Piratarea desenelor animate e una dintre cele mai costisitoare ale genului. Pentru celelalte însă, sunt suficiente câteva mii de dolari spre a duce la bun sfârșit un trucaj.

— Vă cer, domnilor, să continuați anchetele dumneavoastră cu maximum de repeziciune. După CIA, avem motive să ne temem că un complot internațional e în curs de desfășurare. Nu-i cunoaștem instigatorii și nici obiectivele lor. Vă voi încunoștința de îndată ce voi avea informații mai ample în această privință.

Cei trei bărbați ieșiră. Thorpe se ridică, se duse la fereastră și privi tufele de trandafiri. Raza de soare dispăruse. Dar trandafirii erau tot acolo. Privirea președintelui căpătă o nuanță de neîncredere.

MAFALDA OHLBERG deschise brusc ochii. Odaia era cufundată în beznă. Amantul ei dormea alături, sforăind. În aparență, o noapte ca atâtea altele. Dar un sentiment de alarmă puse stăpânire pe ea. Auzise, era sigură, zgomote neobișnuite. Nu visase. O femeie țipă. Apoi alta. Voci de bărbați scoteau strigăte nedeslușite. Era o mulțime prin preajmă! Mafalda coborî din pat cu o agilitate care nu-i stătea defel în obicei, alergă la fereastră și ridică storul. Grădina, cu un etaj mai jos, era scăldată într-o lumină

nesănătoasă, albastră și verde. O pâclă alburie și deasă o umplea, plutind spre Elm Street, în fața casei. În mijlocul străzii – și Mafalda fu atât de șocată, încât scoase ea însăși un țipăt, sau, mai degrabă, un geamăt de groază –, o femeie se lăsa penetrată de un monstru încornorat! Mafalda rămase un moment fascinată de spectacol: o fată frumoasă care părea pe punctul să leșine de plăcere lăsându-se trasă în membrul nemăsurat al unui individ verde din cap până în picioare și rânjit, având coarne cu vârfurile roșii. Iar membrul intra și ieșea, din ce în ce mai roșu și lucios! Mafalda privi scena cu ochii gata să iasă din orbite, incapabilă să admită ceea ce vedea. Dar mulțimea tot mai numeroasă care se aduna în stradă, blocând circulația, îi dovedi că nu era victima unui coșmar.

Îmbrăcă în pripă halatul, strigând: „Robbie! Robbie!” dar nu așteptă ca amantul ei să se trezească; coborî repede scările. Pridvorul era astupat de o masă de oameni.

— E diavolul! urlă cu voce stridentă o femeie.

Sirenele poliției se apropiară. Mafalda nu vedea nimic. Îmbrânci oamenii. Scena infernală se evapora. Lumina slăbi. Pâcla se risipi. Nu mai rămaseră decât trei sau patru sute de persoane împietrite de spaimă.

Poliția nu găsi nimic. Absolut nimic. Interogă pe toată lumea și fu copleșită de incoerențe exaltate. Scotoci boschetele, locul scenei infernale, apoi împrejurimile, în disperare, dar nimic. Și totuși, toți martorii erau de acord în descrierea luminii oscilante, când albastră, când verde, și a scenei de nedescris, damnata și diavolul care o călărea.

O femeie începu să plângă cum că se apropia sfârșitul lumii. Un bărbat izbucni în râs.

Mafalda Ohlberg urcă înapoi, împleticindu-se, ca nebună. Se repezi în camera fiicei sale și o găsi dormind

liniștită. „Un îngeraș în apocalipsă!” gândi. În pragul ușii, Robbie, buimac și cu părul zbârlit, întrebă ce se întâmplă.

— Infernul s-a dezlănțuit în stradă! rosti ea cu o șoaptă surescitată. Infernul! L-am văzut! O femeie se lăsa regulată de-un drac!

— Ia un calmant, *honey.*

— Nu-mi vorbi de calmante! Nu sunt nebună! Tot orașul a văzut ce-am văzut eu.

Mafalda petrecu tot restul nopții într-un fotoliu, frământându-se. Mâine, avea să-l consulte pe părintele Trappi. Cât despre Robbie, dormi destul de rău. Nu-i comod să ai amantă o vizionară. Dar a doua zi fu el însuși cu totul descumpănit de agitația care domnea în oraș.

„Vrăjitorie cu holograme în New Jersey” *(Hologram Sorcery in New Jersey)*, anunță calm New *York Times*, relatând în pagina a cincea (presa națională începea să fie blazată de aceste farse) concluziile anchetei polițienești și analiza proiectorului holografic compact ale cărui rămășițe fuseseră, în cele din urmă, descoperite de poliție. Presa provincială, însă, găsi cu cale să desfete gustul publicului pentru fantastic. „Vrăjitorie pe strada Ulmilor!” *(Sorcery on Elm Street!)* intitula *New Jersey. Clarion,* expediind la sfârșitul articolului „ipoteza” unui trucaj holografic. Robbie citi de două ori articolul, asortat cu o fotografie neclară în care se ghiceau destul de vag formele unei femei care părea răsturnată pe spate. Găsi, în toate acestea, oglindirea mai mult sau mai puțin exactă a relatării Mafaldei. La morgă, Tax cărăușul, cum i se spunea, părea sonat.

— În curând, bătrâne, spuse el, vehiculând cadavrul în foarte proastă stare al unui ins care se aruncase de la etajul zece, după ce asistase la scena fantasmagorică din noaptea precedentă.

— În curând ce? întrebă Robbie.

— Ziua Judecății, răspunse celălalt, smulgând fișa din mâinile lui Robbie și deschizând un sertar. Curând n-or să mai rămână sertare libere. Și p'ormă, imediat după, toate sertarele vor fi goale și taică-miu și maică-mea și bunică-miu și bunică-mea și toată lumea o să iasă din morminte, și Domnul se va arăta în sunet de trâmbițe. Și tu și io vom da socoteală de toate, de toate greșelile noastre și de toate faptele noastre bune.

Robbie consideră inutil să discute aceste profeții. Tax părea a fi într-o stare secundară. Când Robbie părăsi culoarul pentru a se întoarce în biroul său, îl auzi pe Tax ocărând morții din sertare. Îl ascultă câteva clipe, înainte de a se așeza în fotoliu.

— Auziți, bandă de apostați? Auziți? Nu-mi faceți mie pe surzii, fincă știu că m-auziți! Mâine, Ziua Judecății! Toată lumea în picioare! În picioare! O să se socotească tot ce-ați făcut! O să se socotească și-o să se deconteze! N-o să mai fie nevoie să purtați chiloței, fincă totul, totul se va ști în fața lumii întregi, adunătură de necredincioși. Robbie oftă și o sună pe Mafalda. Simplexul ei era ocupat. Se ridică și ieși din morgă pentru a se duce să bea o bere la McDonaldul din față.

— Salut, Robbie, zise chelnerița. Nu prea pari bine dispus în dimineața asta.

— Chestia aia de azi-noapte, mormăi el. Prietena mea a văzut totul și asta a întors-o pe dos.

— A avut și de ce. Cumnatu-meu, care trecea pe acolo, s-a întors acasă într-o stare de nedescris! Ne-a trezit plângând, era alb ca varul! N-am priceput nimic din ce zicea. Abia azi-dimineață ne-am putut închipui despre ce vorbea. Săracul, îți dai seama! Abia se despărțise de logodnica lui și pornise spre casă când, dintr-o dată, îl vede

pe dracul regulând o gagică! Se pare c-a fost ceva groaznic! Acu' zice că n-o să mai facă niciodată amor!

Se duse să-i toarne o bere la halbă și reveni.

— Oricum, totul pare să fie o abureală, probabil publicitate pentru vreun film sau ceva de genul ăsta. Ai văzut ziarul? întrebă ea, vârându-i sub nas un alt cotidian.

„Aparițiile de pe Elm Street: o hologramă, susține procurorul general” *(Ghosts on Elm Street: a Hologram, says District Attorney).*

Robbie parcurse articolul. O primă anchetă întreprinsă de electroniști ai FBI-ului trimiși la fața locului lăsa de presupus că niște farsori aranjaseră o proiecție de holograme pentru a-i scoate din minți pe oamenii cumsecade. Robbie văzuse holograme la *drug store,* dar niciodată vreuna care să fi produs un astfel de efect. Și-apoi, o știa toată lumea, oamenii FBI-ului erau la fel de mincinoși ca și gangsterii. Lăsă o bancnotă pe masă și traversă în sens invers strada pentru a o suna din nou pe Mafalda.

O găsi, pe ecranul vizetei sale, foarte obosită. Renunțase la gătelile imaginii tratate și arăta, acum, exact ca o femeie îmbătrânită înainte de vreme. Mult mai rău decât atunci când, în unele dimineți, fugea la baie de cum se trezea, pentru a-și reîmprospăta figura și coafura.

— Mafa, arăți frântă.

— Rob, sunt distrusă.

— Ei, hai, fetițo! Un pic de curaj! Ai văzut ce zice FBI-ul!

— Ce zice FBI-ul?

— Că a fost o hologramă, știi tu, imaginile alea în relief.

— Rob, ce poate să știe FBI-ul despre diavol? Nimic! Eu însă știu că l-am văzut pe diavol și nici toți ateii materialiști de la FBI n-or să mă facă să-mi schimb părerea.

— Mafa, te duci să faci o baie fierbinte, te îmbraci și te iau să mâncăm un homar la grătar, la Lobster King.

— Nu, Rob. Viața mea s-a schimbat. Îl aștept pe părintele Trappi, spuse ea cu hotărâre. Vreau să mă pocăiesc.

— Te duci să cinezi cu părintele Trappi? Preferi companiei mele pe cea a boșorogului ăla?

— Nu mă duc să cinez cu părintele Trappi, Rob. O să vină aici și-o să ne rugăm. Apoi o s-o binecuvânteze pe Nella. Dacă va vrea să-i fac o supă și-un biftec, o să i le fac. Dar n-am să ies în oraș.

— Când te mai văd, Mafa?

— Poți să mă vezi când vrei, Rob. Dar viața noastră de păcat s-a terminat. Și vreau să te pocăiești și tu.

— Pentru ce?

O văzu plecându-și privirea cu un aer îndurerat.

— Pentru desfrâul nostru, Rob. Pentru faptele noastre nerușinate. Sunt o femeie cinstită și m-am lăsat dusă în ispită de diavol. Acum, semnele Domnului au fost văzute de toată lumea, inclusiv de mine, biată păcătoasă. A stărui în rău ar însemna să sfidez cerul. Încă mai există un loc în cer, chiar și pentru Maria Magdalena.

— Mafa, spuse Robbie, încercând să se stăpânească, ai fost tulburată în mod excesiv de farsa unor derbedei. O să te sun mâine.

— Noapte bună, Rob. Roagă-te înainte de culcare.

— Cum de nu! mormăi el înainte ca imaginea Mafaldei să dispară.

Trebuia să-și găsească altă amantă.

— Rob! strigă cărăușul cu glasul lui răgușit. Încă doi! Îmi dai o mână de ajutor?

Erau un băiat și o fată, pare-se morți împreună de stop cardiac pe când priveau un film de realitate virtuală. Robbie ajută la deplasarea băiatului – un flăcău zdravăn, tot numai mușchi – de pe targa ambulanței pe cea a morgii. Cărăușul îi legă de degetul mare de la picior eticheta dată de brancardieri. Apoi se duse să transcrie cele două nume în registrul lui. În sfârșit, trebui să separe perechea și să-i introducă pe tineri în niște sertare libere de la capătul culoarului.

Cărăușul lipi o etichetă galbenă pe fiecare dintre cele două sertare.

— Șapte pe ziua de azi! O să aibă de lucru legistu'! strigă el cu o voce pe cât de voioasă, pe atât de dogită.

— Trebuie să apară. Eu la ora 7 am terminat, zise Robie, nervos. Ei drăcie, e 6.40! exclamă apoi, aprinzându-și o *cigarillo* pentru a alunga mirosul de carne congelată, care începea să-l indispună.

— Timp destul ca să mori de douăj' de ori, comentă cărăușul, trântind ușa unui frigider rebel.

Prin ferestrele morgii, cei doi observară camioane de televiziune care intrau în oraș. Jersey City devenise centrul Statelor Unite, iar peste două ore avea să fie, de bună seamă, centrul Terrei si, de ce nu, al universului, și toate astea din cauza unei farse tâmpite pentru liceeni! Într-o oră, jurnaliștii vor fi peste tot, n-ai să mai poți nici măcar să traversezi strada fără a fi agățat de reporteri înarmați cu videocamere și microfoane!

O SEMILUNĂ ASCUȚITĂ ca o seceră amenința să sfâșie, deasupra orașului, noaptea purpurie și veninoasă. Printre lamelele unui stor venețian, la un etaj exagerat de înalt, scânteierile peisajului nocturn newyorkez ar fi evocat, pentru un entomolog, copacii din Africa atunci când vine sezonul dragostei pentru licurici. Dar insectele au o logică a

reproducerii, iar entomologul s-ar fi putut îndoi că exista vreuna și în aceste ferestre de birouri goale ce proclamau, din toate neoanele lor, neantul.

Doi bărbați fumau în încăperea pe care-o masca storul venețian. Gesturile lor lente și tăcerile lor erau la același diapazon cu decorul auster care-i înconjura. Câteva mobile vechi, scaune, un Buddha din lemn lăcuit, în fața căruia ardeau bețigașe de tămâie înfipte în boluri cu nisip. Unul dintre bărbați, cel mai vârstnic, stătea așezat, cu fața de fildeș ridată odihnind pe un bust masiv, învești mântat în negru; celălalt, subțire și fără vârstă, stătea în picioare.

— După cum am prevăzut, spuse cel vârstnic, inerția e mare. Scutură scrumul țigării într-o cupă zisă bob-de-orez, deoarece lucrătorii în porțelan introduceau în pasta brută boabe de orez care se topeau la coacere, lăsând goluri transparente în pereți. Dar este, poate, mai mică decât mă temeam.

— Inerția, repetă îngândurat celălalt.

— Un sistem organizat poate opune rezistență. Are un creier și membre care-l servesc. Societățile lumii, cărora li se spune democratice, dar care nu-s decât comerciale, sunt constituite dintr-o multitudine de interese ce oscilează după bunul plac al modelor. Neutralizezi cutare lucru, și cutare altul repornește. Dacă trebuie să vândă cadavre, vor vinde cadavre. Am ajuns în punctul cel de pe urmă. Dincolo, nu mai există decât bestialitatea și moartea.

— Și suferința, *roshi,* spuse celălalt.

Bătrânul îi aruncă o privire cenușie.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș considera că acorzi un preț excesiv suferinței.

— În înțelepciunea dumneavoastră, știți ce vreau să spun, *roshi.* Suferința e acea stare în care individul își pierde identitatea.

— Suferința lor nu are nici un fel de importanță pentru noi, zise bătrânul. Oricum, orice lucru de valoare are un preț ridicat. Din acest motiv am hotărât să ne abatem, în aparență, de la atitudinea noastră de seninătate față de lume. Buddha a spus: „Nu există multe adevăruri diferite în lume, în afara celor incluse de o percepție pervertită”. Noi nu intervenim pentru a apăra un adevăr, nici din dorință, nici din trufie, nici pentru măreția noastră, ci pentru a pune capăt robiei care-i amenință pe frații noștri. Intervenim pentru a putea repeta împreună cu Buddha: „Vechea nedreptate a căzut”. Înțeleptul nu-și lasă casa pradă nici flăcărilor, nici inundației. Mă auzi?

— Aud până și tăcerile. Dumneavoastră, *roshi.*

Bătrânul își reprimă un zâmbet. Celălalt se înclină.

— Bine, Ikkyu. Lama e proaspătă. Stinse țigara în cupă. Rămâne faptul că inerția e mare.

— Cu un minut înaintea morții, zise celălalt, sângele curge încă în corp.

Bătrânul surâse din nou.

— Miracolul nu se află în miere, ci în încăpățânarea albinei, rosti el. Iată de ce doresc să trecem cât mai degrabă cu putință la faza doi.

— Lucrăm la asta, spuse celălalt, turnând ceai în bolul de pe măsuța joasă din fața bătrânului. S-ar putea să avem nevoie de un tânăr care nu ne cunoaște.

— Cum se numește?

— Hideshi Yagama.

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează oficial la Paris, pentru Mitsui. Tatăl său se bucură de încrederea noastră.

Bătrânul bău câteva înghițituri de ceai.

— E puțintel cam tânăr.

— Și?

— Ar trebui să ne asigurăm de devotamentul lui.

Bătrânul reflectă un moment.

— Angajați-l. Și puneți-l sub ordinele lui Taro.

— Cum porunciți dumneavoastră, *roshi.*

— Are simțul ironiei?

— Ar avea de câștigat din învățăturile dumneavoastră, *roshi.* Poate că e un pic sensibil, un pic neexperimentat. Dar ironia este, în mod incontestabil, una dintre calitățile sale.

— Bine, ironia e necesară acțiunii noastre. Ridicolul este arma cea mai eficientă pentru a-i dezarma pe trufași. Taro pare să-i stăpânească mânuirea. Prietenii mi-au spus numai lucruri bune despre inițiativele lui. Orice-ar fi, experții noștri au ajuns la concluzia că acțiunea noastră nu va putea avea sorți de izbândă fără o oarecare violență.

Bătrânul își turnă ceai până la jumătatea bolului și-l bău dintr-o înghițitură.

— Să mergem la cină, zise.

Cel mai tânăr se grăbi să se ducă după pardesiul maestrului.

Luna încă nu sfâșiase cerul cu vârful ei ascuțit.

STEPHEN C. GOTTFARBER, director la First National City Bank, simți o mică înțepătură în braț, în ascensorul care-l ducea spre etajul șase al imobilului băncii, de pe Park Avenue. Caută sursa înțepăturii, care-l ardea ușor, și n-o găsi, ascensorul fiind ticsit. Își spuse că atinsese, poate, un bold rătăcit în îmbrăcămintea vecinei sale, dar, când ajunsese la etajul unde trebuia să iasă din lift, resimți un fel de inhibiție, adică nu, de piedică, mai rău, de paralizie. Fu cuprins de o vagă neliniște, care se transformă brusc în panică în momentul în care, ajuns la etajul al șaptelea,

unde ar fi trebuit neapărat să iasă, nu găsi energia necesară pentru acest act totuși simplu.

„Înnebunesc”, gândi. „Sau am un atac de apoplexie”.

Liftul își continuă ascensiunea. În cabină nu mai rămăsese decât o tânără, care ieși la etajul zece. Gottfarber ajunse la al doisprezecelea. Acolo îl așteptau doi oameni îmbrăcați în alb. Unul dintre ei ținea mânerele unui scaun cu rotile. Pătrunse în ascensor împingând scaunul în fața lui, pe când celălalt ținea ușile deschise. Îl așezară în scaun pe Gottfarber, acum incapabil să opună vreo rezistență, îi luară servieta, îi așternură o pătură peste genunchi și apăsară pe butonul pentru garajul de la cel de-al doilea subsol. Acolo, împinseră scaunul și pe Gottfarber, cuprins de toropeală, spre o ambulanță care îi aștepta. Îl culcară repede pe bancher pe o targă, împinseră targa în interiorul vehiculului, urcară alături de ea, dădură un ordin și ambulanța demară.

Mașina urcă panta de ieșire din garaj și se angajă pe Park Avenue, apoi ajunse în viteză la șoseaua care ducea spre Connecticut. În spatele geamurilor mate, Gottfarber era cufundat într-uri somn de plumb, cu o mască de oxigen pe față, în timp ce unul dintre infirmieri îi controla pulsul. După ceva mai puțin de-o oră, ambulanța pătrundea printr-un pâlc de copaci care împresurau o vilă cu o înfățișare destul de opulentă. La un gest al unui personaj nedeslușit, care pândea la o fereastră, o ușă de garaj se deschise și mașina intră. Ușa coborî la loc. Targa fu scoasă rapid din vehicul și purtată de-a lungul unui coridor care pornea din garaj.

— Totul în regulă? întrebă o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un combinezon verde.

— Totul în regulă.

— Pe aici, zise femeia.

Targa fu împinsă într-o încăpere echipată ca o sală de operații.

— II dezbrăcăm? întrebă un bărbat care purta o mască chirurgicală.

— Nu-i nevoie, răspunse femeia. Slăbiți-i doar cravata și descheiați-i gulerul. Apoi culcați-l pe burtă.

Bărbatul și un asistent făcură precum spusese. Femeia, care-și potrivise și ea o mască de chirurg, se aplecă deasupra lui Gottfarber. Pipăi cu mâna înmănușată spatele pavilionului urechii drepte, apoi pe cel al urechii stângi, păru să șovăie o clipă, pe urmă spuse:

— Eter.

I se întinse o pensă cu un tampon de vată îmbibat cu eter. Ea luă pensa și curăță cu grijă pliul auricular, la rădăcina pavilionului.

— Bisturiul.

I se întinse instrumentul. Aplecată deasupra lui Gottfarber, femeia făcu o incizie de aproximativ patru milimetri lungime și desprinse ușor derma de suportul ei cartilaginos. Sângerarea fu minimă. În spatele unui panou mare de sticlă, doi bărbați, unul bondoc, celălalt mai înalt și slab, observau intervenția.

— Tampon. Pensă.

Un asistent tamponă sângerârea, pe când celălalt întindea pensa cerută.

— Microfonul.

I se întinse o tăviță metalică pe care se afla un disc din plastic, de vreo patru milimetri diametru și un milimetru și jumătate grosime. Ea îl luă cu două degete și-l strecură în fanta dermică practicată. Apoi trase la loc marginea dermei.

— Gel de sutură.

I se întinseră, pe un platou, un flacon destupat și o spatulă. Ea aplică gelul pe plagă și ținu apăsate sub degete, timp de un minut, marginile inciziei.

— Xilocainã.

I se întinse flaconul. Ea cufundă în el o pipetă, lăsă să curgă câteva picături pe dosul urechii și privi rezultatul, ca un cofetar care observă decorația unui tort de nuntă.

— Test.

De partea cealaltă a panoului de sticlă, bărbatul înalt făcu un cerc cu degetul mare și arătătorul.

— Verificare.

Femeia se întoarse către panou. Același bărbat repetă gestul, cu un zâmbet larg care-i ridică pomeții proeminenți și-i reduse ochii la două crăpături înguste. Femeia luă degetele de pe rană și se aplecă pentru a-i examina starea; cele două margini rămâneau lipite. O ușoară congestie înroșea totuși pielea, sub linia părului.

— Alcool.

I se întinse un tampon impregnat cu alcool, pe care ea îl plimbă delicat de jur-împrejurul intervenției.

Operația durase unsprezece minute. Femeia își scoase masca, dezvăluind o față la vreo cincizeci de ani, încă frumoasă, un pic masivă, desigur, dar înzestrată cu ochi negri, uimitor de vioi, și cu o gură cărnoasă și mică, bine arcuită. Femeia părăsi încăperea. În spatele panoului de sticlă, bărbatul făcu un gest energic, indicând că trebuia iuțit pasul. Gottfarber fu reîntors pe spate.

Targa fu scoasă din sala de operații, apoi împinsă de-a lungul culoarului care ducea la garaj și, acolo, fu încărcată repede în ambulanță.

O oră mai târziu, ambulanța cobora din nou în primul garaj. Gottfarber scoase un oftat și-și mișcă brațele. Cu

motorul rămânând în funcțiune, ambulanța se oprise. Targa fu scoasă, sub privirea indiferentă a paznicului. Infirmierii îl ridicară în șezut pe operat.

— Vă simțiți bine, domnule Gottfarber? Puteți să vă ridicați în picioare? întrebă unul dintre infirmieri cu o voce plină de solicitudine.

— Mmm... Unde sunt?

— În imobilul biroului dumneavoastră de pe Park Avenue. Ați avut o mică indispoziție. Dar acum totu-i în ordine. Cineva o să se ocupe de dumneavoastră.

Un pocnet din degete și un asistent în combinezon albastru-gri, ca și ceilalți salariați ai garajului, veni în fugă pentru a-l ajuta pe Gottfarber să se ridice în picioare și pentru a-i duce servieta.

Ambulanța profită ca să demareze. Gottfarber, sprijinindu-se de brațul asistentului, fu condus la ușa ascensorului.

Suferise „mica indispoziție" la 8.55, acum era 11.35. Secretara sa se arătă îndatoritoare. El ceru o cafea.

După câteva clipe, când fu informat că, în absența lui, deschiderea codurilor fusese încredințată adjunctului său, Gottfarber fu cuprins de o bănuială. Puse mâna pe servietă și constată că cifrurile celor două încuietori erau intacte. Nimeni nu le forțase. Controlă și conținutul servietei: neatins.

Își verifică reflexele, agitând degetele mâinii stângi; nimic anormal. Își verifică memoria, silindu-se să-și amintească diferite numere de telefon, numărul contului său în bancă; totul funcționa. Îi telefonă medicului său și, pe un ton vesel, fixă o întâlnire. Nu trebuia, totuși, să se expună riscului altor amnezii.

LA PARIS, în aceeași zi, același incident i se petrecu domnului Charles Lévéque, unul dintre cei doi însărcinați

cu codul la Banque de France, apoi domnului Jean-Jacques François, care deținea aceleași funcții la BNP. Numai domnul Lévéque le aduse la cunoștință superiorilor săi întâmplarea, lucru pe care îl regretă mai apoi, deoarece fu acuzat că abuzase de alcool în noaptea precedentă. Domnul François însă, care într-adevăr sărbătorise în ajun căsătoria fiicei sale, consideră inutil să alerteze pe cineva.

La Londra, Mrs. Emmilyn Galsworthy, de la Bank of England, trebui să semnaleze poliției o spargere în cursul căreia un hoț cu experiență îi furase rarele bijuterii de valoare pe care le poseda, nelăsându-i decât flecuștețele. În aceeași zi, un coleg pe care ea nu-l cunoștea fu lovit în cap de niște borfași în timp ce se întorcea acasă, la Knightsbridge, dar nu i se fură nimic. Fără îndoială că haimanalele încercaseră, totuși, deoarece resimțea o ușoară contuzie la degetul pe care purta un inel cu sigiliu.

La Frankfurt, unul dintre cei trei funcționari de la Dresdener Bank aflați în posesia codurilor informatice primi în dar, de la un furnizor de dischete, un foarte frumos stilou de o marcă bună, ceea ce îi făcu deosebită plăcere. Ceilalți doi primiră, unul, un calendar de birou, din bronz, celălalt, o brichetă de birou masivă, ceea ce le făcu și lor plăcere.

La Istanbul, cei trei însărcinați cu codul de la Turkye Garanti Bankasi și de la KocBank primiră diverse cadouri menite să le împodobească birourile: o miniatură de trandafir pe un pergament fin, într-o ramă purtând numele băncii, o hologramă ce se rotea pe un soclu cu numele băncii, un penar din onix și altele. La Lima, în Peru, directorul de la Banco de Peru, care deținea codul, primi de la un client recunoscător o mică pendulă de birou. La fel, colegii săi, pe care nu-i cunoștea, de la Bank Tejerat, de la Bank Saderaty Iran și de la Bank Melli, din Teheran, de la Bank Espor Indonesia, din Djakarta, de la Caixa Geral de

Depósitos și de la Banco Espiritu Santo e Comercial, din Lisabona, de la Banco di Napoli și de la Banco di Roma, de la Bank of India, din New Delhi, de la Banco Español de Crédito și de la Banco Popular Español, din Madrid, de la Bank of Nigeria, din Lagos, de la Bank Austria Ag, din Viena, de la Banque Leumi, din Tel-Aviv, de la Banco do Estado do São Paolo și de la Banco do Brasil, din Rio de Janeiro, de la Banco di Sicilia, din Palermo, de la Bank of Korea, din Seul, de la Bank Polska Kasa Opiecki, din Varșovia, de la Banque Misr, din Cairo.

Pe scurt, vreo șase mii de însărcinați cu codurile informatice de la trei mii de bănci și sucursale din lume primiră cadouri destul de decorative pentru a ornamenta un birou, dar prea prețioase, toate de la clienți și furnizori cunoscuți sau mai puțin cunoscuți.

În alte cazuri, însărcinații cu codurile nu primiră nimic. Primiră, în schimb, unii angajați ai serviciilor de curățenie, umili muncitori în acord, anonimi, din rasa eternă a săracilor, răspunzători de golirea coșurilor și de ștergerea prafului de pe scaune, mai mult decât bucuroși să câștige câțiva bănuți în plus în jilăveala înghețată a birourilor climatizate din New Delhi sau în zăpușeala artificială a birourilor supraîncălzite din Stockholm ori din Boston, care lipiră sub mese minuscule microfoane emițătoare.

O minoritate de privilegiați fu supusă tratamentului, în fond lipsit de consecințe grave, de care avusese parte Gottfarber. De pildă, Tore Alfstrup, de la Stockholm, sau Alceo Caltanisetta, de la Siracusa. În dosarul general al complotiștilor, inserat într-un manual de bucătărie japoneză dintr-un restaurant de asemenea japonez, din Soho, ei figurau la rubrica „subiecți experimentali”.

Ansamblul sistemului bancar internațional fu acoperit de o rețea cuprinzând vreo zece mii de microfoane

minuscule, indetectabile, *made in Taiwan*. Operația dură unsprezece zile. La încercare, se dovedi, pentru echipa din care făcea parte acum și Yagama, că două mii o sută treizeci și unu dintre aceste microfoane erau operaționale. În decurs de șaptesprezece zile, codurile unui total de opt sute șase bănci le erau cunoscute indiscreților care se ocupaseră de plasarea microfoanelor. Prin intermediul acestor coduri, în marea majoritate a cazurilor, un modem permitea, printre altele, accesul la codurile secundare ale sucursalelor.

PRIN FERESTRELE micului apartament de la etajul patru al unui imobil din Lima se zărea vârful impozantului zgârie-nori al Ministerului Educației.

— Recepționezi?

— Foarte bine. Cod de deschidere, Tango 6 Menendez 68. Lipsă codul de închidere.

Iar prin ferestrele unei maghernițe din Kowloon se vedea cum se sinucideau norii aruncându-se în apele plumburii ale golfului.

— Cum e recepția?

— Potabilă. 77 B Chae Wuh Red. Nu am codul de închidere.

Idem la Milano, Istanbul, Djakiarta, Tokyo. În lumea întreagă. Dar numai în șase orașe de pe cele cinci continente grupuscule de trei până la cinci oameni posedau în momentul de față ansamblul codurilor ce blocau accesul la sistemele informatice bancare. Toate aceste coduri, vreo două mii în total, erau înscrise în mici carnețele negre, absolut identice, sub o formă ea însăși codată.

Ceasul avea să sune. În cerul galben, un tigru se întinse leneș, își ascuți ghearele pe nor, scămoșându-l, și un surâs îi destinse botul. Apoi privirea ochilor săi galbeni deveni meditativă.

MAFALDA OHLBERG nu avu prea mult timp pentru a se pocăi. Muri trei zile mai târziu, în circumstanțe la fel de celebre ca Joia Neagră din Wall Street. Mai întâi sufocată, fu apoi călcată în picioare de o mulțime exaltată și furioasă, în fața modestei sucursale a populare First Bank of Commerce.

La 9 și 36 sau 37, nu contează, casierul, rugat să deschidă pentru un client un credit de opt mii de dolari, controlă, conform rutinei zilnice, contul a ceea ce mai rămânea ca activ. Or, în afara resturilor din ajun, care se ridicau la treizeci și una de mii de dolari în numerar, nu mai era nimic. Acordă stoic, cu buza superioară ușor îmbrobonită de sudoare, cei opt mii de dolari ceruți, apoi dădu clic pe calculator pentru a verifica softurile. Protocolul părea normal. Casierul dădu comanda *check*, apoi ceru din nou soldul creditor al băncii.

Null, răspunse calculatorul.

Casierul solicită transcrierea în cifre și obținu: „$ 0.00”. Închise ghișeul și se duse la director pentru a-l informa despre deranjamentul calculatorului său. Directorul, Warren T. Krepper, strâmbă din nas, apoi repetă operația de control pe propriul lui calculator. Și obținu același rezultat. Și se încruntă.

— Trebuie să fie o pană de circuit, spuse el.

— Am controlat circuitul, zise casierul. E normal.

— Cheamă-l pe Daeh Woh Jong, e deprins cu genul ăsta de incidente. Ce-a rămas în numerar?

— Douăzeci și trei de mii de dolari. Într-o oră nu vom mai avea nimic.

— Nu te mai agita atât, spuse directorul, agasat. Știi bine că-i o problemă de sistem.

Casierul se întoarse la locul lui și ridică geamul ghișeului. Trei clienți așteptau deja.

Câteva minute mai târziu, Daeh Wog Jong sosea cu motocicleta, în geacă albastră fluorescentă și zâmbitor. Se prezentă în biroul directorului, care-l conduse la subsol.

— Te rog să-ți întorci privirile un moment până formez codul, zise Krepper.

Woh se întoarse cu fața la perete și directorul compuse codul. Woh deschise programul obișnuit. Verifică softurile, sistemele de securitate, starea memoriilor. Bilanțul activelor electronice ale băncii rămânea la fel de deznădăjduitor de plat. Ba nu, fu modificat de vărsământul, în timpul acestor operații, al unei sume de șase sute de dolari în numerar, în contul doamnei Marjory Cohen-Puttinsky.

— Nu văd nici o defecțiune, spuse Woh după vreo douăzeci de minute de verificări. Stați un pic, am o idee.

Ceru memoriile și, apoi, detalierea operațiilor precedente. Ultima operație care apăru fu:

CC 3 OT Costin. Transfer totalitate lichidități, Banco Nacional de Paraguay cod ZZ BNP 662.001.

Report $ 5.790.551,67.

Era datată 0 h 17. La acea oră, aproape șase milioane de dolari părăsiseră conturile First Bank of Commerce.

— Închide totul, spuse pe un ton sec directorul. Și întoarce-te spre perete, te rog.

Zăvorî calculatorul cu ajutorul unui alt cod.

— Woh, te rog să nu spui nimic despre ce-ai văzut.

— Eu, unul, nu spun nimic, zise Woh, fără a-și abandona zâmbetul. Banii mei sunt la Commercial & Industrial.

Urcară înapoi, după ce directorul zăvorâse, de această dată, accesul în subsol. Rugându-și secretara să-l lase singur, Krepper îl sună pe colegul său de la sediu, la New York. Nervii îi fură puși la grea încercare de necesitatea de

a sta să asculte timp de optsprezece minute „Vara”, din *Cele patru anotimpuri* de Vivaldi. Apăsă de trei ori pe butonul aparatului său și operatoarea trebui să-i repete că Mr Walter Colson ținea încă firul ocupat.

— Fă-mi totuși legătura, e ceva extrem de urgent.

Îl obținu, în sfârșit, pe Colson. Glasul acestuia i se păru răgușit.

— Walt? Am o problemă.

— Probabil aceeași ca și mine.

— Ce? Walt, vrei să-ți izolezi linia?

— E izolată.

— Ce se întâmplă?

— Nu mai am nici o para chioară în casierie.

— Ce? Și tu?

— Toate fondurile au fost transferate azi-noapte.

— La Banco Nacional de Paraguay?

— Cum? Nu, la Bank Melli din Teheran și la Banco di Roma.

— Ale mele, la Banco Nacional de Paraguay, din Asunción.

Amândoi suspinară.

— E curat balamuc, spuseră aproape în același timp.

— O să telefonez la Banco de Paraguay, zise Krepper.

— Nu-i nevoie. Am telefonat, evident, colaboratorilor noștri nebănuiți. Conturile de la Bank Melli și Banco di Roma au fost golite la mai puțin de-o oră după ale noastre. Nu numai banii noștri, ci și ai lor au dispărut în noapte. Și ei au rămas fără nici o para chioară. Probabil că nici la Banco Nacional de Paraguay nu mai există vreun bănuț, nici de-ai tăi, nici de-ai lor.

— Ce? strigă Krepper. Simt că înnebunesc!

— Am anunțat FBI-ul. Toate sucursalele noastre, la Boston, la Martha's Vineyard, la Cape Cod, au fost prădate în același mod, la intervale de câteva zeci de minute, pare-se. Și, stai să vezi, partea cea mai frumoasă e că aceeași tărășenie pare să fi avut loc la multe alte bănci americane.

— Vrei să spui că nu mai există nici un cent în lichidități în America? întrebă Krepper, înghițindu-și saliva.

— Exact așa s-ar părea. Federal Board of Reserve a fost încunoștințată, secretarul de stat la Finanțe de asemenea și, la ora asta, cu siguranță că și Thorpe și vicepreședintele. Și Pentagonul și toată lumea. Ted, trebuie să te las, sunt chemat de urgență.

— Stai un pic, doar o vorbă. Unde s-au dus banii de la Bank Melli și de la Banco di Roma? Nu au programe informatice care să-i înștiințeze?

— Banii de la Bank Melli au plecat în Gabon și la Madrid, cei de la Banco di Roma la Frankfurt și Londra. Și, de acolo, mai departe, fără-ndoială. Ted, acum chiar că te las, o să vorbim mai târziu.

Colson se ridică pentru a observa strada, prin fereastră; circulația automobilistică și pietonală părea normală pentru moment, dar Colson nu-și făcea prea multe iluzii. Cât despre Krepper, acesta îi telefonă guvernatorului statului New Jersey pentru a cere să fie pusă în stare de alarmă Garda Națională. Apoi ordonă să se imprime trei anunțuri care să fie afișate pe ușa de la intrare și pe cele două vitrine.

Din motive de pană electronică, banca este nevoită să închidă până mâine, prezentând scuze clienților săi.

Era în jur de 10.30 dimineața.

Toate băncile din lume care aparțineau acelorași fuse orare și fuselor învecinate afișară anunțuri redactate cam în acești termeni. Peste câteva ore, gândi Krepper, avea să

vină rândul băncilor din cealaltă jumătate a globului să facă la fel. Se retrase în biroul lui, fumând țigară după țigară în fața secretarei sale scandalizate, și încercă să-și restabilească puțin echilibrul în minte.

Nu se știe cum, dar, la prânz, postul CNN prinse firul afacerii și anunță că o pană a sistemelor informatice bancare survenise de o parte și de cealaltă a Atlanticului, punând băncile zonei occidentale a emisferei nordice în lipsă de lichidități. La ora 13, atașații de presă de la Casa Albă înregistrară o activitate anormală. Când îi recunoscură, în limuzine, pe secretarul de stat la Finanțe și pe directorul de la Federal Board of Reserve intrând pe poarta de sud, făcură o legătură de la cauză la efect între pretinsa pană a sistemului bancar și vizitele neașteptate ale acestor doi foarte înalți funcționari la ora dejunului. La ora 15, președintele Thorpe anunță o conferință de presă. La aceeași oră, adică la 9 seara, șefii tuturor statelor europene luau cuvântul pe posturile lor naționale de televiziune. Dar, încă de la ora 18 izbucniseră tulburări publice la Moscova, la Sankt Petersburg, la Kiev și la Teheran. Armatele naționale ocupau aceste orașe, unde fusese decretată interdicția de circulație pe timpul nopții. La Moscova se numărau deja douăzeci și nouă de morți, la Sankt Petersburg unsprezece, la Teheran o sută șapte.

Discursul lui Thorpe fu remarcabil de sincer. Un complot de anvergură internațională, deosebit de bine organizat, spuse el, golise casieriile băncilor din întreaga lume. O suspendare a schimburilor financiare avea să urmeze în mod obligatoriu, dar durata sa nu putea fi lungă. În Statele Unite, se dăduseră deja dispoziții pentru aprovizionarea băncilor cu bancnote corespunzătoare cel puțin unei jumătăți din disponibilitățile lor în momentul penei. Președintele ruga națiunea să-și păstreze calmul, situația urmând să se normalizeze în câteva zile.

La 15.30, când Thorpe își încheiase cuvântarea, băncile de pe Coasta de Est erau deja închise, însă cele de pe Coasta de Vest încă nu, din cauza decalajului orar. Băncile din California și New Mexico, precum și cele din statul Washington și din Oregon fură deci luate cu asalt de elementele cele mai modeste ale populației, ale căror rânduri fură masiv îngroșate de haimanale și derbedei care n-aveau un sfanț pe numele lor. Astfel, sucursala lui First Bank of California, din Los Angeles South, fu jefuită, apoi incendiată, și Garda Națională trebui să intervină, dar, incapabilă să restabilească ordinea, se văzu nevoită, în zori, să cedeze locul armatei.

Se discută mult timp asupra numărului real al victimelor: două sute douăsprezece sau trei sute patruzeci și una? O situație insurecțională se instaură în oraș pe durata întregii zile următoare, când instigatorii coborâră pe Sunset Boulevard până la Hollywood și Beverly Hills. Noaptea răsună de focuri de armă.

Hotelurile de lux fură asediate și prădate. Un golan portorican, crezând că venise Seara cea Mare, sfârși ciuruit de gloanțele unui producător de filme argentinian, în piscina Castelului Marmont. Un pușt negru, de treisprezece ani, înarmat cu un Kalașnikov, fu rupt în bucăți de dobermanii unui bătrân actor din Beverly Hills căruia îi escaladase zidul vilei. Urmând exemplul, situații similare se instalară la San Francisco, la Detroit în Michigan, la Chicago în Illinois, la Dallas, Austin și Houston în Texas, la Atlanta în Georgia, la Miami, Fort Lauderdale și Jacksonville în Florida. Posesorii de bunuri se dovediră, în aceste împrejurări, prăzi mai puțin ușor de consumat decât își închipuiseră anumiți *desperados,* și în împrejurimile lacului Okefenokee, din Florida, de pildă, mai mulți agresori de culoare sfârșiră, cu revolverele încă în mâini, sub colții crocodililor unei firme producătoare de poșete.

Fără a omite câteva orășele nervoase, ca Newark, Jersey City și Perth Amboy, din New Jersey. La Newark, pentru a nu vorbi decât de această urbe, un pilot particular, cuprins de amoc, survolă la cea mai joasă altitudine posibilă un iureș de jefuitori care devalizau un supermarket și făcu, numai acolo, cincizeci și nouă de morți, bombardând mulțimea cu grenade de mână. Membru al sectei Străjerii Domnului, ajunsese la concluzia că începuse sfârșitul lumii și că era absolut necesar să-i „lichideze" pe adoratorii Vițelului de Aur. Așa se făcea că reinventase primul gen de bombardament din istorie, bombardamentul manual.

În aceste circumstanțe deplorabile își pierdu așadar viața Mafalda Ohlberg. Se dusese să scoată niște bani pentru nevoile gospodăriei. Cadavrul ei deveni de nerecunoscut după o jumătate de oră. Nimeni, în afară de Robbie și de fiica ei, Nella, plus câțiva prieteni, nu-și mai aminti de ea. Mai târziu, când se făcu numărătoarea deceselor survenite în cursul acestor busculade, cifrele oscilară între cinci sute și o mie două sute.

Democrația americană încheia, astfel, un capitol al istoriei sale.

LA ORA LA CARE UN VIERME la fel de viguros ca un dragon își croia drum în inima sistemului economic și financiar internațional, președintele Republicii franceze reunea câțiva prieteni și prieteni ai prietenilor pentru o cină modestă la Elysée.

— Cel mai extraordinar lucru, declară el cu celebra-i voce nazală, tăind prima bucată dintr-un fileu de limbă-de-mare cu portocale, este că suntem siguri că ne aflăm în fața unui plan internațional minuțios pregătit și pus în aplicare într-un mod remarcabil de eficace, dar suntem în imposibilitatea de a ghici cui îi aduce folos crima.

Degustă puțin vin de Sauternes și reluă:

— Nici o țară nu pare imunizată contra nebuniilor acestor complotiști. Dar trebuie ca acest complot să-și aibă obârșia într-un anumit loc și, mai cu seamă, să servească unui anumit scop. Or, pentru moment, ne este cu neputință să întrezărim scopul unor farse care amenință, fără doar și poate, ordinea mondială. Ce părere ai, Dieudonné?

Apropiat și consilier al președintelui, autor al unei lucrări obscure, *Capcanele economiei moderne*, fost atașat comercial la Washington și la Tokio, cunoscător în profunzime al civilizației și culturii nipone, considerat maestru în limba Soarelui-Răsare, și, mai ales, fost înalt funcționar la Tezaur, Adrien, cândva conte Dieudonné de Montchouart, înfruntă privirile exigente, ale micii curți prezidențiale. Ochii săi cenușii, sertizați într-o față pătrată, ridată, despicată de un nas scurt și coroiat, cu un păr sur tuns perie, făcură ocolul comesenilor.

— Unica explicație este că-i vorba de un complot de inspirație ideologică, răspunse el.

— Bănuiam și noi asta, replică secretarul general al Palatului Elysée, Serge d'Elf, o matahală molâie și lividă, cu ochelari de licean pe un nas prea lung și flasc, care părea să perpetueze în van o pubertate tardivă. Dar mai departe? Cărui curent de opinie îi aparțin acești teroriști? Din ce țară sunt?

— Sunt oameni care cunosc la perfecție toate tehnicile de vârf. Aparțin, așadar, unei țări cu un înalt nivel științific și tehnologic. Ruși nu sunt. Să fie americani? Nu, întrucât acțiunea cu câre avem de-a face este animată de un spirit de subversiune rafinat. Ridiculizarea președintelui Statelor Unite sau a unui arhiepiscop spaniol e o acțiune care, cu siguranță, nu l-ar tenta decât pe-un studențaș măcinat de intelectualism șaișoptist, poate un francez, la o adică, iar la și mai o adică un italian sau un englez, dar în nici un caz un

american. Fiindcă, dacă americanii posedă într-adevăr tehnologia, spiritul de subversiune, în sine, le e la fel de străin precum îi este unei pisici cunoașterea limbii ebraice. Din același motiv, nu pot fi nici germani. Aș zice că n-ar putea fi decât francezi, chinezi sau japonezi.

— Francezi! exclamă președintele, ștergându-și buzele. Francezi! Chiar crezi, Dieudonné, că niște francezi ar putea pune la cale o operație de subversiune de genul ăsta?

La masă se servi bibilică în sos, cu garnitură de napi.

— Cred, domnule președinte, că singurii europeni care posedă destul spirit de rafinament și suficiente competențe tehnologice pentru a organiza o astfel de subversiune ar fi francezii, într-adevăr. Numai noi suntem îndeajuns de critici față de toate sistemele sociale pentru a înjgheba o operație de contestare a puterilor instituite comparabilă cu cea pe care-o observăm.

— E nevoie, totuși, de o mulțime de bani pentru așa ceva, remarcă Elizabeth Lange, consiliera președintelui pentru afacerile europene. O frumusețe la vreo cincizeci de ani, căreia i se presupunea o legătură punctată de eclipse cu primul magistrat al Franței, doamna Lange excela printr-o varietate de maxime de fals bun-simț inspirate de Monsieur Prudhomme. Ce organizație ar putea, în țara asta, să adune sumele necesare pentru a alimenta asemeneă operații?

— Am spus că noi am fi singurii europeni capabili să conceapă o astfel de acțiune, chiar și în detrimentul propriei lor țări. N-am spus că responsabili sunt francezi, și asta dintr-un motiv cum nu se poate mai bun: e nevoie de un simț al disciplinei cu totul excepțional. Or, nu acesta-i particularitatea prin care strălucim, răspunse Dieudonné, decupând artistic copanul său de bibilică.

— Rămân, deci, chinezii și japonezii? rosti președintele pe un ton întrebător.

Chelnerii turnară vin zglobiu de Burgundia.

— Pe chinezi îi exclud, răspunse Dieudonné, deoarece, chiar dacă posedă toate calitățile cerute, nu au banii necesari pentru o întreprindere atât de aventuroasă ca aceea la care asistăm. Și fiindcă, în plus, chinezii au un simț familial și social mult prea dezvoltat pentru a îngădui distrugerea gratuită a banilor, fie ei și ai altora. Or, ceea ce se nimicește sub ochii noștri e banul, simbolul bogăției materiale a lumii occidentale. Gărzile Roșii au distrus, desigur, o mulțime de bunuri materiale, ceea ce ni s-a părut, la vremea respectivă, intolerabil, pentru că noi am devenit, în Occident, o civilizație de anticari. Dar ceea ce distrugeau ele erau simboluri istorice, întocmai precum creștinii iconoclaști din primele timpuri au decapitat și mutilat statuile grecești și romane; de altfel, nu mai există Gărzi Roșii în China.

Dieudonné bău o înghițitură lungă de Bourgogne, și pauza pe care-o făcu reflecta din plin aprecierea lui.

— Aici, reluă el, avem de-a face, după toate aparențele, cu un proiect radical. Îl fixă cu privirea pe președinte și repetă, ținând cuțitul ațintit spre interlocutorul său: Radical! Ceea ce frapează cel mai mult la complotul care împestrițează lumea cu pete de dezordine absurdă este un soi de dezinteres. Complotiștii noștri nu s-au făcut cunoscuți. Ei nu cer nimic. Nici putere, nici bani. Și nu cruță pe nimeni. După părerea mea, n-am asistat încă decât la prolegomenele unei acțiuni de distrugere totală. Oamenii aceștia sunt kamikaze.

— Vasăzică, după dumneavoastră, este vorba de japonezi! strigă secretarul general.

Dieudonné zâmbi, luă o nouă înghițitură de vin și admise că, într-adevăr, inspiratorii complotului erau, în opinia lui, japonezi.

— Crezi că japonezii sunt cei care s-au apucat să-l ridiculizeze pe președintele Statelor Unite? întrebă președintele francez. Ce-ar avea de câștigat?

Dieudonné își frecă bărbia.

— Există două Japonii, rosti el cu glas scăzut. Pe de o parte, fabricanții protecționiști de capodopere de electronică. Pe de cealaltă, călugării uscățivi, care-i povățuiesc din umbră pe oamenii de stat și care constată cu stupoare că țara lor se scufundă în imbecilitatea consumatoristă răspândită de Statele Unite. Poate că ați citit ce-a spus nu demult unul dintre marii lor scriitori; „Peste zece ani, Japonia pe care am cunoscut-o noi nu va mai fi decât o amintire, aidoma petalelor de flori de cireș în noroaiele verii. Nu vom mai fi decât o colonie americană, căreia nu-i va mai fi rămas din Japonia decât numele". Cuvinte revelatoare. Uităm prea ușor că japonezii detestă Occidentul hamburgerilor și-al discotecilor virtuale. De felul lor, niponii sunt integriști.

Înfulecă dintr-o dată o bucată mare de bibilică. O tăcere deconcertată domnea împrejurul mesei.

— Dar sunt, totuși, rivali de temut ai Vestului, obiectă Elizabeth Lange.

— Japonia industrială, da, răspunse Dieudonné. Este ceea ce aș putea numi o Japonie secundară, o iluzie optică ale cărei victime sunt îndeosebi câțiva industriași ariviști, intoxicați de Statele Unite și de observatorii străini. Dar această Japonie nu oglindește întreaga țară, care, în ansamblul ei, este o țară unde subzistă și prosperă ultima remanență aristocratică a planetei. E singura țară în care supraviețuiește străvechiul concept al samurailor, conform

căruia meritul se judecă după onoare și după simțul serviciului obștesc. Nu după bani.

Culese și ultima îmbucătură de bibilică și lăsă jos furculița.

— Englezii, germanii și noi înșine avem, totuși, aristocrați, spuse Elizabeth Lange.

— Comis-voiajori pentru fabricanți de aspiratoare, fotografi și vânători de zestre! i-o reteză Dieudonné. Când nu sunt baroni ai papei!

— Dacă nu dumneata ai fi cel care-o spune, Dieudonné! exclamă râzând președintele, în timp ce secretarul său general strâmba din nas.

— În Japonia, valoarea nu s-a măsurat niciodată după numărul generațiilor de noblețe, ceea ce, acolo, ar trece pur și simplu drept simonie, continuă Dieudonné, fără a părea să fi auzit spusele gazdei sale. Ea se măsoară după glorioasele fapte de arme ale strămoșilor și după capacitatea de a le egala. E o distanță uriașă în comparație cu nobilii noștri scăpătați care trag sforile ca să obțină stipendii republicane! Acolo, cineva se omoară când e ofensat. Amintiți-vă de sinuciderea scriitorului Mishima, umilit de faptul că nu a fost ascultat de cadeții cărora le predica revolta și apărarea Japoniei antice. Și-au mai fost destui alții, de atunci.

Chelnerii aduseră salata. Nu se servi nimeni. Se trecu, deci, la desert.

— Așadar consideri că e un complot care-și are originea în Japonia, rezumă președintele. Poți să ne spui mai mult în legătură cu asta?

— Acestea, domnule președinte, nu sunt decât ipoteze întemeiate pe analize. N-am nici măcar un singur fapt concret pe care să vi-l ofer. Îngăduiți-mi să recapitulez. Avem în mod evident de-a face cu oameni extrem de

familiarizați cu electronica și cu informatica. Este cazul japonezilor. Avem, de asemenea, de-a face cu oameni care dispun de fonduri importante pentru a-și putea duce la bun sfârșit subversiunea. Este, de asemene cazul japonezilor. Și avem de-a face cu oameni în același timp disciplinați și capabili de umor, ceea ce este, iarăși, cazul lor.

— Dar, încă o dată, scopul a toate astea? întrebă d'Elf pe un ton nerăbdător.

Dieudonné scufundă linguriță în șarlota cu căpșuni.

— Am spus deja. Ideologic. Filosofic. Curmarea o dată pentru totdeauna a mareei mercantile americane și occidentale – televiziune omniprezentă, realitate virtuală, fantasme infantile – care înecă lumea și amenință să inunde curând Japonia.

— Dar Japonia este deja inundată, observă președintele.

— Mă refeream la cealaltă Japonie. La Japonia eternă, cea dragă inimii conducătorilor ei.

— Puteți să vă imaginați mai precis din ce grupuri din Japonia s-ar putea recruta complotiștii? întrebă șeful Statelor-Major, generalul Broussais, care până atunci nu scosese nici un cuvânt.

— Clerici de obediență budistă zen, poate sprijiniți de Soka Gakkai.

— Societatea secretă niponă? întrebă generalul.

— Dacă poate fi numită astfel, răspunse Dieudonné. În Japonia termenul „societate secretă” nu are câtuși de puțin același sens ca la noi. Soka Gakkai e o fraternitate paralelă. Noi, europenii, avem tendința de a nu înțelege sensul pe care anumite cuvinte îl capătă în civilizații diferite. Astfel, noțiunea de corupție n-are mai mult sens în Japonia decât ar fi avut la noi împărțirea favorurilor sub Ludovic al XIV-lea.

— Nu păreți să credeți prea mult în democrație, observă d'Elf pe un ton indiferent.

— Dumneavoastră credeți, d'Elf? replică Dieudonné pe un ton sfidător.

Președintele izbucni în râs și făcu un gest de împăciuire.

— Și ce-ar vrea acești oameni, după părerea dumitale, Dieudonné? întrebă el.

— Să dezorganizeze în întregime societățile industriale, care, în opinia lor, au creat, sub pretextul egalității, o înjosire a moralității publice, șomaj și deznădejde. Chiar dacă țara lor trebuie să plătească prețul pentru acest lucru.

Dieudonné își termină șarlota, observă că farfurioara din fața lui semăna teribil cu o tavă de sală de operații după o intervenție chirurgicală, și se întoarse către președinte.

— Iar părerea mea, domnule președinte, este că mai au încă niște atuuri în mânecă.

Președintele, îngândurat, se ridică pentru a se putea trece la cafea, în salon. Apoi îl rugă discret pe Dieudonné să-l urmeze în biroul său.

— DIEUDONNÉ, SPUSE PREȘEDINTELE, așezându-se, nu la biroul său, ci cu o jumătate de fesă pe tăblia acestuia, vreau să-ți încredințez o misiune.

Cu mâinile împreunate în față, stând în picioare în acest bârlog al puterii cu un decor ridicol și pompos, demn de vechiul tripou care fusese cândva Palatul Elysée, cu nume încă și mai ridicol și pompos, Dieudonné îl privi fără a manifesta nici o emoție: îi dădu în gând că un președinte de republică occidentală începea să devină una dintre ființele cele mai dezinformate de pe planetă. Nu știa, despre lumea din exterior, decât ceea ce-i spuneau niște colaboratori sau evenimentele propriu-zise; nu avea nici timpul liber, nici disponibilitatea de spirit necesare pentru a se documenta; nu percepea decât suprafața realității.

— Împărtășesc intuiția dumitale. Cred că, într-adevăr, ținta complotului este totalitatea lumii occidentale. Consider, ca și dumneata, că n-am asistat decât la prolegomenele subversiunii. Te însărcinez să-i descoperi pe complotiști și să-i neutralizezi, cel puțin în ceea ce privește Franța.

Dieudonné nu se clinti.

— N-am nici un fel de experiență în acest gen de misiune. Nu-am nici un indiciu.

— Vorbești curent japoneza, spuse președintele. Cunoști țara. Ai acolo prieteni sau, în orice caz, cunoștințe. Franța nu este, cel puțin pe moment, direct amenințată de uneltirile pe care le-ai schițat și a căror anvergură încep să o întrevăd, așa că vei fi mai puțin ușor bănuit de activitate contrainformativă.

— Nu am nici un acces la mediile care, după părerea mea, inspiră aceste uneltiri.

— Descurcă-te. Îți dau mână liberă. Vei avea acces la creditele necesare.

— Cu toată sinceritatea, domnule președinte, nu cred că aș avea o șansă dintr-o mie să realizez ceva care să ne fie util.

Președintele făcu un pas în față, apoi unul lateral.

— E limpede că au oamenii lor în Occident. Găsește-i. Corupe-i. Urcă de-a lungul filierei.

Dieudonné scoase un fel de nechezat.

— Pot fi corupți credincioșii, domnule președinte, dar nu există nici un exemplu de filosof care să fi fost constrâns să-și schimbe opiniile. Sau, dacă da, nu era decât un retor. Diogene l-a trimis la plimbare pe Alexandru, iar Socrate a preferat să bea cucută.

Apropiindu-se de Dieudonné, președintele care, de obicei, era atât de puțin direct, atât de puțin autoritar, îl privi în ochi și-i spuse:

— Dieudonné, nu există în istorie nici un exemplu de acțiune umană care să nu fi putut fi contracarată de o altă acțiune umană.

Dieudonné îi întoarse, cu ochi pe jumătate închiși, o privire plină de scepticism. Dar provocarea fusese lansată. Și Dieudonné avu conștiința amară a faptului că nici un om nu putea rezista unei provocări. Ideea îl contrarie.

O tăcere interminabilă se dilată.

— Vino la mine mâine dimineață, zise președintele.

Dieudonné se înclină și ieși.

TEOCRAȚIA IRANIANĂ SE PRĂBUȘI într-un mod cu totul diferit.

La ora 8 seara, învești mântat cu mantie neagră, cu barba mai sumbră decât oricând, ayatollahul Moftahi, șeful guvernului, luă cuvântul la televiziune pentru a pune în gardă populația contra rătăcirilor pe care le-ar putea

inspira descompunerea „materialistă” din Imperiul necredincioșilor.

Cel puțin, acestea fură primele sale cuvinte. Pe urmă, ecranul se acoperi pentru o clipă de purici, camera de luat vederi reculă și coborî de-a lungul corpului oratorului. Spre consternarea apoplectică a populațiilor din Teheran, Tabriz, Kermanshah, Ispahan, Shiraz, Yazd, Meshed, ayatollahul Moftahi apăru gol, cu burta căzută și o erecție genitală de netăgăduit între pulpanele mantiei lui negre. Ușoarele legănări ale corpului, imprimate de cadențele oratorice ale filipicei, se repercutau asupra sexului său ridicat, care se bălăbănea în dreapta și-n stânga. El însă își continua netulburat denunțurile împotriva sistemului materialist al Marelui Satan. În cazărmi, groaza luă locul incredulității ilare. Demnitarii religioși din toate orașele Iranului se năpustiră pe străzi, zbierând că Satan pusese stăpânire pe țară. Tații de familie își goniră fiicele din camerele în care se aflau televizoarele. Mulți dintre ei simțiră tulburări cardiace. La Sala Sporturilor din Teheran, mânuitorii de greutăți și de haltere fură apucați de crize de râs nestăvilit, care duseră la încăierări cu fanatici indignați de faptul că se îndrăznea a se râde de vicleșugurile satanice îndreptate împotriva cuvântului și-a slujitorilor lui Allah.

De altfel, la Sala Sporturilor începu dezordinea care se răspândi pe tot cuprinsul capitalei. Studenți care cultivau bicepși și deltoizi într-un pregnant miros de usturoi transpirat își chemară telefonic colegii în ajutor. Unul dintre fruntașii lor ținu o cuvântare din înaltul estradei ce se afla sub balconul mare, pentru a anunța că ipocrizia și demența șefilor religioși ai țării fuseseră în sfârșit dezvăluite în fața universului. Argumentațiile altora asmuțiră cu atât mai mulți ascultători cu cât oratorii, reluând clevetiri din cursul dimineții, puseră criza bancară în seama corupției și a incompetenței conducătorilor,

cărora le era mai comod să dea vina pe Marele Satan. Negustorii din bazar, care erau de față, susținură cu tărie această aserțiune.

La numai o oră de la dezastruoasa emisiune televizată, în fața Sălii Sporturilor se adunaseră pe puțin o mie de studenți, cărora li se adăugau mai multe sute de gură-cască ce simțeau că vântul se schimbă și n-aveau deloc intenția să piardă acest echinocțiu. De la ferestrele edificiului, unii dintre studenții cei mai înfierbântați îndemnau mulțimea să pună capăt blestemului dictaturii ipocriților, în timp ce grosul gloatei se avânta deja spre cazarma Evin. În momentul acela, armata își părăsea cvartirurile pentru a ocupa poziții pe străzi. Locotenenții îi înfruntară față în față pe studenți și fură nevoiți îndure focul unei argumentații pătimașe. Mulțimea, care între timp invadase străzile pentru a-și manifesta indignarea, fără ca nimeni să poată spune dacă aceasta viza presupusul vicleșug satanic sau impudicitatea ayatollahului Moftahi, împresură îndeaproape cele două tabere. Studenți, militari și gloată se pomeniră umăr la umăr și comandanții armatei își dădură seama că orice stângăcie din partea lor ar fi declanșat o baie de sânge fără precedent. Cel mai rău era că soldații îi ascultau pe studenții înzestrați cu megafoane și că atitudinile lor vădeau o simpatie clară față de răsculați.

În ciuda câtorva veleități de reacție, șefii militari se văzură, așadar, reduși la neputință. Răscoala luă amploare.

Câțiva credincioși temerari încercară să inverseze curentul; nu avură noroc. Mantiile negre le fură smulse de pe trupuri și bieții oameni se pomeniră goi pușcă, expuși celor mai penibile glume. În pofida încăierărilor, uneori sângeroase, care urmară, armata, demoralizată, nu cuteză să intervină. Mai mult chiar, unii militari părăsiră rândurile pentru a se adăuga mulțimii care dădu năvală

spre palatul prezidențial, unde garda nu reuși să respingă mareea umană.

Ayatollahul Moftahi, pradă disperării, fu înșfăcat din biroul său și scos în pielea goală din sediul președinției, apoi plimbat astfel pe străzi, cu mâinile legate la spate. Câțiva demnitari, neinformați despre eșecurile colegilor lor, încercară din nou să restabilească situația, de această dată cu focuri de armă. Drept urmate, unii își pierdură viața, iar alții ceea ce le mai rămăsese din demnitate și din veșminte. Evenimentele fură desemnate, mai apoi, cu denumirea infamantă „Noaptea pieilor goale".

O dictatură militară fu impusă în cursul nopții. În toate orașele din Iran, ayatollahii fură arestați pentru ofensă adusă demnității naționale și tulburarea ordinii publice. Parlamentul, care se întrunise în ședință extraordinară, fu de asemenea arestat, într-un vacarm indescriptibil, deputații strigând că Satan luase în stăpânire țara. Invectivele lor nu schimbară nimic; a doua zi, șeful juntei, generalul Firouz al Moulk, puse să fie rași cu toții și interzise portul bărbii în toată țara.

Nici o țară din lume n-avea însă motive să se bucure de această revoluție. Erau, toate, expuse aceluiași risc.

„CAPITALURILE MONDIALE plasate pe orbită!" proclamă, două zile mai târziu, *New York Times.* „Ordinea planetară în pericol" *(World's Capitals Put in Orbit! Planet's Order in Peril).* „Nu mai există nici o para chioară în lume!" susținu *El Pais,* din Madrid. *(No hay mas un peso en el mundo!)* „Casieriile băncilor din întreaga lume sunt goale", anunță *Le Monde (Les caisses des banques mondiales sont vides)* și *Kein Geld Niemehr!* decretă *Frankfurter Zeitung*, ceea ce știa deja toată lumea. Acestea erau doar câteva mostre ale modurilor de a enunța aceeași constatare, de la *Asahi Shimbun* la *Globo.*

Să fi fost, într-adevăr, opera unor farsori? Puternica First National City Bank din New York nu izbuti să blocheze decât un transfer de nouăzeci și trei de dolari, proveniți de la Banca Bosforului, din Istanbul, în schimbul celor vreo șase miliarde pierdute în noaptea catastrofei. Președintele consiliului de administrație al acestei colosale instituții trebui, de altfel, să cedeze scaunul său unuia dintre vicepreședinți, deoarece suferi o depresiune fulminantă, cu o pronunțată tentă mistică.

La o ședință extraordinară a consiliului de administrație, în deschiderea căreia li se comunică membrilor ridicola recuperare provenind de la Banca Bosforului, președintele ridică brațele spre cer, sub privirile surprinse ale tuturor celor prezenți.

— Fraților! strigă el. Semnele prevestite în Apocalipsă au început să apară! Miracolele amăgitoare se înmulțesc! Roadele sudorii pe care noi am vărsat-o după spusa Domnului, „în sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta", roadele acestea, chezășii ale bunăstării familiilor noastre și a națiunii noastre, s-au preschimbat în țărână, aceeași țărână în care a fost osândit să se târâie Șarpele, după păcatul Evei!

Aici ajunsese cu peroraţia sa, inconștient de efectul ei dezastruos asupra consiliului de administrație, și se pregătea să-și reia omilia, când primul vicepreședinte, Theodore T. Rangerville, îl întrerupse cu autoritate:

— Ei, haide, Bill! Doar n-ai să ne ții discursuri apocaliptice numai fiindcă lumea civilizată suferă consecințele complotului unor zănatici!

Bill, venerabilul William O. DuCamp, până atunci unul dintre aștrii finanței internaționale, îl fulgeră cu privirea.

— Să taci, nemernic vândut diavolului! Crezi că poți să ne amăgești cu vorbele tale liniștitoare? Nu vezi că se

apropie ceasul judecății lui Dumnezeu? strigă el, cu fața periculos de congestionată. Cum stă scris dintru totdeauna, acestea sunt semnele ce dezvăluie zbuciumul Necuratului! Minunile descrise de proroc! Curând, soarele se va stinge și stelele vor cădea! Pocăiți-vă, frații mei! Rugați-vă! Rugați-vă cât mai e vreme!

Glasul său urcă la un paroxism al stridenței, și cei douăzeci și doi membri ai consiliului de administrație al First National City Bank se consultară din priviri. DuCamp își pierduse dreapta judecată.

— Ne vom ruga la timpul potrivit, Bill, declară Alfred H. E. Smith, *senior vice-president*, patriarh cu fața trandafirie încoronată cu argint, dar acum ne aflăm aici pentru a dezbate cu totul alte probleme. Știi bine că...

— La timpul potrivit?! strigă DuCamp. La timpul potrivit? Ne vom semeți noi să rivalizăm cu Domnul în privința timpului Său care se apropie?

— Bill, reluă Smith pe un ton sever, dacă ne-ai convocat doar pentru a ne pune să ne rugăm, va trebui să încredințăm altcuiva președinția.

— Președinția mea se pișă pe capul tău, ramolitule! zbieră DuCamp.

Un vacarm infernal se dezlănțui, și secretara președintelui leșină. Rangerville încercă să-l calmeze pe DuCamp și primi drept replică o palmă de o vigoare neașteptată din partea unui personaj cu o sănătate precară, cum era socotit DuCamp. Impacientat, scutură brațul lui DuCamp, care își pierdu echilibrul și, înșfăcând carafa cu apă din fața lui, îl pocni pe Rangerville în moalele capului. Smith chemă gărzile din serviciul de securitate, care, imaginându-și, evident, că, încercând un puci în miniatură, Rangerville îl atacase pe președintele băncii, îi puseră celui culcat la pământ cătușele și-l târâră afară din sală, în timp

ce Smith, alergând după gardieni, striga că, din contra, DuCamp era cel care trebuia neutralizat. \'7dn zadar, căci venerabilul Alfred H. E. Smith fu, la rândul său, imobilizat, în vreme ce șeful serviciului de securitate chema poliția. Care nu înțelese nimic din ceea ce-i povesteau vreo douăzeci de administratori surescitați și ciufuliți. Abia către miezul nopții membrii consiliului, destul de buimăciți, se întruniră din nou pentru a-l alege pe succesorul lui DuCamp, Rangerville, care purta pe craniu o compresă cu oțet.

Amănuntele acestui tărăboi parveniră presei în ora următoare. Între timp, DuCamp apăru la televiziune, susținând cu ardoare că banca picase în ghearele unor virtuali osândiți la caznele iadului, care încercaseră să-l abată de la calea lui Dumnezeu. Asemenea extravaganțe erau, pe drept, de natură a inspira scepticism și, ca atare, telespectatorii nu crezură nici un cuvânt din ceea ce auzeau. Ori că președintele lui First National City Bank înnebunise cu adevărat, ori că declarațiile sale erau, și ele, falsificate prin cine știe ce stratagemă satanică.

Acest episod – pe cât de comic pe atât de confuz, căci nimeni nu știu, timp de patruzeci și opt de ore, cine era adevăratul președinte al băncii, nici măcar dacă această bancă avea un președinte, ba chiar vreun motiv cât de mic de a exista, dat fiind că nu prezenta mai multă încredere decât un vânzător de umbrele la repezeală – acest episod, așadar, nu făcu decât să compromită și mai mult instituțiile bancare. El mai complică și misiunea, deja delicată, a prezentatorilor de televiziune, însărcinați să salveze ce mai rămăsese din prestigiul societății industriale occidentale. De la o zi la alta și de la o seară la alta, aceștia erau deja nevoiți, într-adevăr, să-și înfrunte publicul pentru a repeta că se căuta o explicație a volatilizării capitalurilor bancare din lumea întreagă. Dar a mai și recunoaște, pe deasupra,

că președintele uneia dintre cele mai mari bănci de pe glob își pierduse mințile era prea mult. Dacă televiziunea americană s-ar fi apucat să discrediteze în fața întregii lumi marea finanță americană, s-ar fi zis cu flamura înstelată. În consecință, incidentul delirului lui DuCamp trecu drept minor, spre furia a milioane de telespectatori ruinați.

În anumite țări, renumite pentru sângele fierbinte al cetățenilor lor, prezentatorii de televiziune plătiră cu propria lor piele prețul unui respect excesiv al ordinii publice. Astfel, un grup de acționari scoși din răbdări, de la Banca del Commercio e dell' Industria, dădu buzna în localurile Radioteleviziunii Italiene, din Milano, îl bătu măr pe prezentator și, pentru a pune capac, snopi și restul echipei din studio.

Cel mai straniu era că aceste peripeții plictisiră foarte repede publicul mondial. La patruzeci și opt de ore după începutul crizei, procentajele de audiență a emisiunilor informative despre afacerile comerciale și financiare, naționale și internaționale, începură să scadă vertiginos. În țările sărace, unde doar câțiva privilegiați erau echipați cu sisteme de realitate virtuală, televiziunea interactivă oferea derivate mult mai ispititoare decât altercațiile dintre administratori pe coridoarele marilor bănci.

La Puebla, în Mexic, bunăoară, aproape treizeci la sută din telespectatorii cablați se dădeau în vânt după serialul *Pepecita*, la care existau, lux extraordinar, două versiuni alternative în loc de una. În ziua crahului, ultimul episod lăsase de presimțit că sărmana și drăgălașa Pepecita, ruinată de boroboațele fratelui său, avea să îndure șantajul mârșav al unui cămătar, care îi va împrumuta bani doar în schimbul favorurilor ei. Era seara crucială. Avea să se lase Pepecita violentată de abjectul burtos? Nici pomeneală! Întruna dintre versiunile propuse, Pepecita, care luase lecții

de karate, îl trimitea frumușel pe cămătar în zbor planat (ceea ce, întâmplător, permitea expunerea unuia dintre adorabilii ei sâni, brun și numai bine rotunjit) și-l obliga, sub amenințarea unor maltratări și mai rele, să semneze un ordin de credit grație căruia își salva mica ei prăvălie de haine vechi. Într-o altă versiune, Pepecita, intrând în casa cămătarului, era înșfăcată de bodyguardul ticălosului și silită să se dezbrace în vederea batjocoririi, când un admirator secret al frumoasei năvălea pe neașteptate, întovărășit de doi ciraci cu pistoalele în mâini, și-i cerea infamului uzurar să consimtă, fără a pretinde dobândă, la depanarea financiară solicitată.

De la San Luis Obispo până la Valparaiso, Pepecita era vedeta lumii latine și, cu începere de la 8 seara, prea puțin mai avea importanță dacă supa era subțire și copiii neastâmpărați: nimeni n-ar fi ratat un episod al serialului nici pentru tot aurul din lume. Cu atât mai mult cu cât acest aur nu exista.

La Kiev, după o zi de tulburări în cursul căreia fusese nevoie de intervenția blindatelor și se înregistraseră trei morți și douăzeci și doi de răniți, populația se retrase pentru a-și obloji rănile și a urmări un serial, *Emmanuelle VII*, dublat în ucraineană, cu o singură versiune alternativă. În versiunea originală, Emmanuelle devenea prada unui cuplu destrăbălat, care o lega, într-o poziție adecvată, în faimosul fotoliu de nuiele și făcea dragoste în fața ei. În versiunea alternativă, soția profita de ocazie pentru a se răzbuna pe bărbatul ei. Îl ținea pe el legat în fotoliu, în timp ce ea făcea dragoste cu Emmanuelle. Or, după o zi totuși agitată, pe care unii observatori o caracterizaseră chiar drept revoluționară, se auziră încă destule certuri zgomotoase în imobilele străvechii capitale a celor patru sute de biserici, fiecare dintre soți voind o versiune diferită.

Dar era adevărat că străvechea Ucrainină se schimbase mult după căderea imperiului sovietic. În ciuda aparentei sale integrități geografice și lingvistice, se reîntorsese la ceea ce fusese cu vreo patru sau cinci milenii în urmă, când popoarele indo-europene plecaseră din bazinul Donețului pentru a coloniza Europa, îndestulați, să zicem, cu o ciozvârtă de gâscă, obținută prin troc cu o favoare sexuală și asezonată cu zeama unei verze furate, ucrainenii se distrau cu fantasmele electronicii.

Între timp, banii deveneau excesiv de rari. Puținii bani gheață aflați în circulație în momentul catastrofei se volatilizaseră la rândul lor, de această dată din spirit de prevedere, adică din avariție.

Încredințată îngrijirii lui Robbie, micuța Nella Ohlberg trebui, pentru a se consola, după înmormântarea mamei sale, să renunțe la ciocolata falsă. Oricum, aceasta dispăruse din supermagazine.

URLETE DE GROAZĂ, trecători alergând în toate direcțiile, buticari coborând în pripă obloanele de fier, explozii succesive, pietoni acoperiți de rămășițe însângerate, ambuteiaje, mașini de poliție, salvări, priviri rătăcite. Ora 3.17, într-o sâmbătă, la Paris, Place des Vosges. O pereche de turiști germani se plimba, plină de admirație, prin piață, când un porumbel își luă zborul și le explodă în față, împroșcând cu bucățele vâscoase îmbrăcămintea lor extravagantă și, oricum, absurdă: pantaloni Mistral ♥ (singura siglă autorizată de fabricant) de culoarea mărului verde, cu dungi portocalii fluorescente, și vindiacuri roșii cu ape violacee.

Scene similare se produseră, ici și colo, în Paris. Trei porumbei explodară în curtea Palatului Elysée, declanșând o pregătire de luptă cum nu se mai pomenise din zilele mitologice când capitala aștepta parașutarea soldaților

rebeli din războiul din Algeria. Douăzeci și una de zburătoare asemănătoare explodară în cartierul Champs-Elysées, murdărind vitrinele de lux și straturile de flori cu pene însângerate și fragmente lipicioase de intestine. Pe Avenue Montaigne, fiindcă un porumbel exploziv îi întunecase parbrizul, un șofer de autobuz intră, cu vehicul cu tot, în vitrina unui creator de modă care expunea, spre ademenirei trecătorilor, cămăși șifonate și, culmea rafinamentului, pătate în prealabil cu unsoare murdară, pentru modesta sumă de douăzeci și cinci de mii de franci bucata. Simțindu-și, fără îndoială, sfârșitul aproape, un porumbel pătrunse în biserica Saint-Eustache și, puțin după aceea, se dezintegră, stârnind panică printre câțiva credincioși. Urgențele serviciilor de neurologie ale spitalelor fură repede copleșite de abundența crizelor de nervi.

Pe la ora 6 după-amiază, Parisul era presărat cu rămășițe de porumbei. În lumina amurgului, câțiva gură-cască perverși se delectau observând licăririle sângerii cu care câteva explozii de porumbei mai înstelau încă cerul.

Seara fu tensionată. Restaurantele, cinematografele și alte locuri de petrecere a timpului liber nu făcură încasări, exploziile continuând până târziu în noapte și parizienii temându-se să nu fie stropiți cu sânge.

Ziua care urmă fu întrucâtva și mai dură. Către ora prânzului, un cârd mare de struți, veniți de nu se știe unde, urcă pe Avenue de Wagram spre Place de l'Etoile, provocă mai întâi zăpăceală, automobiliștii rămași cu gura căscată sau cuprinși de panică încercând să evite greoaiele orătănii care năvăliseră în mijlocul traficului, apoi paraliză pe de-a-ntregul circulația când, unul câte unul, struții explodară, sub Arcul de Triumf, la intrarea bulevardului Foch, în Place de l'Alma, după ce coborâseră în pas alergător bulevardul Marceau, ultimul dintre ei oferindu-și luxul de a străbate

Champs-Elysées până în Place de la Concorde și, acolo, de a se pulveriza, cu o pocnitură înfundată, sub Obelisc.

Anchetele poliției nu descoperiră mare lucru, în afara câtorva martori care își amintiră că văzuseră, în Place des Ternes, un camion care-și deschisese ușile, lăsând să iasă în fuga mare struții, furați de la o crescătorie din Aveyron. Ca și în cazul porumbeilor, târtițele lor fuseseră împănate cu bombe cu explozie întârziată miniaturizate.

Circulația parizianã fu blocată pentru două zile, deoarece numeroși automobiliști își abandonaseră mașinile imediat. O oarecare nevroză puse stăpânire pe parizieni; comerțul avu mult de suferit din această cauză. Era la două zile după ce Dieudonné cinase la Elysée.

Dieudonné cântări evenimentele cu răceală. Știuse dintotdeauna că budiștii zen aveau un ascuțit simț al umorului. Ceea ce nu însemna că aceste avertismente grotești nu meritau luate în serios, după cum i-o declară președintelui însuși, descumpănit de straniile parodii de atentate. Aceste avertismente neimplicând cine știe ce cheltuieli dădeau de înțeles că organizatorii complotului erau capabili de acțiuni de mai mare anvergură.

Cum era de așteptat, rețelele Internetului începură să fie viciate. Din Paris, din Berlin, din New York, apoi din multe alte orașe, glumeți de un gust îndoielnic îmbâcseau liniile cu transcrieri din Apocalipsa Sfântului Ioan în toate limbile cunoscute:

„Ioan, celor șapte Biserici, care sunt în Asia: Har vouă și pace de la Cel ce este...”

TOȚI CEI DIN BREASLĂ o știu: cel mai rău lucru, în munca de contrainformații, este birocrația. Fusese nevoie de nu mai puțin de cincizeci și patru de scrisori, toate purtând, evident, ștampilele *Strict secret* și *Misiune specială a președinției,* circulare restrânse, confirmări de primire,

numere de cod, fișe de atribuire de bugete, de localuri, de mașini și de șoferi, de numere de telefon, de material de birotică și de informatică, contracte de salariu și faxuri, emanând de la Președinție, de la hotelul Matignon, de la Domenii, de la Ministerul de Interne, de la Ministerul Afacerilor Externe, de la Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor, de la Prefectura de Poliție, de la Casa de Depuneri și Consemnațiuni și, bineînțeles, de la SST, pentru ca, opt zile după ce își dăduse consimțământul președintelui Republicii, Dieudonné să dispună în sfârșit de două birouri cu o suprafață totală de treizeci și șase de metri pătrați, pe Rue du Faubourg-Saint-Honoré, de un secretar informatician, precum și de un buget plauzibil. Și încă formalitățile fuseseră accelerate ca urmare a atentatelor cu păsări: jumătate fuseseră rezolvate într-un ritm infernal, cealaltă jumătate așteptând vizele șefilor de servicii, diligența contabililor, buna dispoziție a secretarelor. Chiar dacă incomplet informate, două sute de persoane participau la ceea ce era considerat a constitui un secret de stat absolut.

— Și vrem să luptăm împotriva Asiei, care-și dublează birocrația mandarină, căci are și ea una, cu un sistem neoficial de semne instantanee unde nespusele au putere de decret! bombăni Dieudonné. Cât despre pretinsul secret, ciuciu! Ar fi un miracol să nu fi existat deja scurgeri.

Ceruse SST-ului numele specialiștilor care se ocupau de japonezi în Franța. Îi fusese indicat, dar fără exces de entuziasm, comandantul Alain Baudrier. Dieudonné stabilise deci o întâlnire cu el și se silea să-și înșele nerăbdarea citind presa de dimineață. În încăperea alăturată, secretarul său, un tânăr mic de statură, cu părul lins, de origine orientală, Bechir el Afghani, veșnic neras, își gâdila calculatorul, o jucărie pe care-o dotase cu perfecționările cele mai rafinate, inclusiv o comandă vocală

ce-i permitea să cheme într-o clipită douăsprezece posturi telefonice și douăsprezece calculatoare diferite. I se aduseră elogii. Dieudonné se gândise la proverbul thai: „Brăzdarul de aur nu face plugul bun”.

Comandantul Baudrier se prezentă la ora exacta. În douăzeci de secunde, Dieudonné retrecu mental prin sita intuiției sale fișa ofițerului: căsătorit – doi copii – sănătate de fier – mentalitate reglementară – inteligent, dar fără imaginație.

— O să mergem la cafenea, zise Dieudonné. Vom avea mai multă liniște. Domnule Bechir, strigă el spre camera de alături, sunt la cafenea.

Baudrier comandă o cafea cu lapte, Dieudonné, un filtru tare.

— Să-i dăm drumul, spuse Dieudonné, amestecând zahărul.

Expuse obiectul misiunii sale și ipoteza lui. Și adăugă:

— Căutăm o viperă într-o fâneață. După părerea mea, nu avem nici o șansă la mie s-o găsim. Însă trebuie s-o facem, ca să salvăm onoarea serviciului. Altminteri, vor exista destui care să conchidă că acest serviciu e alcătuit din ignoranți, din vânduți sau din chiulangii. Dacă reușim, tot meritul va reveni superiorilor noștri, care au avut inițiativa anchetei. Dacă o dăm în bară, dumneata, eu și alți câțiva vom fi taxați drept cretini. Chestie obișnuită. Precizez că nu sunt un profesionist al informațiilor. Am fost desemnat deoarece cunosc Japonia și japonezii. Eu cred că nu în Franța se află grosul bandei nipone, ci în Statele Unite. Trebuie, totuși, căutat și în Franța. Poate că au antene în Europa. Nu-i sigur. Ce știi?

Baudrier se lăsă pe spătarul banchetei.

— Mai nimic. Nimeni din serviciile noastre nu vorbește cu adevărat japoneza. Pretinșii experți nu-s în stare să

citească mai mult decât titlurile din *Asahi Shimbun.* O scăldăm. Tot ce-am supravegheat, pentru că asta-i tot ce putem face, e spionajul industrial. Când cetățeni japonezi încep să telefoneze unor firme de electronică, de aviație sau de chimie, urmărim numerele chemate și interogăm interlocutorii, în mod mai mult sau mai puțin diplomatic. E primitiv, dar asta-i situația. Am reușit să blocăm două sau trei tentative frauduloase de cumpărare de informații, dar nu mai mult de atât. Chiar vorbești japoneza?

— Da.

— Jos pălăria!

— Ai spus că nu știi mai nimic. Totuși?

— Unul sau doi tipi mai bizari. În special un student, Hideshi Yagama. Nu-i prea clar... Știe că e supravegheat, trage în piept filajul, își folosește intens modemul.

— Ce înțelegi prin „trage în piept filajul”?

— Am instalat microfoane în apartamentul lui. Acum opt zile, s-a crezut că era acasă, fiindcă microfoanele transmiteau zgomote caracteristice, gemete de femeie, dacă pricepi la ce mă refer, lăsând impresia că dădea o petrecere rafinată și triunghiulară la domiciliu. A doua zi dimineață am aflat că în timpul vrăjelii ăsteia el cina liniștit la bistroul din colț. N-am putut să descoperim cu cine. Intenția de inducere în eroare era evidentă. Aproape că ne sfida.

— Ce anume supravegheați?

— Zgomotele din locuința lui, cu ajutorul microfoanelor, plus videofonul și calculatorul, când îl conectează la modem. În afară de faptul că-l urmărim aproape în permanență.

— De când îl supravegheați?

— Trei săptămâni.

— Motivul?

— Mult prea mult interes pentru electronica de vârf. Și o tentativă reușită de spargere a codului bancar de la Société Générale.

— Reușită?

— Da, mărturisi Baudrier, înciudat. Am anunțat banca. Pot să mai iau o cafea?

Dieudonné dădu din cap.

— Aveți benzile sonore?

— Benzile de la microfoane? Nu-i aproape nimic pe ele. Tipul locuiește singur și e la fel de vorbăreț ca un peștișor auriu, în afara trucurilor de genul celui pe care ți l-am descris. Benzile telefonice însă, da. Poate că ne vei spune dumneata ce conțin.

— Dacă băiatul ăsta e atât de abil, va fi avut grijă ce vorbește. Aveți numerele chemate?

— Da. Cele mai multe sunt în Japonia.

— Putem merge să ascultăm benzile alea?

Baudrier își goli ceașca. Dieudonné trecu să-și anunțe secretarul că nu se va întoarce decât după ora prânzului. Pe drum, îl întrebă pe Baudrier dacă avea vreun colaborator de încredere pe care să i-l recomande.

— Să încercăm cu Dutertre, răspunse Baudrier.

PLIMBÂNDU-SE CU PAȘI MĂSURAȚI pe o plajă din Maine, în pantaloni, cămașă și cravată, dar cu picioarele goale, Bătrânul și asistentul său se opriră pentru a contempla marea cenușie.

— Ai avut dreptate, spuse Bătrânul, sistemul e mai puțin inert decât mă temusem.

— Sunt foarte onorat de aprecierea dumneavoastră, *roshi.*

— Micile provocări cu struții și porumbeii împănați au afectat mult, pare-se, starea de spirit a francezilor.

— Trebuie să se intervină întotdeauna în punctul cel mai slab, după cum ne-ați povățuit, *roshi*. Iar acest punct este moralul oamenilor.

— Eroziunea e lentă, dar se produce, reluă Bătrânul.

— Din nefericire, Japonia are, și ea, de suferit, observă celălalt.

— Nu Japonia are de suferit, ci imaginea ei sau, mai exact, imaginea pe care și-o făcea despre ea însăși.

Își reluară plimbarea.

— Avem vești de la prietenii noștri? se interesă Bătrânul.

— O anchetă a fost inițiată de Statele Unite, care cer ajutorul serviciilor secrete nipone.

Bătrânul zâmbi.

— Ideea acestor servicii secrete cunoscute de toată lumea m-a amuzat totdeauna. Veștile pe care le-ai primit erau proaspete?

— Au sosit prin metoda obișnuită. De această dată, un catalog al unor mari magazine, expediat alaltăieri par avion și adus de un mesager.

— Foarte bine. Să evităm, în continuare, rețelele lor. Am primit vreo observație?

— Da. Chiar două. Prima este că serviciile de securitate ale băncilor americane vor sfârși, mai devreme sau mai târziu, prin a detecta emisiile microfoanelor și că, din acel moment, nu se va putea spera într-un răgaz mai mare de patruzeci și opt de ore. A doua este că boul e capturat.

— Trebuie, așadar, să mergem la târg animați de compasiune, zise Bătrânul. Și au transmis vreo dorință?

— Să trecem la faza trei.

— Cum stai?

— Aștept să discut problema cu Yagama. Trebuie să fi sosit adineaori la New York. Primele rezultate par concludente. O mulțime de componente electronice ș-au făcut praf și pulbere după trei zile.

Făcură cale întoarsă spre motelul unde trăseseră. Seninătatea lor contrasta cu veghea planetară care se instaurase de patruzeci și opt de ore.

După mai multe conferințe a căror durată și încordare cauzară moartea, prin stop cardiac, a primului-ministru al Spaniei, țările Comunității Europene decretară că, până la descoperirea vreunui fapt nou, băncile vor fi obligate să deschidă clienților credite până la concurența unei jumătăți autentificate a activelor lor dinaintea catastrofei. Băncile centrale tipăriră în grabă bancnote pentru a aproviziona toate instituțiile, dar necazul fu acela că, întrucât serviciile informatice deveniseră extrem de suspecte, trebui, de la Dublin până la Atena, să se recurgă la vechea metodă a înscrisurilor. Personalul băncilor se triplă în mai puțin de o săptămână. Comerțul deveni de o încetineală exasperantă.

Desigur, sistemele informatice existente în momentul dezastrului erau în continuare operaționale, dar nimeni nu mai îndrăznea să se slujească de ele, de teamă ca teroriștii să nu facă să zboare, încă o dată, rarele capitaluri pe care eventuali curajoși s-ar fi aventurat să le depună și pe care bancheri încă și mai temerari ar fi cutezat să lé administreze pe calculator.

Bineînțeles, toate băncile din lume își schimbaseră codurile de acces și multe dintre ele instituiseră chiar, ca măsură de precauție mai ales academică, o schimbare zilnică, însă partea cea mai alarmantă a afacerii era că acest lucru nu ameliora nicidecum situația. Câteva credite modeste înscrise pe calea informaticii, cu titlu

experimental, dispărură în vârtejul diabolic care circula prin sistemele bancare. După toate aparențele, misterioșii teroriști erau la curent, zi de zi, dacă nu cumva ceas de ceas, cu toate noile coduri de acces și de închidere.

În paralel cu obligația creditului limitat, decretată de Europa și rapid preluată de restul țărilor din lume, vigilența mondială fu dublată de o supraveghere informatică aplicată de toate băncile de pe glob. Obiectul ei era de a menține, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, un personal experimentat, de gardă în fața calculatoarelor, astfel încât să se blocheze pe loc orice operații de transferuri internaționale care s-ar fi înscris pe ecrane.

Deși teoretic promițătoare, rezultatele acestei tentative de înghețare a capitalurilor volante, comparabilă cu hotărârea încăpățânată a cuiva trezit brusc din somn, și enervat, care încearcă să omoare niște țânțari agresivi, se dovediră dezamăgitoare. La capătul unei săptămâni de supraveghere, Banca del Lavoro, din Torino, abia dacă reuși să blocheze un transfer de la Turkiye Garanti Bankasi. Chemical Bank, din New York, blocă un transfer de la Crédit Agricole d'Ile-de-France plus încă unul, al Băncii Kuweitului. Și așa mai departe.

Nefericitul Bill DuCamp de la First National City Bank nu fu singurul care-și pierdu echilibrul psihic: în mai puțin de o săptămână, vreo șase sute de directori de bănci din lumea industrializată fură spitalizați, unii în urma unor crize de demență marcată. La Lausanne, unul dintre directorii Societății Băncilor Elvețiene trebui să fie scos cu forța dintr-o toaletă a instituției, unde se închisese de trei ore. La Helsinki, directorul de la Union Bank of Finland fu recuperat de pompieri pe când amenința să se arunce de la fereastra biroului său. La Osaka, președintele lui Sumitomo

Bank Ltd. Se năpusti asupra secretarei sale și o mușcă sălbatic.

Se pusese, desigur, stavilă caruselului fantomatic al miliardelor și miliardelor de franci, mărci, pesos, dolari, lei și alți piaștri de la un ecran la altul, de-a curmezișul fuselor orare, dar enormul efort nervos și financiar nu făcuse nici cât o ceapă degerată, într-o lume dezorientată de pierderea economiilor și-a economiei sale, și, în plus, castrată de evaporarea perspectivelor unei reveniri la ordine, declarația președintelui respectabilei Federal Board of Reserve: „Nouă zecimi din activele bancare ale lumii au dispărut", avu un efect dezastruos.

Între timp, activitățile tuturor Burselor din lume fuseseră suspendate *sine die.* Lumea industrială se pomeni redusă la uzinele, la laboratoarele și la cadrele ei calificate, așteptând să se găsească un mod de resuscitare a schimburilor de capitaluri. Cursurile aurului atinseră culmi nemaiauzite, iar cele ale argintului le urmară îndeaproape.

Devenea urgent să se restabilească securitatea sistemelor informatice naționale și internaționale. Specialiștii lucrau cu înfrigurare, elaborând noi programe și noi circuite, pe care se străduiau să le facă inviolabile.

„Prestigiul orânduirilor democratice a suferit cea mai îngrozitoare înfrângere de la căderea Atenei", declară cancelarul german. „Chiar dacă s-ar reuși să se restabilească *statu quo ante* în sistemul bancar, nu mai este sigur că s-ar putea restaura regimurile politice ale planetei, așa cum au fost".

Dar era, de fapt, cu putință să se restabilească sistemul bancar? Și era de dorit? Ochii întregii lumi se întorceau spre NSA.

ULTIMA IMAGINE a lumii de la suprafață care i se imprimă lui Dieudonné pe retină fu aceea a doi puști de

cincisprezece sau șaisprezece ani care se dădeau pe scânduri cu rotile printre automobile. Unul dintre ei reuși o voltă extraordinară pe deasupra capotei unei mașini și coborî într-o viteză infernală spre esplanadă, în timp ce șoferul care-l văzuse pe acest Icar necopt zburând prin fața parbrizului său se silea să închidă fălcile.

„Tinerețea”, gândi Dieudonné, spunându-și totodată că nu știa nici măcar ce trebuia să gândească. Acest acrobat plin de grație și de geniu, ale cărui tendoane de oțel sfidau lentoarea militară a circulației occidentale, era de ajuns pentru a șterge vechea placă gravată pe care niște instituții senile se încăpățânau s-o imprime. „Icar face soarele pedant”, spunea unul dintre bătrânii săi maeștri.

El și Baudrier străbătură culoare întretăiate de două mici holuri, unde, de fiecare dată, li se ceru amândurora să introducă legitimațiile lor de liberă trecere în identificatoare electronice, luară un ascensor și ajunseră la cel de-al doilea subsol. Alte culoare. Apoi o ușă metalică. Baudrier și Dieudonné pătrunseră într-o vastă sală mobilată cu console electronice, mese și scaune, și presărată cu mici habitacluri de sticlă ce ofereau un minimum de izolație fonică, deoarece locul era zgomotos. Centrul faimoasei Piscine.

Baudrier se aplecă spre o tânără pentru a-i cere o informație; ea arătă cu degetul către un habitaclu. Înăuntru, Baudrier îl găsi pe Dutertre sub un birou.

— Am pierdut o monedă de zece franci, explică Dutertre.

Baudrier scoase din buzunar o monedă și i-o întinse lui Dutertre, care o vârî în propriul său buzunar, apoi îl conduse pe tânăr la Dieudonné.

— Locotenentul Jean-François Dutertre. Domnul Dieudonné, care este însărcinat cu o misiune specială și

căruia dumneata și cu mine trebuie să-i acordăm tot timpul nostru.

Dieudonné făcu ochii mari, apoi îl privi întrebător pe Baudrier. Dutertre rămase impasibil.

— Locotenentul Dutertre este un ofițer competent, urmă Baudrier, suspinând. E chiar cel mai competent pe care ți-l pot pune la dispoziție. Să zicem că-i deghizat.

Dieudonné întinse mâna fără prea multă tragere de inimă și întâlni o alta, plăcut de uscată și fermă. Privirea, hotărâtă și limpede, lăsă să transpară o oarecare mirare, iute disimulată.

— Poți să găsești repede benzile cu Yagama? întrebă Baudrier. Domnul Dieudonné, care cunoaște japoneza, ar dori să le asculte.

Dutertre plecă.

— Ce-i cu tipul? întrebă Dieudonné. Ăsta, locotenent?

— Nu te lua după aparențe, răspunse Baudrier, în timp ce Dutertre revenea cu un vraf de casete.

Toți trei intrară într-un habitaclu liber. Dutertre introduse prima casetă într-un magnetofon, îi indică lui Dieudonné butonul marcat *Start* și se opri în ușa habitaclului.

— Rămân la dispoziția dumneavoastră, alături, zise el.

Se așeză la un birou din apropiere și se cufundă în lectura unei reviste, cu bascheții la vedere, pe tăblia biroului. Baudrier dispăruse.

Dieudonné apăsă pe buton.

O convorbire cu Tokyo. Un bărbat vârstnic, deloc guraliv, care se dovedi a fi tatăl protagonistului. Discuție despre bani, ce s-a mai întâmplat în familie, o soră la spital. Unsprezece minute. Pe cutia casetei, ca și pe ale celorlalte, data și numărul apelului.

Imediat după, convorbire cu Parisul. Interlocutor japonez, întâlnire pentru masa de prânz. Fără menționarea locului. Circa un minut și jumătate. Număr prost înregistrat.

Convorbire cu Tokyo, altă persoană decât prima dată. Discuție profesională. Yagama întreabă dacă interlocutorul său a citit un articol din revista americană *Electronics.* Interlocutorul l-a citit și-l găsește confuz. Microprocesoarele cu componente biologice sunt o poveste pentru cititori impuberi, consideră el. Râsete. Paraziți. Șase minute. Număr indicat.

Apel la Paris. Fără răspuns. Număr indicat.

Alt apel la Paris. Robot telefonic. Număr indicat.

Apel la Osaka. Convorbire incomprehensibilă cu un personaj repezit și sec, aproape nerăbdător. Două minute și cincisprezece secunde. Număr nesigur. Dieudonné se încruntă. Tonul și conținutul conversației i se părură ciudate. Numără înregistrările: treizeci și opt. Verifică din privire, prin geam, dacă Dutertre era tot acolo. Era. Puse deoparte ultima înregistrare și o luă pe următoarea.

La ora 1 i se făcu foame. Dutertre îi făcu rost de un sandviș mixt și o cutie de bere. Ceva mai târziu, Baudrier și Dutertre veniră să-l întrebe din priviri. Dieudonné dădu încet din cap. Baudrier reveni și plecă iar, privindu-și ceasul.

Cu puțin înainte de ora 7, obosit mort, Dieudonné opri magnetofonul și numără înregistrările pe care le pusese deoparte. Apoi îl rugă pe Dutertre să-l caute de urgență pe Baudrier.

— Trebuie să blocați ieșirea lui Yagama din Franța, spuse el, cu ochii pe jumătate închiși.

— Am să mă ocup imediat, răspunse Baudrier.

Dutertre îl conduse pe Dieudonné acasă, într-o rablă minusculă și arhaică.

— Vânătorii siberieni recunosc locul pe unde a trecut un animal și timpul scurs de la trecerea sa după excrementele lui. Pot să spună chiar și ce a mâncat, zise Dutertre.

— Ce? dăcu Dieudonné, surpins.

— Casetele pe care le-ați ascultat; sunt ca niște excremente de lup.

— De unde-ai scos asta? întrebă Dieudonné, râzând.

— Din cartea unui etnolog. Sunt singur că ați găsit cel puțin un indiciu.

— De unde știi? întrebă Dieudonné.

— După ordinea în care-ați lăsat casetele, răspunse Dutertre. Dieudonné îl privi lung cu coada ochiului. Ajuns acasă, se trânti în pat, cu creierul amorțit. Îl trezi telefonul. Simultan, înregistră ora și vocea lui Baudrier:

— Yagama a plecat ieri la prânz spre Statele Unite. Air France, clasa economică.

— Ia măsuri să i se sigileze apartamentul.

Dieudonné se duse să facă duș, pradă neliniștii. În frigider mai erau câteva felii de șuncă și niște ouă. Treaba începea prost.

„De unul singur, cu un creier de occidental, contra unei armate de creiere exersate, slujite de capitaluri considerabile și de simțul datoriei. Să-mi sfârșesc viața cu un eșec!”

RESPONSABIL CU SUPRAVEGHEREA ansamblului de antene rombice și a rețelei Wullenweber de la Vint Hill, în Virginia, precum și cu colectarea și decodarea informațiilor recepționate de acest centru, maiorul Ted W. Squareham avea, în acea seară, ochii roșii, amenințați în mod iminent de o conjunctivită. De la începutul crizei bancare, adică de

cinci zile și cinci nopți, nu dormise mai mult de vreo douăzeci de ore. Deschise sertarul din dreapta al biroului, scoase un flacon de colir Visine, își instilă două picături în fiecare ochi și se aplecă din nou asupra tabelelor statistice ale frecvențelor înregistrate de șase zile și în prealabil triate de un calculator Cray 916, conform instrucțiunilor unei echipe de informaticieni de mâna întâi, alcătuite din trei băieți și două fete.

Echipa se dusese la culcare cu câteva ore în urmă, plouată. Iar timpul îi zorea. De trei zile, de când cei cinci tineri aplicau cercetării lor algoritmurile cele mai rafinate și neuronii lor cei mai delicați, ar fi trebuit deja să descopere ceea ce căutau.

Alter ego-ul lui Squareham, maiorul Bill T. Reichen, responsabil, el, cu colectarea informațiilor transmise de cei trei sateliți de supraveghere Keyhole, plecase foarte devreme, nu pentru a se culca, ci pentru a participa la un banchet al vechilor absolvenți de la West Point. Ceea ce-l făcea pe Squareham să-i poarte o pică ușor colorată de invidie. Reichen era chipeș, avea calificative excelente, provenea dintr-o familie bogată și era dotat cu o soție elegantă și frumoasă, pe când Squareham râvnea la divorț așa cum un birocrat râvnește la o săptămână de dat la păstrăv în Adirondacks, și nu era invitat aproape niciodată, decât acolo unde n-avea nici o importanță.

— Părerea generală, Ted, spusese Reichen pe un ton degajat, este că nu sateliții ar putea găsi ceea ce-l interesează pe Comstock. Trebuie să fie vorba de emisii de o putere prea mică pentru a fi detectate de sateliți. De altfel, după părerea mea, dar nu-i decât o părere personală, n-ai să găsești nici tu nimic cu instalațiile tale formidabile.

Era o chestiune de cel mai pur bun-simț, dar bunul-simț nu e apreciat la fel de toată lumea.

Pe deasupra, Squareham nu era în cea mai bună dispoziție posibilă. Superiorul său, generalul Alden U. (de la Ulysses) Comstock, îi spusese, în ajun, la ora 11 p.m., jigodia dracului, că în Rhode Island, la centrul de supraveghere telefonică, se descoperise ceva, că era probabil ca acelui „ceva" să-i corespundă anumite mesaje hertziene anormale și că devenea urgent ca aceste mesaje să fie determinate la Vint Hill.

— Ce înțeleg cei din Rhode Island prin „ceva", domnule general? întrebase Squareham.

— Nu pot să-ți spun, răspunsese enigmatic Comstock, ceea ce putea să însemne, la fel de bine, că habar n-avea sau că nu era autorizat să vorbească.

La patruzeci și doi de ani, chinuit de o nevastă arțăgoasă și de o fiică necontrolabilă, care, la vârsta de douăzeci și patru de ani, era la al treilea divorț, Squareham își investise toată energia în munca sa. Această muncă însă căpăta dimensiuni cvasimitologice, comparabile cu ale uneia dintre muncile lui Hercule sau, și mai bine, cu ale suferinței Danaidelor, osândite să umple un butoi fără fund. Pentru a înțelege asta, era suficient să survolezi Vint Hill, dacă ți s-ar fi acordat vreodată autorizația, și să ai cât de cât idee despre ce se făcea acolo.

Văzute din avion, cele două ansambluri de la Vint Hill semănau cu niște pernițe de ace așezate pe o colină. Primul era constituit din peste trei mii de antene, instalate încă din 1942, care urmăreau toate transmisiile hertziene de pe Coasta de Est a Statelor Unite, toate, dar absolut toate, de la conversațiile camionagiilor pe *citizen-band,* între Cape Cod, de exemplu, și Atlantic City, până la comunicațiile naiv codate ale ambasadelor și altor misiuni străine din Washington sau de la sediul Națiunilor Unite din New York. Al doilea, Wullenweberul, era alcătuit din patru cercuri

concentrice de antene având înălțimi ce variau între doi metri și jumătate și treizeci și trei de metri. În timp ce Wullenweberul capta toate emisiile hertziene, din price direcție veneau ele, celălalt sistem, cel rombic, era capabil, grație cablurilor sale coaxiale, să determine direcția din care veneau aceste emisii. Ceea ce era o treabă mult mai rafinată. De trei ori pe zi, o sută doi salariați mergeau să culeagă de la poalele antenelor înregistrările din ultimele opt ore.

Descifrarea lor dezvăluia dialoguri palpitante ca, de pildă: „Păpușică, o să întârzii deseară.

— Ce oră?

— Să zicem... 9.

— Ce se întâmplă?

— Trebuie să definitivăm argumentele consiliului de administrație pentru a putea fi imprimate la noapte.

— E drăguță?

— Ce să fie drăguță?

— Ședința consiliului tău de administrație". Etc.

Pe de altă parte, comunicațiile telefonice făceau obiectul activității centrului de la Green Hill, Rhode Island, care, de asemenea, asculta tot, iarăși absolut tot, de la sporovăielile aspidelor de la revistele de modă dintre Boston și Londra până la conversațiile turiștilor spanioli sau francezi cu patriile lor mume.

Cum s-ar spune, la Vint Hill, Squareham căuta un ac în carul cu fân. Căci nimeni nu-și făcea prea multe iluzii cu privire la capacitatea totală de intercepție a tuturor mesajelor cu adevărat importante, nici la Vint Hill, nici la centrul său geamăn, Two Rock Ranch, de la nord de San Francisco, și nici chiar la Green Hill. Supravegherea are

limitele ei, și o conversație nevinovată între Washington și Paris, de genul: „Ce mai faci, mămico?

— Dar tu? Mă bucur să te aud! Mă chinuie îngrozitor coxartroza”, putea să însemne, de pildă: „Asamblați bomba atomică ale cărei elemente sunt depozitate în subsolul artibasadei și detonați-o la ora 12 fix”. Dar, în fine, se supraveghea, ce naiba, și uneori se mai dădea peste câte-un ac bun în afurisitul de car cu fân.

Secretul afacerii consta în cuvintele cheie. În funcție de circumstanțe, erau supravegheați chinezii, francezii, coreenii, traficanții de droguri și, în orice caz, rușii și aliații lor, foști și actuali. Se dădea calculatoarelor ordinul de a repera toate conversațiile în care erau pronunțate, în cutare sau cutare limbă, pe cale hertziană sau cablată, anumite cuvinte cheie. Metodă în general eficace, dar uneori de natură să ducă la rateuri supărătoare. Squareham își amintea fără amuzament săptămâna infernală în care tot ce conta ca sistem de supraveghere în Statele Unite trăise într-o așteptare febrilă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, zile în șir. Se interceptase, din întâmplare, o conversație suspectă între Ambasada URSS și Moscova, în ultimele luni ale războiului rece. Mai mult decât suspectă: extrem de alarmantă. Șase convorbiri telefonice de lungă durată, chipurile despre o problemă culinară. Subiectul fictiv al acestor discuții intercontinentale era următorul: se putea prepara un borș, concomitent, din varză și sfeclă roșie? Și care era gradul de fermentare tolerabil pentru fiecare dintre cele două soiuri de legume?

Până și un copil de cinci ani ar fi înțeles că era un pretext înșelător! Borș, pe dracu! Sovieticii pregăteau o lovitură-surpriză de genul cel mai sinistru; dar care? Președinția își exprimă îngrijorarea și deveni, din această cauză, de-a dreptul posomorâtă. „Și în povestea aia cu

borșul, cum stăm?" întrebase de mai multe ori președintele Ronald Reagan. La NSA și la CIA tensiunea nervoasă și intelectuală atinsese un punct insuportabil. Trei persoane cedară, una, pradă unei crize de nervi, celelalte două, victime ale surmenajului fizic.

Totul dură până în seara în care secretarul de stat de pe vremea aceea fu invitat la Ambasada URSS. Acolo, i se prezentă spre degustare o invenție a bucătarului-șef, un borș din sfeclă roșie și varză. Cu jumări. Ministrul fu cât pe ce să se înece. Borșul ăla costase contraspionajul american câteva zeci de milioane de dolari.

Squareham analiză pentru a șaptea sau a opta oară, pe teancul de foi cu marginile perforate, clasificarea informatică după lungimile de undă ale emisiilor captate. Marginile foilor deveniseră grase, de la grăsimea naturală a degetelor lui, și începeau să se rupă. Îl interesau mai ales emisiile decimetrice. Criza se declanșase în noaptea de duminică spre luni. Și dura încă. În mod normal, ar fi trebuit să se găsească acel „ceva" care să confirme ceea ce detectaseră, după spusele lui Comstock, cei de la Green Hill; de exemplu, o mai mare frecvență a emisiilor într-o bandă dată, între 10 și 500 de megahertzi, adică de la treizeci de metri la treizeci și trei de centimetri.

În domeniul acesta, încercările de prelucrare pe calculator durau foarte mult și, în plus, erau aleatorii. Între cețurile CB-ului și comunicațiile telefonice din automobile, de la telefoane celulare și emițătoare-receptoare portabile, fără a mai pune la socoteală mașinile de poliție, eliminate în mod automat de Cray 916, Wullenweberul înregistra, de la New York până la Washington și de la 8 seara până la 8 dimineața, aproape două milioane de emisii.

„Inutilizabil!" mormăi Squareham. „Să ne gândim. Pentru a pirata informatic o bancă și a efectua viramentele

diabolice de care știm cu toții, nu poți proceda decât prin modem, adică telefonic. E al dracului de complicat, când te gândești la sistemele de securitate bancare, dar să admitem”.

Squareham se servi cu o ceașcă de cafea neagră, fiindcă nu suporta gustul zahărului. Apoi aprinse o țigară.

„Viramentele nu pot fi efectuate decât după închiderea băncilor, pe la 8 sau 9 p.m., adică după ce și ultimul funcționar a plecat, fiindcă există toxicomani ai muncii, care rămân la serviciu până târziu pentru a-și rezolva toate problemele din agenda zilei. Prin urmare, cei de la Green Hill trebuie c-au captat emisii suspecte cam prin jurul acestei ore, ceea ce explică faptul că împuțitul de Comstock a telefonat la 11 seara: pesemne că a fost informat, pe la 10, că s-a găsit «ceva» semnificativ, a discutat câteva clipe, a reflectat și m-a sunat o oră mai târziu”.

Dar pentru a pirata o bancă trebuie să cunoști codul sau codurile de acces. Iar asta nu-i cu putință prin modem. Trebuie să existe un alt sistem, în interiorul instituției, un sistem hertzian care captează codul din interior, Dumnezeu știe cum, și-l comunică în exterior javrei care se duce să joace la cazinou cu banii băncilor. De exemplu, prin intermediul unor microfoane. Pare bizar, dat fiind actuala ferocitate a sistemelor de securitate din bănci. Deci, treaba a început mai înainte! Și noi, ca niște tâmpiți, am căutat într-o bandă orară greșită, cea corespunzătoare orelor în cursul cărora s-au trimis la plimbare capitalurile a trei sute patruzeci și opt de bănci din New York și Washington, care s-au lăsat violate ca niște neghioabe! Când, de fapt, ar fi trebuit să căutăm în benzile orare care au precedat piratarea! Piratarea a avut loc joi, deci trebuia să căutăm emisiile anormale de luni până miercuri. Dar a căuta trei sute patruzeci și opt de emisii din două milioane ar fi o idioțenie. E vorba, cu siguranță, de emisii de foarte mică

putere, așa cum a considerat, pe bună dreptate, Reichen. Wullenweberul nu va găsi nimic. Rombicele, nici atât. Ce și-or fi imaginat cretinii ăia de la comandament? Că meseriașii care-au descoperit secretul băncilor au folosit intensități de o sută de amperi pentru a-și transmite informațiile? De ce nu semafoare pe acoperișuri, dacă-i pe-așa?”

Squareham auzi cu anticipație întrebarea lui Comstock: „Și ai verificat? Ești sigur că nu e nimic la Wullenweber și la rombice?” Se auzi și pe el, cu anticipație, răspunzându-i lui Comstock să se ducă dracului, dar asta n-ar fi servit la nimic. N-avea încotro, trebuia să se asigure că minunile supravegherii electronice americane nu percepuseră nici o frântură din faimoasele trei sute patruzeci și opt de emisii. Squareham goli ce mai rămăsese în cafetieră; nu mare lucru. Se ridică pentru a-i cere sergentului care moțăia pe o bancă din fața ușii și degaja un insuportabil miros de stătut – normal, șapte ore de gardă, transpirând de căldură, fără un duș – să-i aducă niște cafea de la popotă. Sergentul obiectă, nu fără motiv, că la ora aceea popota era închisă.

— Deschide-o și umple cafetiera! Am nevoie de cafea, ai înțeles?

Sergentul își rostogoli ochii urduroși, luă cafetiera și porni în pas alergător spre popotă, tropăind cu bocăncioii pe podeaua de lemn. Squareham se duse în sala în care se afla minunea minunilor informaticii moderne, calculatorul Cray 916. Un ditamai lădoiul gri-deschis, ornamentat cu lămpi micuțe, care fierbea molcom în sucul său de metal, siliciu și cablaje infernale, fără a mai vorbi de apa distilată, pentru că exista și apă în samovarul ăsta. Maiorul se așeză la consolă și dactilografíe:

Selecționează toate emisiile de la 10 la 900 MHz – de luni până miercuri.

Apăsă pe tasta de comandă. Beculețul de activare se aprinse. Squareham își dădu seama că fuma, ceea ce era strict interzis, deoarece această minunată mașină avea plămânii gingași, sărmana, și nu suporta absolut nici cel mai ușor iz de tutun prin preajmă; particulele de fum erau magnetízate de aparat și ancranșau circuitele. Maiorul înjură și se duse să stingă chiștocul în scrumiera din fața ușii. Îl zări, la capătul culoarului, pe sergent care se întorcea de Ia popotă ținând cafetiera cu brațul întins, de parcă ar fi purtat Sfântul Graal. Reintră în sală și închise ușa. Cray-ul chiorăia. Cl-cl-cl – grrrrr – sic – sic – sicsic – cla – tisiitt. Squareham avu impresia că-l aude scoțând chiar și-o râgâială. Apoi mica lampă portocalie se stinse. Ecranul afișă informații pe care Squareham nici măcar nu-și dădu osteneala să le consulte, fiindcă știa bine că nu-i vor spune nimic.

Înregistrează.

Beculețul se reaprinse pentru câteva secunde, apoi se stinse. Misiunea îndeplinită.

De luni până miercuri, ar fi trebuit să existe trei sute patruzeci și opt de emisii în plus și, îndeosebi, mai lungi decât în perioada corespunzătoare a săptămânii precedente. Un microfon e o idioțenie, emite neîncetat, de-asta nu mai recurg la așa ceva decât mafioții subdezvoltați și soții încornorați. Cu toate sistemele de detecție disponibile de ani de zile, microfoanele erau pentru preadolescenți. Ciudat că tipii ăia le folosiseră totuși, dacă așa stăteau lucrurile. Dar asta nu avea să se știe niciodată la Vint Hill.

Squareham dactilografie instrucțiunile pentru efectuarea aceleiași operații la emisiile pe aceeași frecvență din zilele de luni, marți și miercuri ale săptămânii dinainte. Cray-ul reîncepu să chiorăie. Într-o bună zi, un operator mai sensibil avea să facă o criză de

nervi din cauza acestor chiorăituri. Iată ce însemna progresul! Dispuneai de-o mașină care executa în câteva zeci de secunde o treabă la care niște slujbași ar fi trudit săptămâni, și nu-i mai suportai nici măcar zgomotele intestinale. În fine. Mașina sfârși prin a afișa rezultatele noii munci ce i se ceruse și pe care o considera poate, și ea, atât idioată, cât și plicticoasă. Luminița se stinse și Squareham se întrebă dacă afurisita de mașină nu zâmbea, din întâmplare.

Înregistrează.

Clic-clic – sicsic – sic. Cloc.

Efectuează comparație număr de emisii, Între secvența A și secvența B.

Aceleași benzi? întrebă mașina, spre exasperarea lui Squareham, care puse totuși cursorul pe comanda OK.

Cray-ul afișă o nouă serie de date. Squareham privi ecranul și dactilografie:

Exprimă statistic.

Rezultatul îi parveni după câteva secunde:

Statistically null.

Squareham căscă, își scărpină gleznele pe sub șosete și-și consultă ceasul: 2.17. Noaptea era pierdută. I-ar fi plăcut să facă un duș și să se întindă leneș într-un așternut proaspăt, pentru a citi un roman polițist.

Înregistrează.

Cray-ul se execută.

Chiorăielile se prelungiră. Squareham ieși pentru a se duce să-și toarne o ceașcă de cafea în biroul său. Lăsă ușa deschisă.

— E bună cafeaua, domnule maior?

— Băubilă, răspunse Squareham.

— Îmi permiteți să beau și eu o înghițitură? Mi se închid ochii.

Squareham râse.

— Servește-te.

Sergentul intră cu pași nesiguri. Luă un pahar de plastic, îl umplu pe trei sferturi și bău o înghițitură lungă.

— Faceți o treabă foarte importantă, domnule maior, spuse el.

Mirat, Squareham îl privi ridicând din sprâncene.

— Ne ducem dracului, zise sergentul. Întreaga lume se duce dracului. Sunteți un arhanghel.

— Mulțumesc, sergent, răspunse Squareham, descumpănit.

Trebuia verificat dacă sergentul ăsta nu cumva era un exaltat sau un poponar. Dar cu siguranță că lumea se ducea dracului dacă un sergent îl lua pe maior drept arhanghel: în fine. Maiorul se apropia de limita rezistenței. Ce naiba făceau Statele Unite? Cheltuiau milioane de dolari pentru a înregistra tot și orice, încercând să pună stăpânire pe un lucru la fel de imaterial ca gândul – undele hertziene mulțumită cărora restaurantele chinezești își supravegheau rivalele vietnameze sau cambodgiene, de pildă. Squareham oftă. Apoi stinse lumina din sala calculatorului, încuie ușa, se duse să-și ia jacheta din biroul său, stinse și acolo lumina și-i ură noapte bună sergentului.

Se întoarse pe jos acasă, mulțumind cerului că nevastă-sa plecase la sora ei, în Vermont, făcu un duș fierbinte și se culcă, după ce pusese deșteptătorul să-l trezească la 8. La 8, da; măcar o dată să doarmă pe săturate. Munca asta era ca femeile. Le regulezi pătimaș, în așteptarea unui orgasm, ele nu simt nimic, absolut nimic, și după o bucată de vreme, ca să scape odată de chestia aia absurdă, de tumoarea aia masculină, rigidă și, din fericire, trecătoare, care le

răscolește pântecele, își accelerează monologul și fac „ahah-aaahh”. Atunci, din politețe, te oprești. Ți-ai depus jertfa pe altarul copulației: „Ți-a plăcut, te iubesc, mi-a plăcut și mie, ce frumoasă-i dragostea!” După care, te culci, întrebându-te dacă a meritat osteneala etc.

La ora 10, îi telefonă lui Comstock și-i explică de ce întregul centru de la Vint Hill, cu sateliți, Wullenweber și rómbice, n-o să găsească nimic...

— Uitați ce e, domnule general, spuse el, pe un ton obosit, dar hotărât, poate că există ceva, însă eu nu pot găsi nimic. Nici Sherlock Holmes n-ar putea. Dacă vreți să aflați adevărul, trimiteți câțiva tipi cu scanere în localurile băncilor.

Urmă o tăcere amenințătoare. Răspunsul veni, în cele din urmă, ca și când ar fi fost pronunțat cu părere de rău:

— Cred că ai dreptate domnule maior. M-am gândit și eu la ăsta. Dar treaba nu intră în atribuțiile noastre. E de domeniul FBI-ului. Păcat.

FBI-ului îi luă două zile întregi pentru a mobiliza vreo zece agenți care se echipară cu scanere și se duseră să se posteze, pentru început, cu titlu experimental, în cinci sau șase bănci. O făcură cu o proastă dispoziție nedisimulată.

— Numai școlarii cu coșuri pe față și debilii mintal mai instalează microfoane! protestară el. Nimeni nu mai folosește chestiile astea preistorice! Toată lumea știe că pot fi detectate în zece minute!

— Poate că tocmai de-asta le folosesc șmecherașii noștri, obiectă șeful lor.

Bineînțeles, descoperiră microfoanele într-un sfert de oră.

Din păcate, era mult prea târziu.

FU DESTUL DE BRUTAL. Respectabila Mrs. Emmilyn Galsworthy, de la Bank of England, cum am specificat ceva mai la deal, fu arestată prima, în cămașă de noapte de molton bleu cu floricele roșii, la ora la care se aduce laptele, de către patru agenți de la Scotland Yard, între care două femei.

— Ce? făcu ea, holbându-se la ei, în vestibul.

O femeie îi arătă mandatul de arestare. Și de aducere. Apoi îi ceru să-și facă toaleta, atrăgându-i atenția, fără menajamente, că o va face sub supravegherea unui agent de poliție.

Gura (dotată cu mai mulți dinți falși) a lui Stephen C. Gottfarber rămase căscată când bancherul văzu intrând în biroul său, fără a fi anunțați, cinci agenți ai poliției federale.

— Ce? exclamă și el.

I se arătă mandatul de arestare. Și de aducere. Deschise un sertar, dar un agent sări la el, cu pistolul în mână. Gottfarber voia doar să-și ia țigările. Îi fură confiscate. Ca și bricheta.

Charles Lévêque și Jean-Jacques François fură ridicați separat, dar și unul și celălalt în mijlocul unei conversații telefonice, de către inspectori de la Quai des Orfèvres însoțiți de reprezentanți ai Contrainformațiilor.

De la Tokyo la Buenos Aires și de la Roma la Stockholm, fură arestați mulți oameni din bănci. Fură arestați chiar mai mulți decât ar fi trebuit. Vreo douăzeci și trei de mii, când ar fi fost de ajuns trei sau patru mii, presupunând că ar fi existat un motiv oarecare pentru a fi arestați. Printre ei, trebuie s-o spunem, se numărau toți șefii serviciilor de securitate ale băncilor.

Cazul, însă, cel mai demn de subiectul unui roman și care constitui, într-adevăr, sursa de inspirație a două cărți

și a unui documentar de televiziune, fu cel al lui Gottfarber. După două interogatorii insistente, unul de opt ore, celălalt de șapte, la capătul cărora își pierdu cunoștința, Gottfarber fu expediat la Vint Hill și închis într-o celulă specială, echipată cu receptoare.

Cari Loewe, specialistul de la NSA însărcinat cu stârpirea „gândacilor" din localurile băncilor, rămase perplex.

— De necrezut! Omul ăsta emite chiar și când doarme!

Gottfarber fu radiografiat. Nu se descoperi nimic.

— Examinați-i dantura, ordonă directorul NSA.

Dentistul scoase coroanele de porțelan din gura lui Gottfarber. Bancherului îi rămaseră doar atâția dinți cât să poată bolborosi. Afurisitul de el însă continua să emită.

Loewe confecționă un aparat special pentru acest caz, un detector cu ac, pe care-l plimbă vreme îndelungată pe deasupra corpului lui Gottfarber, întins, gol, pe o masă. După două ore de plimbare de colo până colo a unui soi de lighean peste trupul nefericitului, Loewe găsi emițătorul din dosul urechii. Gottfarber fu dus la clinica din Vint Hill, unde i se extrase, în fine, microdispozitivul.

— Purtați de mult chestia asta? întrebă Loewe.

— Ce chestie?

— Emițătorul asta.

Gottfarber căscă ochii, străduindu-se să deslușească obiectul minuscul pe care Loewe îl ținea între degetul mare și arătător.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Cine vi l-a instalat?

— Nimeni nu mi-a instalat niciodată așa ceva.

Gottfarber începu să plângă, apoi, la capătul nervilor, se apucă să urle neîntrerupt, vârându-l în sperieți pe Loewe,

care, cu ochii gata să iasă din orbite, părăsi grabnic salonul și clinica. O infirmieră veni în fugă, însoțită de doi bărbați, pentru a-i face lui Gottfarber o injecție cu un tranchilizant. În toropeala care-i deconectă receptorii neuronali, Gottfarber își aminti de incidentul din ascensor.

Când cazurile celor vreo trei mii de însărcinați cu codurile de la băncile piratate fură în sfârșit elucidate, trecuseră șase săptămâni, și afacerea devenise aproape desuetă. Se reușise, mai cu seamă, producerea câtorva mii de adepți înverșunați ai neurolepticelor, plus a unui număr inapreciabil de divorțuri și de dezechilibrați sexual, precum și cam a tot atâtor șomeri.

Gottfarber înnebunise.

— Vedeți dumneavoastră, explică unul dintre psihiatrii care se ocupaseră de nefericitul bancher, sănătatea mintală e o chestiune de onoare. Analizați bine cazurile tuturor nebunilor și veți observa că sunt oameni care și-au pierdut stima față de ei înșiși. Eu nu cred în nebunie. De altfel, poate că știți, în Africa nu există nebuni. Motivul e că, acolo, ei nu sunt considerați nebuni. Ați remarcat vreodată că nici grecii, nici romanii, nici egiptenii, care au descris, totuși, destule boli, inclusiv cancerul, n-au menționat niciodată nebunia? Pentru că nu exista! Nebunia a apărut din momentul în care am introdus ideea greșelii, care însemna decăderea.

Asta însă nu-i sluji la nimic lui Gottfarber, care deveni vagabond, apoi alcoolic, și muri de pneumonie, într-o seară de decembrie, pe Seventh Avenue, la New York, sub o grămadă de cartoane.

LA PARIS, DIEUDONNÉ plecă la 8 dimineața către Piscină, cu o singură idee în minte: să reasculte convorbirea aceea a lui Yagama cu Tokio, care îl intrigase.

— Hideshi. Sunt la Paris. Ce mai faci?

— Bine, tu?

— Bine. Vorbesc de sub ventilator.

— Ți-e cald?

— Atmosfera-i apăsătoare. Se vede după insectele care mișună.

O pauză.

— Ha! Lucrezi bine?

— Foarte bine.

— O să treci examenul?

— Așa cred.

— Ia-ți documentația și du-te să lucrezi cu unchiul tău.

— Dacă așa vrei tu...

— Așa vreau. Vei găsi un bilet la Roissy, poimâine. Air France.

— Sănătate.

Dieudonné opri banda. Dutertre tocmai intra.

— Cere să se găsească neapărat numărul de apel al acestei benzi, îi spuse Dieudonné. După ce demarezi treaba asta, mergem să vizităm apartamentul lui Yagama.

În momentul acela, la Washington era 4.30 dimineața. În clipa în care Dieudonné și Dutertre soseau la apartamentul lui Yagama, secretarul de stat la Finanțe își punea papucii de casă și halatul, îi arunca o privire soției, încă adormită, și, după ce călca pe deasupra labradorului său negru, intra în baie.

— Unde dracu s-au dus toți afurisiții ăia de bani? mormăi el sub duș.

Era, cu deosebirea câtorva variante, a câtorva fuse orare și a câtorva intonații, întrebarea pe care ajunseseră s-o urle, exasperați, miniștrii de finanțe ai foarte multor state de pe planetă. O comisie informatică interbancară

internațională (CIII, în Europa latină, IIIC în Europa anglo-saxonă) fusese alcătuită *ad-hoc* după îndepărtarea netrebnicilor care lăsaseră să li se strecoare microfoane-spion.

O sută șapte informaticieni de înaltă clasă, conectați printr-o rețea telefonică specială, izbutiră în sfârșit să localizeze destinația finală a capitalurilor care umblaseră creanga vreme de zece zile: Central Bank of Rehoboam.

La Bundesbank, la Bank of England, la Banco Central, la Banque Melli, la Banque de France și în nenumărate alte instituții care fuseseră jumulite ca niște curcani la presupusa aniversare a nașterii lui Cristos, reacția guvernatorilor fu aceeași:

— Banca Centrală a ce?

Secretarii se repeziră furioși la anuarele bancare și la atlase. Rehoboam? Nici urmă de Rehoboam în publicațiile cele mai bine documentate. Guvernatorul Băncii Angliei, sir Brian Wolfridge, al cărui ten căpătase o culoare categoric nesănătoasă, sfârși prin a telefona la Amiralitate. Numele acestui fiu legendar al regelui Solomon era necunoscut cartografilor de la *Times* și de la *Encyclopaedia Britannica.* Primul Lord promise efectuarea unei investigații urgente pe hărțile Amiralității.

— Rehoboam? întrebă totuși augustul personaj, pe un ton neîncrezător.

— *Mylord,* explică sir Brian, acest loc imposibil pare să posede o bancă centrală care deține majoritatea activelor bancare ale lumii civilizate și chiar ale celei sălbatice – opt mii de trilioane de dolari până în momentul de față. Vă implor să mă ajutați!

Primul Lord al Amiralității puse la treabă perla geografilor săi, bătrânul Quentin MacFarlane, căruia îi trebui doar un sfert de oră pentru a localiza această

Golcondă: 4° latitudine nordică, 81° longitudine vestică. Insuliță nelocuită a unui mic arhipelag de recife.

— Dar cum naiba de acest loc uitat de Dumnezeu posedă o bancă, ba mai rău, o bancă centrală? exclamă sir Brian Wolfridge.

Cum să se afle, și de la ce agenție de informații? Se telefonă în dreapta și-n stânga, la întâmplare. Cercetările durară o oră încheiată, la capătul căreia, un tânăr palid, cu sexul incert, care se străduise, dar în zadar, să spună și el ceva în timpul forfotei din ce în ce mai dezordonate, urlă din răsputeri, chiar în biroul guvernatorului:

— Știu eu ce-i cu Central Bank of Rehoboam!

Liniștea căzu ca un bolovan. Toate privirile se întoarseră, stupefiate, spre elementul perturbator. Fruntea acestuia era îmbrobonită de sudoare.

— Domnule guvernator, scuzați-mă. Am recunoscut noi înșine, în 1991, de competența noastră, dominionul Rehoboam, care se află în Pacific, în largul Columbiei britanice!

— *My God!* murmură guvernatorul. Are dreptate! Acum îmi amintesc și eu! Și se reașează, consternat. Să meargă cineva să-mi aducă dosarul!

Deschise un dulăpior, din care scoase pahare și o sticlă de whisky, în onoarea colaboratorilor prezenți, inelusiv a tinerelului.

— Cred că am nevoie de asta, rosti el cu jumătate de glas, turnându-și un pahar plin. Cei ce doresc, să se servească. Și cineva să-mi facă legătura cu Amiralitatea.

Junele palid care descoperise urma sferei de competență bancară a teritoriului mitic reveni, triumfător, și depuse respectuos un dosar pe biroul guvernatorului. Mâna marmorată de pete de bătrânețe și vene groase a venerabilului sir Brian deschise cu înfrigurare mapa.

Dominionul Rehoboam era un teritoriu ecleziastic suveran, cuprinzând câteva insule din largul Columbiei. Reprezentanța sa financiară era TransPacific Management of Canada, cu sediul la Toronto, care oferea spre vânzare, cu asentimentul Băncii Angliei, un anumit număr de bănci, pentru sume mergând de la cincisprezece mii la o sută de mii de dolari, cu drepturi de depunere și, printre alte privilegii, o dispensă fiscală.

— Ce-nseamnă, pentru numele Atotputernicului, un teritoriu ecleziastic independent?

— Un teritoriu acordat de papă, conform convenției de partaj din 1521, oricărui descoperitor al unor ținuturi aflate la vest de linia de partaj a pământurilor regelui Spaniei, cu condiția ca acest teritoriu să aibă un episcop. Nimic nu s-a schimbat de atunci. Rehoboam a aparținut primului episcop al Canadei.

Primul Lord al Amiralității îi telefonă lui sir Brian. Numele și coordonatele infernalului loc fiind adeverite, stăpânul prestigioasei Royal Navy consideră că era de datoria lui să-l informeze imediat pe primul-ministru, care oferea un dineu în Downing Street. Afacerea trebuia predată în mâinile lui. Între timp, guvernatorul însuși îl sună pe secretarul de stat american la Finanțe și-l informă referitor la situație și la descoperire. Americanul aranjă o teleconferință cu participarea controlorului monedei. Acesta, la rândul lui, făcu apel la arhivele sale informatice și se descoperi că Banca Rehoboam avea, într-adevăr, o agenție pe Strada a 18-a la Washington. Se trimiseră numaidecât două mașini cu reprezentanți, care îl informară telefonic pe controlor că administratorul imobilului nu văzuse decât o femeie care venea să ridice corespondența o dată pe săptămână.

— Cea mai nebunească mistificare pe care-am văzut-o vreodată! declară guvernatorul Băncii Angliei.

— Cu permisiunea dumneavoastră, trebuie să-l informez pe secretarul de stat al Afacerilor Externe, spuse secretarul de stat la Finanțe.

Conferința se încheie cu aceste cuvinte. Secretarul de stat la Finanțe îi telefonă așadar secretarului de stat al Afacerilor Externe, care lua cina pe fluviul Potomac, în compania unor bancheri. La Londra, primul-ministru îl informă de urgență pe ministrul Apărării. La Washington, secretarul de stat al Afacerilor Externe îl informă direct pe consilierul președintelui, care, la rândul său, telefonă președintelui și, apoi, Pentagonului. O oră mai târziu, Bundesbank și Banque de France erau la curent. Apoi cancelarul Germaniei și președintele Republicii franceze.

O nouă videoconferință internațională.

— Trebuie să fie informați toți șefii de stat ai țărilor interesate, spuse președintele francez.

— Vom organiza de urgență o expediție navală, replică președintele Thorpe. Nu putem include nave din toate aceste țări. Vă dați seama cât ar dura pentru a mobiliza un astfel de convoi?

— În cazul acesta, va trebui să cereți o reprezentare internațională, zise președintele francez...

— N-avem nevoie de o autorizație internațională pentru a ne duce să recuperăm propriul nostru avut de pe această Rebo... Rabo... vreau să zic Rehoboam!

— Permiteți-mi să vă atrag atenția că, în cazul de față, nu vă duceți să recuperați numai avutul dumneavoastră, ci și pe cel al comunității bancare internaționale, obiectă președintele Franței, în orice caz, trebuie să vă spun că îi voi informa despre acest lucru pe președinții Italiei,

Spaniei, Portugaliei, Greciei, ai țărilor scandinave și ai celor din Europa de Est...

— Asta va întârzia expediția, spuse președintele american, agasat.

— Puteți obține reprezentarea, printr-un vot al Națiunilor Unite, mâine dimineață.

DUTERTRE POSTĂ LA INTRARE doi agenți în civil; lăcătușul examină cu atenție broasca și începu s-o gâdile cu un șperaclu „umbrelă".

— Nu-i prea complicată, mormăi el.

— Înseamnă că nu mai e nimic, deduse Dieudonné.

Un apartament de două camere, nu prea curat. Rogojini pe podea, afișe de cinema, flori de hârtie. Storuri coborâte, *tatami* desfăcut, așternut nu tocmai proaspăt spălat.

— Pubelele au fost ridicate ieri, spuse Dutertre, de parcă ar fi citit gândurile lui Dielidonne.

Acesta se aplecă deasupra Macintosh-ului.

— A luat discul hard.

— Tot echipamentul electronic a dispărut, confirmă Dutertre. Ieri după-masă au venit doi oameni și l-au încărcat într-o camionetă. Au făcut două drumuri cu ascensorul. Ne-a spus paznicul.

— N-a reținut numărul camionetei?

— Nu. O camionetă Citroen gri-albastră.

— Mai aveți nevoie de mine, domnilor? întrebă lăcătușul.

— Dă o raită și vezi dacă nu mai există și alte încuietori, răspunse Dieudonné.

Dutertre deplasă *tatami*-ui și găsi dedesubt niște bucăți de hârtie scrise de mână și o fotografie înfățișând o tânără japoneză surâzătoare în compania unui tânăr zvelt și înalt.

— El e? întrebă Dieudonné.

— O să verificăm.

Dutertre vârî totul într-un plic de hârtie. Se pregătea să intre în chicinetă, când un reflex pe un afiș de cinema îi atrase atenția; o ușoară proeminență agăța lumina. Dieudonné îl văzu scoțând pionezele care fixau afișul; o foaie manuscrisă, purtând mai multe numere, căzu pe podea. Alunecase în spatele afișului de mai multă vreme, deoarece era plină, de praf. Dieudonné studie numerele; unul dintre ele era urmat de mențiunea „24 E 6th". O adresă din New York. Recunoscu apoi și un număr de telefon, de asemenea newyorkez. Nimic în chicinetă, decât cești, boluri și tacâmuri murdare. Nimic în baie. Prosoapele erau uscate. Tot nimic în dulapuri, în afară de o pernă ruptă și niște ciorapi găuriți. Nu prea grijuliu cu persoana sa, Yagama. Un amănunt reveni în memoria lui Dieudonné; se întoarse în baie și se lăsă în patru labe pentru a afla ce-i scrâșnise sub tălpi. Un fel de praf grosolan, negru. Adună fărâmele eu o bucată de hârtie igienică și observă prezența mai multor particule de mărimea unor firimituri mari de pâine. Semănau cu niște bucățele de cauciuc solidificat. Culese totul într-o pungă improvizată din curpapir și se spălă bine pe mâini.

Înainte de a părăsi imobilul, Dutertre îi ceru paznicului corespondența. O carte poștală în japoneză, cu o semnătură ilizibilă, trimisă din Mont-Saint-Michel. *Ike și cu mine îți transmitem gândurile noastre afectuoase.*

— O să am nevoie de situația conturilor lui bancare. Și de originea biletului de avion, spuse Dieudonné, urcând în mașină.

Telefonul sună în Citroënul de serviciu.

— Domnul Dieudonné? O clipă, vă rog. Vă dau legătura cu Palatul Elysée.

— Dieudonné? Ai văzut ce se întâmplă? Ai găsit ceva?

— Poate, domnule președinte. Dar soarele n-a răsărit încă deasupra mea.

— Poftim? Ah, înțeleg. Treci pe la mine mâine dimineață înaintea consiliului de miniștri. La micul dejun. Dă-i bătaie, timpul presează. Succes.

Dieudonné se uită la funcționărașii care forfoteau pe stradă; și, în clipa aceea, avu măsura vârstei sale. Mai întâi, își dori în mod absurd („capriciu senil", își spuse) trupul Nadei, apoi deveni conștient de frivolitatea nerăbdărilor unui președinte de „mare stat modern" confruntat cu înțelepciunea câtorva bonzi puși pe șotii.

— Ce credeți că urmăresc acești teroriști? întrebă Dutertre.

— Să arunce dracului rahatul ăsta de modernitate în fundul unei catacombe, răspunse Dieudonné.

Desluși un icnet înfundat și înțelese că Dutertre hohotea în sinea lui. Era zguduit de o criză de râs lăuntric. Până la urmă, își zise Dieudonné, ostrogotul ăsta merită atenție.

PE TOATÂ DURATA ZILEI URMĂTOARE se dezbătu, la Națiunile Unite din New York și la Consiliul Europei de la Strasbourg, problema modalităților de mobilizare a unei escadre internaționale. India ceru un observator ales de către Consiliul de Securitate al ONU, în timp ce China pretindea prezența unui observator independent chinez și se opunea celei a unui observator din Taiwan. Beneluxul trebui să se alăture părerii Luxemburgului, conform căreia delegarea unei comisii de sechestru amenința secretul bancar cu care se mândrea, punct de vedere pe care Elveția îl susținu necondiționat în fața Tribunalului Internațional de la Haga.

— Așa n-o să ieșim la liman niciodată! exclamă președintele american.

Fu, aproape cuvânt cu cuvânt, concluzia la care ajunseră, la interval de câteva ore, regele Arabiei Saudite, cancelarul Germaniei, președintele Argentinei, emirii Kuweitului, Omanului și ai altor locuri, sultanul Bruneiului și primul-ministru al Suediei.

Patruzeci și opt de ore mai târziu, riscând tot ce putea fi mai rău, președintele Thorpe apăru la televiziune, argumentând că un timp prețios era pierdut de comunitatea internațională în discuții care, dacă se respecta legalitatea consensuală, ar fi durat cel puțin trei luni.

— Va trebui să trimitem o escadră înainte de închiderea acestor discuții, dat fiind că n-avem nevoie de aprobarea Națiunilor Unite pentru a recupera capitalurile americane care au fost jefuite.

Congresul aplaudă această hotărâre bărbătească și Casa Albă hotărî, în consecință, ca escadra a 8-a din Pacific să ridice numaidecât ancora pentru a porni spre acel punct total misterios, purtând numele unui rege sau al unui patriarh din trecutul îndepărtat și situat la 4° latitudine nordică și 81° longitudine vestică, plus-minus câteva minute. Problema fu însă că satelitul francez de observație, Helios II, și satelitul indian Na Indra detectară aproape imediat mișcările escadrei americane care părăsea rada portului San Diego și că, în ora care urmă, președintele Republicii franceze ceru să se dea ordin navelor flotei ancorate în Tahiti să pornească neîntârziat și cu toată viteza spre misterioasa insuliță numită Rehoboam. Culme a perfidiei, la puțin timp după ce mobilizase flota din Pacific, președintele francez îi informă pe australieni și pe neozeelandezi, care pierduseră și ei, în noua aventură a Joii Negre, esențialul activelor lor, că americanii se pregăteau să pună stăpânire pe secretul afacerii, ale cărui coordonate fură comunicate pe loc, de către Ministerul francez al Marinei, autorităților navale corespunzătoare.

Serviciile de spionaj taiwanez și chinez care nu pierduseră nici o frântură din conversațiile franco-australe se grăbiră să-și trimită, la rândul lor, bastimentele flotelor, însoțite de avizouri, torpiloare și alte escortoare de escadră, către faimoasa insuliță Rehoboam.

După ce deliberară îndelung, canadienii, chilienii și columbienii expediară, și ei, navele lor cele mai adecvate către același punct strategic.

Și, astfel, într-o sâmbătă după-amiază pe la 5, ora la care, cândva, uvrierul parizian își invita midineta la șantan, rândunicile de mare și pescărușii din Rehoboam văzură orizontul încărcându-se de umbre, mai întâi cenușii, apoi ceva mai precis colorate. Erau navele de război ale unei întregi flote, arborând, în această împrejurare, pavilioane de fraieri.

Debarcarea fu plină de peripeții. Pentru început, Rehoboam era doar un pic mai mult decât o baligă mare, străjuită de recife coraliere. Nici măcar nu se putea pune problema unei acostări la ora fluxului. Șase elicoptere de pe portavionul american *Saratoga*, înarmate până-n dinți, survolaseră locul și raportaseră, a mic, că era imposibil de aterizat, și b mic, că era imposibil de acostat cu ambarcații având un pescaj mai mare de un metru. Pe distanță de aproape o milă marină, împrejurimile Rehoboamului, înțesate de stânci la nivelul apei, erau împresurate de adâncimi variind între zece și trei picioare. Singurul mijloc de acostare: bărcile pneumatice. Americanii, ajunși primii, dar înciudați, pierdură incredibil de mult timp pentru a găsi bărcile necesare. Contaseră pe o adâncime suficientă ca să poată acosta cu șalupele, dar se înșelaseră amarnic.

Viceamiralul Leonard F. Harriwell era încă în *dinghy*-ul său, în fruntea unui șir de patru altele, pline ochi cu infanteriști marini, când fu informat că își făcuseră apariția

francezii. Apoi canadienii. Apoi columbienii, taiwanezii, australienii, și nu mai conta cine. Orizontul era punctat de mici pete negre pe un fond de pete gri. Cele negre erau bărci, cele gri – nave ale forțelor maritime. Curând, fură semnalați și japonezii, veniți degrabă în căutarea yenilor pierduți.

— *Goddamit!* mârâi viceamiralul Harriwell, cu *talkie-walkie*-ul lipit de ureche.

— Hai, băieți! strigau ocupanții *dinghy*-urilor care veneau tare în spatele americanilor.

Erau francezii, la nici trei sute de metri.

— *Avanti! Sù! Arriviamo prima di loro!* striga căpitanul de escortă italian.

Se auzeau, căci nu erau prea departe, chinezii care vociferau în propriile lor bărci pneumatice. În acest timp, australienii se opinteau din greu și amenințau să ajungă din urmă pe toată lumea, la potou. Vacarmul ceresc era insuportabil: vreo treizeci de elicoptere de toate tipurile se învârteau pe deasupra locului.

Cu binoclul înfipt în orbite, Harriwell se forța să distingă vreo formă interesantă pe movila ce se înălța din ocean, ceva care să justifice anvergura expediției internaționale ce se improvizase. O cazemată, umbrele de soare, tunuri, orișice. Chiar și oameni. Or, nimic.

— Verificați de la joasă altitudine dacă nu există structuri îngropate, ordonă Hariwell comandantului escadrilei de elicoptere.

Cărăbușii americani se desprinseră de pluton și se lansară spre Rehoboam, la altitudinea de zece metri. Piloții semnalară prezența unei construcții joase, pătrate, după toate aparențele alcătuită din structuri de lemn și pânză.

— Ce altceva se mai vede? întrebă Hariwell.

— O umbrelă de soare repliată, două prosoape de baie și două lăzi goale de bere Budweiser, răspunse pilotul. Ah, și-o sticluță de ulei de plajă.

— Budweiser? făcu Hariwell, scandalizat de ideea că niște bandiți își permiteau să bea o bere de oameni civilizați.

— Poate că m-am înșelat.

În rest, Rehoboam nu părea locuită decât de petrei și rândunici de mare, pe care elicopterele le contrariau, fără nici cea mai mică îndoială.

Hotărât lucru, nu era ceva câtuși de puțin serios, toată această armada internațională care avea să cucerească, pare-se, o cabană de plajă, un parasol, două prosoape și două lăzi goale de Bud. Hariwell strânse din dinți. Chestia asta mirosea de la o poștă a capcană. Trebuia să se aștepte la tot ce putea fi mai rău. De exemplu, o bombă atomică a cărei explozie se va produce chiar în momentul debarcării. Hariwell se gândi la soția sa și la gloria de care avea să aibă parte când presa va anunța că el pierise în epicentrul unei ciuperci atomice. Bomba putea fi îngropată în mijlocul insulei, care va exploda în mod apocaliptic exact în clipa în care el va pune piciorul pe sol. Va fi ucis de-un fragment de rocă, iar cadavrul său va fi dus de valul seismic ce va urma. Fu cât pe ce să izbucnească în plâns.

Americanii și francezii acostară aproape în același moment, la vreo sută de metri unii de alții. De la distanță, Hariwell îl privi semeț pe viceamiralul Touzey de Saint-Marian care, mare comandant, îi întoarse privirea cu egală semeție, în vreme ce infanteriștii marini, de-o parte, și pușcașii marini, de cealaltă, se coceau la soare în bărcile pneumatice.

— Suntem aici în calitate de reprezentanți ai Europei unite, declară cu calculată târăgăneală, și cu crăcii

pantalonilor uzi până la genunchi, viceamiralul Touzey de Saint-Marian, după ce făcuse doi pași în direcția lui Harriwell.

— Suntem aici la ordinul guvernului Statelor Unite ale Americii, replică Harriwell.

Amândoi luară o poză impunătoare, pe care fotografii se grăbiră s-o imortalizeze. Tăcerea care urmă fu destul de apăsătoare. Infanteriști și pușcași se măsurară din priviri. Aveau să tragă unii în alții? Întrebarea fu obliterată de sosirea cu sufletul la gură a australienilor. Viceamiralul Harriwell se întreținu telefonic cu Pentagonul, care-i dădu ordinul să rămână neutru. Ceea ce, de altfel, era preferabil, deoarece chinezii și taiwanezii tocmai acostaseră și-și trăgeau bărcile pe plajă. În cursul orei care urmă, vreo duzină și jumătate de șefi de escadră stătură în mod destul de stângaci pe plajă, sporovăind care mai de care în telefoane, pentru a-și informa cartierele generale despre situație. Nisipul era alb, apa limpede și călduță, și pifanii de toate naționalitățile rezistau unei pofte nebune de a se dezbrăca în pielea goală și a se bălăci în această piscină.

— Sunt de părere să trecem la explorarea Rehoboamului, rosti în cele din urmă Harriwell.

— Pentru asta suntem aici, replică Touzey de Saint-Marian.

Comandantul de escadră australian, Oweri McMarty, dădu să spună și el ceva, dar Harriwell îl întrerupse cu un aer solemn:

— Trebuie, domnilor, să ne pregătim pentru tot ce poate fi mai rău. Nu exclud posibilitatea unei încărcături nucleare care ar urma să explodeze exact în clipa în care am descoperi secretul.

Viceamiralul Touzey de Saint-Marian își potrivi ochelarii fumurii, fără a părea altminteri emoționat de

acest avertisment. Comandantul de escadră Owen McMarty se întoarse către cameramanul echipei sale și-i șopti ceva. Videocamera australianului începu să bâzâie și Harriwell afișă un aer ofensat, apoi întoarse spatele. Chinezii începuseră deja să escaladeze stânca. O parte din cei două mii o sută șase oameni care debarcaseră pe acel excrement geologic cu nume maiestuos îi urmară, pe când ceilalți continuau să lipăie prin apă cărându-și echipamentul împovărător: lansatoare de grenade, puști-mitraliere, telefoane de campanie ultimul răcnet, truse medicale, provizii și așa mai departe.

— *Hey! Hey!* striga Harriwell către chinezi, fără ca acest lucru să aibă cel mai mic efect asupra hotărârii asiaticilor.

Până la urmă, toată lumea ajunse aproape deodată la celebra cabană de pe plajă. La ușă se produse o busculadă care mai-mai că se lăsă cu încăierare. Touzey de Saint-Marian fu cât pe ce să-și piardă echilibrul, dar se agăță de umărul unui gradat asiatic din nu mai știa nici el care țară.

Era o cabană cu pereți de pânză și un acoperiș din plastic ondulat. Un banc improvizat se mândrea cu ceea ce părea, la prima privire, o copie destul de reușită a unui calculator Cray 908. Un soclu de beton comporta un ansamblu de tuburi metalice despre care și-un *boy-scout* și-ar fi dat seama că era o antenă telescopică. În dreapta, un grup electrogen. Chinezii îl puseră imediat în funcțiune.

— Atenție! strigă Harriwell.

Pitou Lenfant, informaticianul pe care-l adusese Touzey de Saint-Marian cu el, nu se sinchisi de avertisment și se așeză la consolă, sub privirile uluite ale celor prezenți. Toată lumea comentă defavorabil această inițiativă intempestivă, chiar insolentă, dar nimeni nu făcu nimic. Degeaba protestă Harriwell, Lenfant îi răspunse că nu înțelegea engleza și nu se mișcă de la locul său, gata să-i

ardă viceamiralului american un pumn dacă ar fi fost nevoie. Alt subiect de discordie, lămpile cameramanului australian proiectau asupra scenei o lumină prea vie, care-l deranja pe cameramanul marinei americane, ceea ce iscă o altercație. Un zumzet promițător umplu cabana. Luminițele calculatorului clipiră. După două minute, ecranul se aprinse în sfârșit. Toată lumea își ținu răsuflarea. Un mesaj apăru pe ecran:

Tigrul Celest vă salută.

Toate datele din această mașina și mașina însăși se vor autodistruge acum în onoarea dumneavoastră.

Apoi răsunară șuierături amenințătoare. Luminițele se stinseră. Pocnituri înfundate zguduiră carcasa. Un fum negru ieși din aparat. Din toate părțile începu să țâșnească apă. Într-adevăr, într-un Cray există o grămadă de apă.

— La dracu! bombăni Lenfant. Mii și milioane de miliarde de franci care se cărăbănesc în nori de fum!

— Toată lumea afară! zbieră Harriwell, înspăimântat.

Dar nimeni nu-i dădu ascultare, toată lumea înțelesese. Calculatorul se autodistrusese, după cum anunțase. Ieșiră totuși să respire puțin aer curat, deoarece fumul era înecăcios. Toate lovelele alea care se duseseră ca o bășină de dragon! Touzey de Saint-Marian își înăbuși cu greu un zâmbet sarcastic. McMarty îi întinse o cutie de bere rece. Francezul o deschise cu plăcere și cei doi comandanți ridicară cutiile, fiecare în sănătatea celuilalt, spre indignarea reprezentanților celorlalte forțe maritime naționale. În timpul acesta, agenții serviciilor de informații din cinci sau șase țări scotoceau cabana și împrejurimile, în căutare de indicii: un muc de țigară, o bucățică de hârtie, o brichetă folosită...

Americanii, conștiincioși și meticuloși, telefonară după întăriri pentru a duce rămășițele fumegânde ale falsului

Cray la bordul uneia din navele lor, spre oțăreala australienilor și-a indienilor. Cei mai vehemenți în această privință fură însă chinezii – taiwanezi și continentali. Cu toate astea, infanteriști marini în maiou și cu mănuși albe veniră să ridice mașina. Touzey de Saint-Marian decretă o jumătate de zi de scaldă și se întoarse imediat pe nava-arniral pentru a-și întocmi raportul.

Până la urmă, ziua fu destul de veselă.

LA MORGĂ FU ADUS UN CADAVRU a cărui mână ținea strâns un ziar. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte cuviincios îmbrăcat și ras impecabil, care fusese accidentat de o mașină, de bună seamă într-un moment de rătăcire. Lui Robbie îi repugnă ideea de a-l lăsa să ajungă în cer ținând în mână un obiect atât de prozaic, adică nu, profan, ca un ziar. Trudi câteva clipe bune pentru a extrage publicația din degetele încleștate ale cadavrului. În sfârșit, izbuti, nu fără a fi scăpat vreo două înjurături. Aruncă o privire pe ziar și observă că unele pasaje dintr-un articol fuseseră subliniate cu stiloul, fără îndoială de către defunct. Publicația era *Wall Street Journal* și, după ce se întoarse în biroul său, Robbie se aplecă asupra cotidianului pe care omul acela îl citise probabil înainte de a-și lăsa sufletul să părăsească învelișul său pământesc.

O LECȚIE SUMBRĂ CARE ÎNDEAMNĂ LA PRUDENȚĂ.

Distrugerea monedei scripturale mondiale, petrecută pe o mică insulă nelocuită din Pacific, comportă o lecție de filosofie economică. Ea reamintește, într-adevăr, că această monedă era o convenție a civilizației, adică o ficțiune. Pământul continuă să se rotească, electricitatea alimentează casele noastre și mă îndoiesc că au existat copii care să nu fi avut lapte din cauza acestui eveniment extravagant, cu aspect apocaliptic.

Robbie nu avea nici cea mai mică idee ce însemna termenul „monedă scripturală” și nu deslușea absolut deloc firul gândirii autorului, deținător al Premiului Nobel pentru economie. Se sili să-și mențină efortul intelectual și continuă lectura.

În aparență, sistemele noastre de credit ne îngăduie tuturor să cumpărăm în continuare bunurile de primă necesitate, și chiar unele care sunt mai puțin utile menținerii legăturii cu trupul a sufletelor noastre. Dacă tranzacțiile bursiere s-au întrerupt pentru un număr de zile nedeterminat, nu este mai puțin adevărat că speranța, dacă nu certitudinea, reluării lor este profund ancorată în psihismul internațional. De îndată ce conturile vor fi fost restabilite, prin descifrarea și reconstituirea situației lor, totul va fi ca înainte. Cel puțin așa credem noi. Totuși, experiența pe care tocmai am trăit-o, și care așteaptă să-și găsească explicația, comportă consecințe de o extremă gravitate. Căci ar fi suficient ca această catastrofă să se producă de două sau de trei ori, pentru ca aceeași opinie publică să înceapă a-și pune întrebări în legătură cu esența monedei scripturale. Întrebări insidioase se vor infiltra în același psihism, astăzi zdruncinat, dar încrezător. Și dacă această monedă era, la urma urmei, inutilă? Dacă ea nu era decât un parazit al economiilor reale, în sensul în care poate înțelege asta un cetățean care nu e la curent cu secretele economiei? În definitiv, va judeca el, ea nu mă împiedică nici să trăiesc, nici să iubesc, nici să mănânc. Pe cine slujește ea? Și pe cine lezează absența ei? Ne va fi, în acel moment, dificil, mie și colegilor mei de breaslă, să explicăm acestei opinii publice că circulația monedei scripturale contribuie la prosperitatea tuturor. În ce măsură? vom fi întrebați. Puteți demonstra acest lucru? Nu e adevărat că unii se aleg de pe urma ei cu beneficii nechibzuite, care nu le revin decât grație unui sistem

artificial, fragil și chiar periculos? Aceste întrebări plutesc, în stare latentă, în inconștientul tuturor acelora, și ei sunt numeroși, care nu au studiat economia, și chiar în cel al câtorva alții care, deși au studiat-o, rămân sceptici. Vom fi confruntați, în acea clipă, cu o situație de înfrângere de un gen pe care capitalismul nu l-a mai cunoscut niciodată, nici chiar în vremurile cele mai agresive ale marxismului, cele în care un oarecare revoluționar cubanez, numit Ernesto „Che" Guevara, visa la abolirea oricărei circulații fiduciare.

Autorii acestei acțiuni demente, fără precedent în istoria omenirii, nu vor fi putut omite să-i calculeze consecințele. Așadar le-au aprobat. Și, în acest caz, va trebui să admitem că au acționat conform unor convingeri filosofice, dacă nu religioase, de a căror putere ar fi, după părerea mea, periculos să nu ținem seamă.

Robbie puse ziarul pe birou și oftă. Îi părea rău că nu știa destulă carte. Ghicea că autorul acestor rânduri spunea ceva important și regreta că articolul depășea puterea lui de înțelegere. Pe de altă parte, tocmai se adusese alt cadavru.

LA ACEA ORĂ, la Londra, o femeie de vreo patruzeci de ani, cu un corp bine conservat, trase perdelele din salon, apoi de la celelalte ferestre ale apartamentului ei. Se duse în baie, se dezbrăcă și scoase dintr-un dulap un combinezon subțire ca pânza de păianjen, având ici și colo pastile metalice. Îl îmbrăcă atentă, având grijă să nu tragă cu imprudență de fire, dar să le întindă bine pe piele. Se asigură că pastilele erau dispuse cum se cuvine pe pubis, pe sâni, în interiorul coapselor. Apoi se instală într-un fotoliu de catifea roșie, care-i învăluia în mod plăcut trupul alb, și se întoarse cu fața spre ecranul videofonului. Formă un cod pe telecomandă și ecranul se lumină. Mai întâi apăru un tânăr gol, care cu gura întredeschisă și buzele lucitoare, de pomadă, cu siguranță, se străduia să ia o expresie

seducătoare. Ecranul cu strat dublu de cristale lichide îi conferea un oarecare relief. O inscripție scânteia sub imagine: „55091, Leeds, Lenny”. Femeia scrută corpul tânărului, apoi sexul său, apoi chipul, și le găsi prea puțin sugestive. Apăsă pe un buton al telecomenzii; apăru un oriental vânjos, care etala în mod favorabil un corp masiv, cu pielea smeadă, în timp ce-și mângâia sexul. „80112-B, Manchester, Ali”. Din nou, femeia apăsă pe buton. Imaginea următoare fu stupefiantă: un septuagenar care-și maltratase reprezentarea și a cărui burtă făcea mult prea multe cute. În plus, purta o perucă absurdă care-i atârna pe sub pungile de sub ochi. Clic. Un bărbat cu un fizic de rugbist, așezat pe un taburet ridicol de mic pentru corpolența sa. Părea stânjenit, cu un zâmbet crispat întipărit pe față. Sexul era considerabil. „367001, Cardiff, Ben”. Femeia îl găsi pitoresc și conectă sunetul.

— Alo, Ben, sunt Valerie.

— Alo, răspunse o voce puțin răgușită.

— Prima oară pe circuit?

— Ăăă, nu, nu chiar. Dar e puțin... în sfârșit, puțin timorant. Pot să te văd?

Își ascundea cu stângăcie sexul, prevăzut cu patru captoare. Ea apăsă repede pe „Schimb de imagini” și putu aprecia efectul înfățișării ei asupra lui Ben.

— Phii, arăți strașnic! Ești, într-adevăr...

Lăsă fraza neterminată.

— Nici tu n-arăți rău, Ben. E numele tău adevărat?

— Da. Și al tău? întrebă el, cu mâna încleștată pe telecomandă. Poseda, realmente, un sex impresionant.

— Da. Ce program ai?

— Poftim?

— Ce program interactiv ai? Uită-te pe ecran. E scris jos, cu litere verzi.

— Ah! HL8.

— Heavenly Love 8, e un program de anul trecut, rosti ea, formând pe telecomandă două cifre care transmiseră descărcări decisive la Cardiff și-i provocară instantaneu o erecție interlocutorului ei. Dar e compatibil cu al meu.

— Uah! exclamă el, apăsându-și sexul. Are putere, nu glumă!

— Acum încerci prima oară?

— Nu, nu tocmai. Dar data trecută n-a fost atât de puternic.

— Și tu? Tu ce-mi faci?

— *Baby, baby*, ce-ți fac eu?! strigă el cu o asemenea sinceritate, încât ea izbucni în râs.

Recepționă, la rândul ei, o serie violentă de descărcări pe pubis, apoi pe sâni. Tipul butona cu o celeritate uimitoare pentru un mocofan ca el.

— Hei, mergi prea repede! Nu așa iute...

— *Lovey bird*, să-ți lucrez nițel sânii, ce zici? spuse el, transmițându-i pe piept descărcări care produseră efectul scontat.

Ea îi privea fața, în prim-plan – o față încordată, în așteptarea plăcerii.

— Simți ceva? întrebă el, mângâindu-și sexul, înălțat ca o rachetă balistică pe rampa de lansare.

— Ba bine că nu! răspunse ea, expediindu-i descărcări pe sfârcuri și pe sex.

— *Haw!* strigă el. Cum de știi că am sfârcurile sensibile?

— Se vede, Ben.

— Ești înnebunitor de frumoasă, bolborosi el, cu ochii închiși. Te iau acum, te iau, intru, ies...

Ea gâfâia, imaginându-și suferința voluptuoasă provocată de un sex atât de enorm și dur brăzdând mătasea lucioasă a vaginului ei.

— Mă săruți, Ben?

El întinse buzele într-un sărut și-i expedie amantei sale vituale o serie lungă de descărcări pe pubis. Ea scoase un țipăt înăbușit.

— Da, da, încă.

El recidivă, ea își arcui trupul. Apoi trimise, la rândul ei, o serie de descărcări accelerate. Glasul lui Ben deveni și mai răgușit.

— Da, *baby*, da, te străpung de moarte, de moarte. Ești a mea, păpușa mea...

Dintr-o parte și alta, din Londra și din Cardiff, își expediară rafale de descărcări electrice. După patru minute, juisară aproape deodată. El, ca un primitiv, închise ochii în timpul orgasmului. Ea îl observă cu de-amănuntul, urmărindu-i grimasele, zvâcnetul coapselor, colorația corpului.

— Ha, *baby, baby*, vin imediat la Londra, te...

Ea întrerupse contactul. Orișicât... doar n-avea să-și complice viața cu un rugbist. Apoi se întinse, îngândurată. Genul ăsta de raporturi era, totuși, preferabil agasantelor legături reale, unde trebuia să suporți zece ocale de mizerii pentru a avea un dram de sublim. Trecuseră doi ani buni de când nu mai avusese de-a face cu un bărbat în carne și oase și, cu toate că resimțea câteodată unele lipsuri, sfârșise prin a se acomoda. Toate acele corpuri rău mirositoare și grele, toți acei inși care sforăiau în neștire... cu care trebuise să se mulțumească altădată! Pe când așa, gândi ea ridicându-se, nu culegea decât mierea vieții. Mâine avea să încerce să-l regăsească pe negrul ăla din Liverpool, care o tulburase atât de mult cu trei seri în urmă. Sexul virtual era

totuși o invenție excelentă, conchise ea, vârându-se în așternutul de percal, apretat și parfumat.

DIEUDONNÉ SE APLECĂ peste corpul cufundat în somn al Nadei, îi examină cu atenție sexul și se întrebă de ce, pentru sute de milioane de bărbați, generații după generații, cucerirea acestui orificiu avusese atâta importanță. Și de ce, într-un amestec de teroare și fascinație, întreaga lume se întorcea acum către un act sexual lipsit de realitate, prin intermediul electronilor.

„Un vicleșug al naturii pentru a ne constrânge să ne reproducem", gândi el, dar explicația i se păru banală.

Nade întredeschise ochii. Un reflex metalic, evocând ochii unui lup, scânteie în ei. El puse mâna pe un sân. Ea își petrecu un braț peste umerii lui. El se aplecă atât cât buzele sale să le poată atinge ușor pe-ale ei, dar nu mai mult. Ea răspunse mângâindu-i gura cu o răsuflare. El îi sărută comisura stângă. Ea se lipi de el și viața urcă în trupurile lor, ca un râu subteran umflat de o viitură.

Adrien Dieudonné renunță încet la solitudinea sa, la autonomia sa, la echilibrul său impasibil. Se făcu sclav. Dar sclav dincolo de corpul său. Fu sclavul unei voci, al unor priviri, atitudini, vechi împărtășiri. Fu sclavul încrederii. Corpul Nadei părea cel al unei înotătoare, a cărei mare era Adrien Dieudonné. Ea făcu din el un delfin, o caracatiță, o murenă. Coborâră împreună în adâncuri, care părură purpurii și roz, ea nu mai avu aer, se agăță de el, el pierdu hotarele epidemiei sale și fu marea învăluind-o pe cea care se scălda. Apoi urcară la suprafață și patul semănă cu o plajă.

Nade își trecu o mână peste buzele lui, cu un gest visător. Apoi lăsă mâna să urce către păr.

— E frumos cenușiul, rosti ea.

El se întrebă dacă, dat fiind că artificiile medicinei îngăduiau și puteau ajuta cenușiul să redevină blond, ar fi dorit ca părul său să-și recapete culoarea din tinerețe. Nu era sigur.

Telefonul întrerupse aceste reflecții. Era tânăra de la CNRS la care ajunseseră, pentru analiză, particulele negre culese de el din apartamentul lui Yagama.

— Ca să mă exprim în termeni simpli, zise ea, este cauciuc pulverulent. După aparențe, cauciuc folosit la protecția cablurilor electrice. La examenul microscopic am descoperit bacterii de un gen necunoscut. Încercăm să le identificăm.

Dieudonné îi mulțumi și-și consultă ceasul: 8.30. Avea suficient timp pentru a prinde primul avion spre New York. Majoritatea plecărilor se situau în jur de 11.30. Se ridică pentru a pune de cafea, telefonă din bucătărie cerând să i se rezerve un bilet pe Air France și să i să aducă la aeroport o provizie de voiaj, vreo treizeci de mii de franci.

— Nade, plec la New York pentru câteva zile.

— Nu cinăm împreună deseară?

— Îmi cer iertare.

— Să-mi telefonezi de-acolo, spuse ea.

Și se culcă la loc.

Bacterii necunoscute, gândi el. Se felicită că-și spălase mâinile după ce adunase acele rămășițe. Simțea ceea ce numea colici cerebrale. O idee era în curs de cristalizare în capul său, dar nu reușea s-o distingă. Ridică din nou receptorul și ceru Ministrului de Interne să anunțe la CIA sosirea lui.

Își imagina deja primirea sa la Langley, sediul ilustrei instituții. Avea să fie tratat cu o condescendență amabilă și invitat să ia masa la cantină. Ridică din umeri. Nade se

trezi din nou când el coborî o valiză de pe dulapul din hol. Se întrebă cum era vremea la New York și se bucură dinainte la gândul că va cina la Shezan, un excelent restaurant indian de pe Fifth Avenue.

OPT ZILE SE SCURSESERĂ de la ceea ce lumea numea, o dată în plus, Joia Neagră. Întrucât nici un nou incident notabil nu venise să se impună drept subiect unic al presei internaționale, guvernele începeau să spere că alarma trecuse și că misterioșii lor inamici sfârșiseră prin a depune armele, descurajați de ceea ce personajul de pe plaja din Mâine numise „inerția sistemelor".

Simultan, două incidente dovediră că acalmia nu fusese decât un armistițiu înșelător.

La ora închiderii birourilor, la Londra, un zumzet straniu umplu cerul deasupra cartierului City. Oamenii de afaceri și funcționarii care se întorceau la domiciliile lor ridicară capetele, și uimirea cedă repede locul panicii. O escadrilă de vreo două sau trei sute de avioane, aparent bireactoare, survola cartierul la joasă altitudine. Era imposibil de determinat tipul aparatelor, dar nici n-avu nimeni răgazul s-o facă, deoarece toată lumea se grăbi să se refugieze în imobilele din preajmă și, vechi reflex cultivat de filmele de război, să coboare cât mai repede cu putință în pivnițe. Numeroase strangulări se produseră la intrările acestor pivnițe, care, în primul rând, erau în majoritatea lor încuiate și care, apoi, după ce erau descuiate, se dovedeau a nu mai fi câtuși de puțin amenajate pentru a face față unei asemenea afluențe.

Erau pline de butoaie de bere, mobile supranumerare sau lăzi cu hârțoage; în plus, scările erau foarte strâmte. Așa se întâmplă că cinci persoane muriră strivite.

Dar, mai cu seamă, tot așa se întâmplă că pietonii nevoiți să rămână în stradă remarcară, în ciuda panicii lor,

un fapt deconcertant: era imposibil să se determine altitudinea reală și, în consecință, dimensiunile misterioaselor avioane.

— Dar... par a fi aeromodele! exclamă, în culmea stupefacției, un agent de poliție lipit de vitrina unei prăvălii de săpunuri de toaletă și parfumuri.

Nu avu însă vreme să-și verifice ipoteza, deoarece avioanele lansară bombe care aterizară șuierând pe carosabil și pe trotuare, apoi explodară cu zgomotul înfundat al unui pepene care cade și se sparge. Străzile din City se umplură de țipete. Martorii adunați la ferestrele clădirilor nu văzură mare lucru în afara faptului că bombele nu explodau normal, ci se deschideau la partea de jos și degajau un fum alb sau gălbui. Fumul se răspândea cu o iuțeală surprinzătoare. Nu era cu adevărat irespirabil, dar, în starea lor de panică, oamenii avură impresia că se sufocă.

În mai puțin de două minute, întregul City era cufundat într-o pâclă groasă și albicioasă. Noi urlete dominară vacarmul și harababura care urmară, îndeosebi din eauza taxiurilor și a mașinilor blocate pe carosabil din lipsă de vizibilitate:

— Război bacteriologic! Gaze!

Năuciți de groază, oamenii încercară să fugă, dar, dezorientați, bâjbâind, se izbiră de ziduri, de alți fugari, de vehicule. Câteva zeci de norocoși, care reușiră să ajungă în cartiere mai puțin afectate, rătăceau buimaci, cu ochii holbații, în Charing Cross, în Westminster, ba chiar și în Marble Hall, incapabili să se oprească, de parcă ar fi fost infestați de-un virus de perpetuum mobile.

Când și când, explozii punctau panica și fragmente de obiecte neidentificate zburau prin aer sau de-a curmezișul străzilor.

Din interiorul mașinii sale, Anthony Sallwaite, director adjunct la o companie de agenți de schimb, văzu deodată bancnote care zburătăceau în ceață. Hârtii de zece lirje sterline pluteau dezordonat în aer, înainte de a se pierde în neantul lăptos. Sallwaite le observă cu atenție și chiar coborî pentru o clipă geamul mașinii, încercând să prindă una din zbor, într-atât de puternică era iluzia. Mâna sa reteză aerul, apoi întâlni corpul unei femei tremurând spasmodic. Sallwaite ridică geamul și deschise portiera.

— Intrați repede! spuse.

Femeia se aruncă în mașină și el se aplecă pe deasupra picioarelor ei pentru a reînchide ușa. Femeia izbucni în lacrimi. Sallwaite tăie contactul și trase frâna de mână, temându-se de șocul pe care putea să-l cauzeze un imbecil care-ar fi încercat să înainteze, la volanul mașinii, în acest bizar *porridge.*

— Nu mai pot... nu mai pot! îngăimă femeia printre hohote de plâns.

— Ce nu mai puteți? întrebă calm Sallwaite.

— A înnebunit lumea, se lamentă ea, smiorcăindu-se.

— Credeți că a fost vreodată rezonabilă? mormăi el.

Fumul începea să se risipească și Sallwaite întrezări spatele unui taxi care se aflase în fața lui când afurisitul de fum halucinogen se abătuse asupra cartierului. Ultima bancnotă virtuală de zece lire pluti o clipă în depărtare înainte de a se volatiliza. Sallwaite își examină partenera de ocazie. Circa treizeci de ani. Cochetă, dichisită, înstărită, rafinată. Picioare frumoase. Mult prea emotivă. Și fără bărbat, altminteri ar fi dat cu siguranță dovadă de ceva mai multă stăpânire de sine. Reporni motorul. Circulația se urni, mai întâi la pas. Pe măsură ce fumul se disipa, se iveau, lipiți de zidurile caselor, de felinare, de cabinele telefonice, oameni înspăimântați, cu gura deschisă, cu ochii

rătăciți, plus destui imbecili care râdeau provocator. În fața unei librării porno pe care o cunoștea bine, Sallwaite prinse cu coada ochiului spectacolul unei femei în genunchi, care se ruga, cu mâinile împreunate privind țintă cerul. Fiindcă, într-adevăr, cerul începea să se întrevadă, și nu avea deloc o înfățișare plăcută; semăna cu o palisadă cenușie de șantier de construcții.

— Unde mergeați? întrebă Sallwaite.

— Nu mai știu, răspunse femeia, epuizată. Presupun că mă întorceam acasă.

— Unde locuiți?

Ea întoarse spre el un chip a cărui privire i se păru lui Sallwaite ușor alarmată.

— Curzon Street, îi răspunse, ca și când ar fi spus Taj Mahal sau Kremlin. Și, după câteva clipe, în timp ce el cotea pe Oxford Street: Vă păstrați întotdeauna același sânge rece?

— Nu mă impacientez decât când e strict necesar, răspunse el. Apropo, numele meu e Anthony Sallwaite.

— Ați inhalat fumul ăla?

— Ca toată lumea, presupun.

— Nu vă temeți de un atac bacteriologic?

— Declanșat de cine?

— Nu știu... Musulmanii, IRA, Libia...

El pufni în râs.

— M-ar mira peste măsură să aibă atâta imaginație. Aeromodele! Asta e treabă de oameni deștepți. Farsori de înaltă clasă! Toată chestia seamănă al naibii cu un gag de studenți la Oxford! Bancnotele alea nu erau decât holograme.

Ea scoase din poșetă o batistă de hârtie și-și șterse discret nasul, apoi întoarse spre el o față în același timp

imatură și amenințată de ofilire.

— Povestea asta, urmă el, mi se pare a face parte din aceeași vastă acțiune de demoralizare a lumii, care a început cu discursul delirant al lui Thorpe și a continuat cu dispariția banilor din bănci și nu mai știu ce alte năzbâtii.

— Credeți că e vorba de acțiunea unor... ființe umane?

De data aceasta, Sallwaite izbucni într-un hohot de râs nestăvilit.

— Scuzați-mă. Da, cred că-i vorba, într-adevăr, de ființe umane, nu de marțieni. Un soi de pușlamale bătrâne, puse pe șotii, care vor să dea o lecție lumii industriale și electronice.

— *God!* suspină ea. Mă mai liniștiți într-o oarecare măsură, adăugă apoi, întinzându-și picioarele.

— Apropo, legați-vă centura, vă rog. Polițaii sunt în stare să aplice amenzi chiar și în împrejurări ca acestea. De ce doar într-o oarecare măsură?

— Ce se va întâmpla dacă izbutesc într-adevăr să destabilizeze întreaga lume?

— În ceea ce mă privește, o să mă retrag la țară și-o să mă hrănesc cu legume din grădina mea.

— Chiar nimic nu vă sperie?

— Am să mă mai gândesc.

— Puteți să mă lăsați la colțul străzii.

El opri și o privi lung. O văzu desprinzându-și centura cu un aer preocupat, parcă un pic cu părere de rău.

— Vă rog să mă scuzați că v-o spun. Regret că trebuie să vă părăsesc. Or să mă năpădească iar temerile.

— Trăiți singură?

Scrută ochii albaștri-verzi care-l fixau, sigur că avea să urmeze o minciună.

— Da.

— Atunci, nu mă părăsiți.

Ea îl măsură cu neîncredere.

— Și dumneavoastră, tot singur?

— Nu. Sunt căsătorit, dar soției mele nu-i pasă.

— Poftim?

— Soției mele nu-i pasă. Are un amant, sau doi, nu mai știu. E o excelentă prietenă. Vă pot invita fără probleme la cină împreună cu ea. Dar aș prefera să cinăm doar noi doi.

— Nu cumva sunteți gangster? întrebă ea, doar pe jumătate în glumă.

— Deloc, după câte știu. Sunt un guler alb. Și un tip foarte simplu. Vă invit la cină și, dacă-mi îngăduiți să vă spun, ideea nu pare să vă displacă.

— Nu-mi displace, într-adevăr, recunoscu ea, cu un oftat.

De atâta masturbație electronică, redevenise virgină și acum resimțea fascinația juvenilă a fetei pentru corpul bărbătesc. Aerul era curat. Ai fi putut să juri că scena de mai înainte fusese doar o fantasmă.

— Mai întâi trebuie să fac o baie caldă, zise ea. Vreți să reveniți să mă luați peste o oră?

— Nu știu cum vă cheamă...

— Valerie Dix. Locuiesc acolo, în față. Codul e 88 A 88.

— Ușor de ținut minte. Nu uitați numele meu: Anthony Sallwaite.

În momentul în care ea punea un picior pe trotuar, un domn în vârstă, îmbrăcat într-un pardesiu scurt, de culoarea bronzului coclit, traversă Curzon Street, rotindu-și brațele ca și când ar fi imitat o moară de vânt. Valerie îl urmări cu privirea, apoi ochii ei întristați se întoarseră din nou către Sallwaite.

— Peste-o oră, îi strigă el.

Bancnotele fictive de zece lire îl puseseră, totuși, pe gânduri. Aprinse televizorul, pe când robinetul îi umplea cada de baie. Prezentatorii i se părură agitați de ticuri.

„Avantajul unei educații alese”, își spuse în timp ce se dezbrăca, „este că nu te poți lăsa înșelat de prostiile care fac deliciul norodului”.

LA 8.30, HOTĂRÂT LUCRU ora preferată a președintelui Republicii franceze, Dieudonné avu parte de o săpunealăstrașnică din partea primului demnitar al țării. Dacă un raid de felul celui ce avusese loc la Londra ar fi avut drept obiectiv Parisul, s-ar fi lăsat cu tulburări violente pe străzi. El, unul, se săturase de interpretări savante, voia rezultate etc. Dieudonné îi arătă, o dată în plus, că, dacă Statele Unite, cu imensele lor mijloace, nu putuseră să descopere nimic, Franța, cu cele trei capete de sfoară ale ei și cursele sale de șoareci ruginite, nu putea pretinde mai mult. Era genul de argumentație care-l făcea pe președinte să fiarbă de furie timp de două ore. Dar era adevărat că Dieudonné nu avea mare lucru de oferit în materie de rezultate.

La aceeași oră, Amiralitatea britanică oferea spectacolul unui furnicar peste care călcase un elefant. La etajul al doilea, unde Primul Lord tocmai convocase un consiliu de urgență, ușile se trânteau, telefoanele sunau neîncetat, fețele luceau de sudoare.

Șase bărbați se așezară în jurul mesei acoperite cu invariabilul postav albastru-închis, aranjând în fața lor mape.

— N-avem decât zece minute, anunță Primul Lord, William Osserley. La ora 9.30 trebuie să fiu în Downing Street. Dispunem de o listă a navelor care au navigat în largul coastelor noastre la ora atacului?

— Avem o primă listă, aceasta, răspunse primul-secretar al Amiralității. Dar ea nu evidențiază nimic deosebit. Având

în vedere raza de acțiune presupusă a aeromodelelor, ne-am limitat la o zonă situată între 1 și 2 grade longitudine estică și 51 și 52 de grade latitudine nordică. Traulere, cinci nave comerciale, navigând sub pavilion panamez, japonez, german, american și norvegian, câteva vase de agrement. Tot ce poate fi mai obișnuit. Orice cargou ar fi putut să servească drept portavion de ocazie pentru lansarea acelor aparate. În plus, ne e imposibil să cunoaștem cu certitudine dacă vasul de lansare naviga spre strâmtoarea Dover venind din Marea Nordului sau dacă venea dinspre Canalul Mânecii.

— Direcția de zbor era într-adevăr est-nord-est? întrebă Primul Lord.

— Da. Pe la 16.25, locuitorii din Southminster au observat escadrila, dacă îi pot spune așa, care se îndrepta spre interior și s-au mirat de numărul avioanelor și de zgomotul redus pe care-l emiteau, dar altminteri nu le-au dat atenție. Survolarea City-ului a început către ora 17.30, ceea ce ne-a permis să calculăm că viteza aparatelor era de aproximativ nouăzeci de kilometri pe oră. Acest calcul pare confirmat de faptul că poliția din Southend-on-Sea, printre altele, a fost surprinsă să vadă escadrila venind dinspre interior și îndreptându-se către mare la 18.30.

— Ar fi posibil, după părerea dumneavoastră, să se estimeze distanța eventual parcursă de aceste aeromodele? întrebă ofițerul de legătură interarme, generalul de brigadă Clive Torough.

— Nici măcar nu am încercat. Această distanță ar putea fi de minimum cinci sute de kilometri, dus-întors, dar s-ar putea prelungi și până la o mie. De la introducerea aparatelor de acest gen, RPV Pioneer, cu ocazia războiului din Golf, în 1991, știm că aceste avioane-robot au o anduranță uimitoare. Unele dintre ele au rămas în zbor

douăzeci și patru ore, parcurgând sute și sute de kilometri. Și mai știm și că modelele Mart, franceze, și CL-89, canadiene, au fost în mod considerabil perfecționate. Marturi experimentale au zburat din Malta până la Marsilia fără nici cea mai mică problemă.

— Se cunosc țările care efectuează cercetări în acest domeniu? întrebă Primul Lord.

— Oficial, acestea sunt Marea Britanie, Statele Unite, Canada, Franța și, de puțin timp, Germania și Suedia. Dar tehnologia e accesibilă oricărui aeromodelist amator.

— Rezultatul căutărilor de epave în larg? se interesă Primul Lord.

— Avioanele noastre din paza de coastă, survolând împrejurimile la foarte joasă altitudine și ținând cont de curenții nord-sud, n-au reperat nici cea mai mică urmă de epavă. Ori că aparatele s-au prăbușit în valuri, la comanda teroriștilor, și s-au scufundat foarte repede, ori că au revenit la baza lor de lansare. O primă anchetă mă îndeamnă să înclin, personal, pentru a doua ipoteză.

— De ce?

— Un polițist din Southend-on-Sea ne-a raportat că aparatele păreau să zboare foarte jos, ca și când ar fi intenționat să amerizeze. El le-a estimat altitudinea la mai puțin de o sută de metri. Dacă ar fi trebuit să se prăbușească în mare, ar fi coborât în picaj. Polițistul este un pasionat de aviație, care se duce ori de câte ori are posibilitatea la salonul aeronautic de la Farnborough. Consider că este un martor demn de încredere. A estimat chiar și anvergura aeromodelelor.

— Adică?

— Aproximativ trei metri cincizeci.

— O versiune necunoscută a RPV-urilor pe care le utilizează americanii și pentru care aveau, la un moment

dat, o bază în Albania, în scopul observării operațiilor din fosta Iugoslavie, interveni un expert de la Departamentul Aviației Maritime.

— Se știe câte aparate au survolat City-ul?

— Mărturiile londoneze nu par fiabile, din cauza panicii. La Southminster, s-a spus că treizeci. Polițistul din Southend-onSea a fost însă mai precis: el a menționat cifra de douăzeci și șase.

— Nu i-a trecut prin cap să le fotografieze?

— Ba da, iată pozele, răspunse primul-secretar. Din păcate, sunt făcute contra luminii și comportă prea puține indicii utilizabile.

— Avem rapoartele de la sateliți?

— Nici un satelit militar, adică dotat cu camere având o putere de rezoluție mulțumitoare, nu acoperea zona la ora atacului.

Așteptăm, totuși, să fie anunțat Pentagonul, pentru a afla dacă există fotografii ale regiunii la ora respectivă, declară primul-secretar, dând cuvintelor sale o tentă interogativă.

Dar Primul Lord nu răspunse. Cu un aer preocupat, le mulțumi colaboratorilor săi, îmbrăcă în grabă un impermeabil și se îndreptă cu pași repezi spre ușă.

În Downing Street, îi găsi pe ceilalți șefi de Stat-major, pe ministrul Apărării și pe cel al Afacerilor Externe adunați în jurul primului-ministru. O oră mai târziu, aceiași îl primeau pe ambasadorul Statelor Unite, însoțit de atașații militar și naval americani. La prânz, depeșe codate erau expediate diferitelor centre NATO, președintelui Statelor Unite, cancelarului Germaniei, președintelui Republicii franceze. După două ore, era anunțat Pentagonul. În cursul după-amiezei, Kremlinul și țările membre ale Uniunii Europene erau puse la curent.

— Ticăloșii ăștia cunosc toate tehnologiile noastre și se slujesc de ele împotriva noastră, mârâi generalul Casey, bându-și cafeaua, cu ochii ațintiți la rapoartele care tocmai îi aterizaseră pe birou. Ar fi putut foarte bine să lanseze asupra Londrei bombe adevărate.

DUPĂ CE TRECUSE PESTE LECȚIA sumbră pe care i-o prilejuise faptul de a se vedea nevoit să-și acopere amanta cu o folie de plastic alb, într-un sertar al morgii din New Jersey, având mai întâi ocazia să evalueze pe sub sprâncene vătămările aduse de gloată unui trup pe care îl îndrăgise – fracturi și contuzii ce luaseră o nuanță închisă de violet, bătând în verde –, și după ce, mai apoi, îndurase durerea de a vedea același trup așezat într-un coșciug și de a asista la coborârea lentă a acestuia în groapă, Robbie Cashman o luă pe micuța Nella în brațe și se întoarse acasă, cu fața scăldată în lacrimi.

A doua zi, merse la primărie pentru a completa actele cererii de adopțiune a Nellei, apoi se duse la serviciu, ca de obicei, deoarece era un tip conștiincios. Nu se putea împiedica să se gândească la cuvintele Mafaldei: semnele acestea prevesteau cu siguranță sfârșitul lumii. Era clar că nu mai putea continua să trăiască într-o bulboană vinovată.

Mafalda fusese mielul de jertfă care îi arăta Calea luminii. Unde oare găsise aceste cuvinte? Nu știa. Nu le găsise, de bună seamă, ci ele îi erau dictate de Cer, prin intermediul Mafaldei.

Fu adus cadavrul unui bătrân care murise electrocutat de un combinezon de realitate virtuală defect. Un circuit neizolat îi arsese moșneagului organele genitale.

— Păcat și osândă! mormăi Robbie.

Ar fi vrut să se roage, dar uitase cuvintele tuturor rugăciunilor.

— Slăvit fie Domnul unic! strigă el deodată atât de tare, încât Tax cărăușul tresări și scăpă din gură chiștocul.

Și, cu un gest prea energic, Robbie Cashman împinse sertarul pe șine, făcând un zgomot înfiorător.

Robbie și Tax se priviră, cu atitudini amenințătoare, de la extremitățile opuse ale coridorului verde și înghețat al șirului numărul 3 al morgii.

— Slăvit fie Domnul unic, am zis! strigă din nou Robbie.

— Nu ți-am spus și io, boule?! Slăvit fie Dumnezeu!

— Dumnezeu unicul! zbieră Robbie, în pragul crizei.

— Era și timpul, stricatule, să iei aminte! mârâi Tax. Ai preacurvit toată viața ca un dihor și acu' te deștepți! Îți dai seama cum se uită la tine, acum, Dumnezeu?

— Și tu, tu n-ai preacurvit, mârțoagă bătrână?

— Io m-am oprit când mai era încă timp, sulă ambulantă! Așa că pun'te în genunchi, Cashman! Fincă ai să sfârșești și tu într-un sertar și viermii diavolului or să te mănânce într-o clipită dacă nu te căiești în genunchi!

— Și îndurarea Domnului, prostată zbârcită ce ești, uiți de ea? strigă Robbie.

— Domnul nu are îndurare pentru șobolanii și lăzile de gunoi ca tine. În genunchi, Cashman! urlă Tax.

Soneria de la intrare zbârnâi. Un nou-sosit în anticamera veșniciei.

— Dacă-ți închipui c-o să îngenunchez în fața unei jigodii de teapa ta..., mârâi Robbie, înaintând către Tax.

— Că mi-o fi și frică de tine, căcănar sifilitic! replică Tax.

Se năpustiră unul asupra celuilalt. Robbie îl înșfăcă de gât pe Tax, care-i aplică o lovitură în boașe. Se rostogoliră pe linoleum, mârâind ca niște fiare. Brancardierii se iviră în clipa aceea, împingând o targă, și-i despărțiră.

— Slăvit fie Domnul! urlă Robbie.

— Io sunt ăl de zice slăvit fie Domnul, avorton scos pe bandă rulantă! urlă Tax.

— E momentul potrivit, aveți un client! strigă unul dintre brancardieri, scuturându-l pe Robbie.

Tax ridică un colț al cearșafului și rămase împietrit.

— Cerule mare! hohoti el. Nepotu-miu!

Un urlet sfâșietor, unul în plus, răsună sub bolta șirului numărul 3 al morgii. Tax căzu în genunchi, cu capul proptit în podea, ca apucat de colici mortale, hohotind de i se rupeau fălcile. Robbie se aplecă să-l ridice.

— Tax! Tax! bolborosi el, strângându-l în brațe pe bătrân, pentru a-l consola, și privind, pe deasupra umărului său, trupul întins pe targă al tânărului cu cămașă însângerată, în care niște găuri de gloanțe făceau puncte negre. Tax, nepotul tău! Doamne Dumnezeule!

— Nu e nepotul meu, Rob! Nu e nepotul meu! hohoti Tax. Rob, e fiul meu! Și Tax scoase un urlet de lup. Rodu' incestului!

Brancardierii se retraseră. Tax continua să plângă în hohoțe și Robbie îl conduse încet spre birou, plângând și el.

Plecară să cineze împreună, peste drum. Se făcură criță și ieșiră pe la 11 seara, zbierând;

— Lăudați-l pe Domnul!

Un camion fu cât pe ce să-i doboare, dar, până la urmă, îi doborâră disperarea și somnul. O ființă umană poate rezista doar până la un anumit punct, nu mai mult.

ALES CU DOAR ȘASE LUNI ÎN URMĂ, președintele Mexicului suferi o depresiune nervoasă, despre care presa de opoziție dădu de înțeles, printre rânduri, că era suspectă.

Se pretinse că președintele Cesar Santosospir de Los Montes înnebunise. Că ieșise din biroul său, urlând: „Da, da, Quetzalcoatl mă fute-n cur!” *(Si, si, me chinga Quetzalcoatl!)*

Dar nebunia președintelui era, neîndoios, contagioasă, deoarece secretara sa trebuise să fie, și ea, internată. Rostea cuvinte la fel de obscene. Pe de altă parte, mai mulți martori, care așteptaseră să fie primiți de șeful statului, declarară că auziseră cu urechile lor, venind din biroul acestuia, un bâzâit misterios în care se deslușea foarte bine un mesaj aproximativ corespunzător asertiunii președintelui Los Montes.

Arhiepiscopul capitalei mexicane se duse să exorcizeze biroul președintelui.

Nu era de râs. Un incident similar se petrecuse ceva mai înainte, cu președintele Bangladeshului. Cazul nu scăpă nici unui observator: o putere malefică ataca președinții.

Țărani din provincia natală a președintelui Los Montes organizară, la rândul lor, o slujbă de exorcizare. Nu citiseră un articol din cotidianul *Excelsior,* care explica în amănunțime cum, din interiorul unei simple camionete, oricine putea fi făcut să audă orice, îndreptând către geamul ferestrei sale închise un fascicul infraroșu ale cărui modulații erau calchiate după cele ale unei voci omenești.

Arhiepiscopul din Ciudad de Mexico trăi el însuși nefericita experiență două zile mai târziu, când auzi exact

aceleași cuvinte fatidice care-l făcuseră pe jumătate nebun pe președintele Los Montes.

TREI BĂRBAȚI ÎMBRĂCAȚI în halate albe, purtând pe cap bonete de aceeași culoare și având fețele acoperite de măști igienice, stăteau aplecați deasupra unei cuști mari de sticlă. Un laborant în aceeași ținută manipula un clește mare, în interiorul cuștii, cu ajutorul unei mănuși de protecție. În cușcă se aflau câteva cutii Petri dreptunghiulare. Iar în cutii, ceva ce semăna cu niște bucățele de cablu. Toată lumea părea fascinată și mulțumită.

— Iată rezultatul după o incubație de trei zile, spuse laborantul. Observați că fibrele de sticlă aproape s-au dezintegrat. În dreapta, aveți rezultatul infecției la o varietate mâncătoare de cupru; nu e la fel de elocvent ca în macrofotografii, dar este, totuși, detectabil cu ochiul liber. Remarcați cum firele, inițial rectilinii, s-au ondulat. Pe macrofotografii se disting foarte bine punctele în care curentul electric nu mai trece sau trece la praguri critice.

— Se poate pune în aplicare? întrebă unul dintre vizitatori, cu tenul ca fildeșul vechi.

— În orice moment.

— V-ați gândit și la niște vectori?

— Amicii noștri, șobolanii.

— Care sunt efectele bacteriei asupra ființei umane?

— Absolut nule. Am consumat eu însumi came însămânțată cu o cultură din aceste bacterii și... mă vedeți!

I se ghicea zâmbetul în spatele măștii.

— De fapt, reluă laborantul, doar aproximativ trei procente din bacteriile cunoscute sunt periculoase pentru om. Sunt ceea ce noi numim bacterii idioate, deoarece compromit sănătatea gazdelor lor. Marea majoritate a

bacteriilor a învățat, de milioane de ani, să trăiască în bună înțelegere cu ființele vii. Noi înșine n-am putea rămâne în viață dacă nu am avea bacterii care să degradeze celuloza în intestinele noastre, cel puțin într-o oarecare măsură.

— Dispuneți de date referitoare la lungimea de cablu pe care o infecție o poate distruge într-un timp dat? întrebă alt vizitator, un bărbat masiv, tuns zero, cu fantele ochilor deosebit de înguste.

— Am stabilit trei stadii ale infecției, răspunse șeful laboratorului. Stadiul unu: iregularități în transmisia semnalului, cauzate de eroziunile învelișului și primele atacuri asupra conductorilor. Zece până la douăsprezece ore, pe opt sute până la o mie o sută de metri: Stadiul doi: după șase până la opt ore, risc de întreruperi grave ale semnalului pe aceeași lungime, efectele stadiului unu reproducându-se pe o lungime egală, suplimentară. Stadiul trei: segmentul inițial devine pulverulent pe numeroase porțiuni și mesajul este complet întrerupt. În cazul releelor, acestea devin total inoperante. Ceea ce înseamnă că o rețea este distrusă în șaisprezece până la douăzeci de ore.

— Ați testat efectul celor două varietăți asupra calculatoarelor, după cum ne-ați raportat că veți face? întrebă cel de-al doilea vizitator.

— Am testat trei varietăți, îl corectă șeful laboratorului. A treia, cea care afectează calculatoarele, acționează în felul următor: siliciul este, în mod normal, atacat de oxigen, dar la temperaturi înalte. În această reacție, stratul de SiO_2 care se formează servește, teoretic, drept protecție până la adâncimea de un micron. Bacteria noastră, Sir-5, posedă o enzimă care nu acționează decât atunci când temperatura internă a calculatorului ajunge la aproximativ 30°C. În momentul acela, ea ridică temperatura oricărui component de siliciu la vreo 70°C, provocând formarea

rapidă, în două până la trei minute, a unui strat de oxid de siliciu suficient pentru a perturba trecerea electronilor și a duce la arderea componentului. În anumite cazuri, am observat o foarte stranie derivație a mesajelor, printr-un fenomen comparabil cu cel care se produce într-un creier lezat de o comoție. Se creează circuite anexe, total imprevizibile.

— Imprevizibile? întrebă vizitatorul.

— Ele depind de configurația calculatoarelor. Unele funcții sunt afectate, altele nu. Singurul lucru cert este că cele zece calculatoare pe care le-am testat se comportă, toate, în mod aberant.

— Adică?

— Adică încep să se creeze legături absurde acolo unde semnalul încă mai trece. Trimiți o informație către Paris, să zicem, și ea este dirijată spre alt oraș.

— Raportul dumneavoastră indica faptul că infecția se propagă și la dischete, reluă vizitatorul.

— Într-adevăr, în circa douăsprezece ore o dischetă e scoasă din funcțiune.

— Nu există nici un mijloc, în cazul acesta, de a salva datele dintr-un calculator?

— Singura modalitate de a le salva ar fi copierea lor înainte de a fi infectate. Pe de altă parte, o dischetă sănătoasă introdusă într-un calculator bolnav este, în mod inevitabil, infectată.

— Bacteria afectează toate calculatoarele, oricare-ar fi originea lor? întrebă vizitatorul.

— Electronica nu are patrie, răspunse, zâmbind, șeful laboratorului...

Vizitatorii dădură diri cap. Părăsiră laboratorul, își scoaseră măștile și bonetele, apoi halatele și încălțările de

protecție. În ascensorul care îi readucea în holul clădirii, se mulțumiră să-și arunce priviri. Abia când se aflară în vacarmul străzii riscără să schimbe câteva observații.

— A demarat bine, spuse cel mai vârstnic dintre ei.

— Tigrul e bucuros, rosti unul dintre însoțitorii săi.

— Să mergem la masă, zise vârstnicul.

— Tandrețea Tigrului e nemărginită, spuse al treilea.

Urcară într-o limuzină obișnuită. Neoanele cartierului Ginza așterneau, în goana mașinii, culori schimbătoare pe fețele lor zâmbitoare. Se opriră în fața unui restaurant cu o firmă discretă. Fură întâmpinați cu deferență. Cinară cu sobrietate.

PEISAJUL AR FI PĂRUT, într-un film, ridicol prin convenționalism și sentimentalism. Lumina lunii scălda cireșii în floare și arginta catifeaua ierbii. O privighetoare cânta.

Legănându-se ușor în suflarea brizei, un lampion difuza o reverberație portocalie pe fațada unui templu de lemn, puțin ros de carii. Cincisprezece limuzine luceau la mică distanță, vegheate de șoferi cu cizme înalte.

În interiorul templului, vreo patruzeci de bărbați ședeau, cu picioarele îndoite sub ei, în două cercuri concentrice. În fața lor se aflau boluri mici. Un călugăr tânăr trecea, în răstimpuri, să le umple cu ceai. Unul dintre participanți, singurul care ținea în mână o baghetă de trestie, luă cuvântul:

— Întrunirea din seara aceasta a fost organizată la cererea mult stimatului nostru coleg; Ketsuke Imamishi. Cererea sa a fost înaintată venerabilului maestru Akio Hitahito, care a considerat că nu există nici un motiv ca ea să nu fie prezentată onorabilei adunări. Are cuvântul Ketsuke Imamishi.

Nimeni nu întoarse capul. Un bărbat din primul rând își înclină aproape imperceptibil bustul.

— Mulțumesc respectuos venerabilului maestru Akio Hitahito pentru extrema sa bunăvoință față de mine. Mulțumesc asesorilor săi, precum și colegilor mei pentru răbdarea de care dau dovadă în legătură cu solicitarea mea. Reamintesc că sunt tânăr și că nu am fost instruit de maeștri atât de augusti cum sunt cei aflați aici de față. Am aderat imediat la Proiectul Tigrul în virtutea nobleței sale strălucitoare. Inima mea s-a umplut de bucurie la ideea de a colabora la o acțiune atât de eroică și folositoare împăratului și țării noastre. Am angajat, fără nici cea mai mică rezervă, floarea efectivelor mele și am avansat, fără a le număra, toate sumele ce mi-au fost cerute. Doresc să repet că mă simt copleșit de onoarea de a fi fost ales ca asociat. Totuși, în ignoranța mea, există unele întrebări pe care aș vrea să le ridic în fața onorabilei adunări, deoarece ele îmi sunt uneori puse și fiindcă mi le pun eu însumi, fără a le găsi răspuns.

Își îndreptă privirea spre un bărbat care ședea între cei doi stâlpi mari ai templului. Era un bătrân cu un păr bogat, alb. Bătrânul înclină în mod deslușit capul. Bărbații așezați în dreapta și în stânga sa îl imitară.

— Mulțumesc augustului maestru Akio Hitahito și asesorilor săi pentru răbdarea lor. Prima mea întrebare este următoarea: măreția noastră națională este sau nu este legată de prosperitatea noastră?

Bătrânul păru să fixeze cu privirea bolul de ceai.

— Măreția este independentă de prosperitate, rosti el. Nici un porc gras nu face cât un cal costeliv. Am pierdut un război, cu o jumătate de secol în urmă, dar geniul nostru a triumfat atât de repede, încât învingătorii noștri s-au neliniștit. Însă, între timp, am comis greșeala de a ne

identifica prea mult cu învingătorii noștri. Greșeala a devenit vizibilă în ochii tuturor: ce s-ar întâmpla cu leul dacă s-ar identifica pe de-a întregul cu porcul pe care-l mănâncă?

Imamishi dădu din cap, în vreme ce un freamăt de ilaritate parcurse adunarea.

— A doua întrebare pe care vreau s-o pun este următoarea: țara și concetățenii noștri nu vor avea de suferit de pe urma izbânzii Proiectului Tigrul?

Bătrânul înălță capul.

— Omul beat nu știe că suferă. Nu știe nici că va suferi și mai mult din cauza consecințelor beției sale. Înțeleptul bea ca să se încălzească, nebunul, ca să uite. Virtutea stă în abstinență. Ca și forța. Vei fi, fără doar și poate, mai puțin bogat, Imamishi. Dar, în același timp, vei fi mai puternic. Ce preferi? Două paturi și două perechi de pantofi? Sau respectul?

Imamishi se înclină, cu umbra unui surâs pe chip.

— A treia mea întrebare este următoarea, reluă el. Dacă se va afla cine sunt organizatorii Proiectului Tigrul, nu vom fi acuzați de hegemonism?

Bătrânul clătină din cap.

— Omul împresurat de lupi e nevoit să-i omoare pe toți. Asta însă nu-l face regele lupilor.

Un zâmbet larg destinse trăsăturile primului său asesor. Imamishi se înclină de trei ori, cu palmele lipite.

— Mulțumesc augustului nostru maestru Hitahito. Constat încă o dată cruda carență de a nu fi avut prilejul să fiu instruit de el. Mintea sa e limpede ca apa de izvor și ascuțită ca tăișul săbiei.

Primul asesor se aplecă spre Hitahito și, după o scurtă conversație în șoaptă, dădu din cap. Bărbatul cu bagheta de

trestie rosti:

— Are cuvântul preaonorabilul nostru maestru Issei Omamiro.

Issei Omamiro, un bărbat cu fața rotundă și craniul tuns scurt, milităreşte, înălță capul pe care-l ținuse până atunci aplecat, într-o atitudine meditativă.

— Toate acestea au fost expuse încă de la primele discuții referitoare la Proiect. E însă bine să le reamintim. Țara noastră este infiltrată în mod insidios de curenți ce par, la prima vedere, inofensivi. Forța acestor curenți își are obârșia în presiunile ce ne sunt impuse neîncetat în numele comerțului internațional. Cel mai insistent dintre ei vrea să ne inoculeze ideea că acest comerț este esențial pentru pacea lumii. Am avut destule prilejuri să constatăm că nu e deloc așa. Lumea-i trecută prin foc și sabie de când s-a încheiat ultimul război mărturisit, iar comerțul nu apără de război mai mult decât apără de foc hârtia uleiată. Un alt curent pretinde că același comerț întreține pacea socială. Nici acest lucru nu e adevărat. Comerțul accentuează dezechilibrele interne. Crima a devenit prima cauză a mortalității în Statele Unite, țară comercială prin excelență. E mai periculos să traversezi anumite cartiere ale orașelor americane, decât ar fi să străbați deșertul Gobi în miezul verii. Răul a atins, de altfel, și Tokyo, și Osaka, și Yokohama, unde face ravagii o criminalitate pe care nu am cunoscut-o în vremuri mai puțin prospere. Pari a avea de pus o întrebare, Imamishi?

— Da, *roshi.* Trebuie să considerăm comerțul drept un lucru nefast?

— Nu comerțul în sine este nefast, ci divinizarea lui. Țăranul trebuie să-și vândă orezul și porcul. Dar dacă pune orezul și porcul mai presus de respectul pe care-l datorează celorlalți, nu merită niciuna, nici alta. Un popor care nu

trăiește decât pentru comerț își pierde virtutea și compasiunea. Ce l-ar putea îndemna să facă acest lucru? Speranța de a dobândi puterea. Să zicem că a dobândit-o. Înseamnă că nu i-a păsat de suferința pe care ea va fi provocato altora și, astfel, a contravenit atât bunului simț cât și învățăturii strămoșilor noștri, spuse pe un ton mai apăsat Omamiro, întorcându-și ochii spălăciți către interlocutorul său. El va considera că suferința celorlalți i se cuvine. Ca atare, va abuza de puterea sa. Asta însă nu poate dura. Legea echilibrului va face ca suferința să genereze revolta, deci nedreptatea, deci și mai multă suferință.

Bău puțin ceai, pentru a lăsa auditoriului timp să-i asimileze cuvintele și să aștepte altele.

— Aceste lucruri sunt simple, dar ele se uită, reluă el. Îân altă ordine de idei, se întâmplă că puterea generează lenea, mai întâi cea a corpului, apoi cea a inimii, apoi cea a minții. Ești puternic, și prin urmare, crezi tu, totul ți se cuvine, ție, copiilor tăi și generațiilor ce vor descinde din copiii tăi. Astfel creezi nedreptatea, care poartă în ea germenii dezordinii. Tinerii noștri încep să manifeste aceleași simptome ale răului ca majoritatea celor din Occident: își pierd interesul pentru efort, devin pasivi și, mai grav, indiferenți. Abuzul de imagini și de emoții artificiale i-a adus în situația de a le confunda pe acestea cu realitatea și de a confunda durerea altuia cu imaginile virtuale ale acestei dureri. Adolescenții occidentali omoară alți adolescenți crezând că moartea este artificială.

Sorbi din nou o înghițitură de ceai și continuă:

— Există printre noi și alți tineri care, asemenea lui Imamishi, au fost atrași de eroismul Proiectului Tigrul, dar care nu-i percep în permanență urgenta, imanenta necesitate. Ei s-au obișnuit cu un anumit mod de viață, iar

distrugerea sa poate că îi dezorientează. Țin să-i asigur pe toți de compasiunea noastră vigilentă.

O tăcere curtenitoare și respectuoasă urmă acestei declarații. Deși rămânea impasibil, chipul lui Hitahito părea să exprime un sentiment de plenitudine.

— Cum se explică rătăcirea Occidentului, *roshi*? întrebă un alt tânăr, aflat în cercul al doilea. Și de ce e pradă rătăcirii doar Occidentul?

Omamiro păru să cugete, apoi se aplecă spre Hitahito, care făcu un gest cu mâna și dădu din cap.

— Occidentul e marcat de religia sa. Aceasta este contradictorie. Ea spune, pe de o parte, că Dumnezeul său a coborât pe pământ și, pe de cealaltă, că paradisul – numele pe care-l dă unui loc al fericirii veșnice și divine – nu se află pe pământul acesta. Cum occidentalii nu sunt siguri că vor ajunge în paradis, se atașează de bunurile pământești ca de niște bunuri supreme, dar, în același timp, pretind că trebuie să ajungă acolo în numele Dumnezeului lor. Conform celor propovăduite de religia lor, ei zic că bunurile pământești sunt demne de dispreț și că Dumnezeul lor le-a spus să le disprețuiască, însă în clipa în care ajung să le dobândească pretind că asta s-a întâmplat grație binecuvântării Dumnezeului lor. Când marxismul a biruit în numele celor săraci, religia lor a condamnat marxismul și a trecut de partea celor bogați. Când au biruit cei bogați, ea a spus că marxismul trăiește. Occidentul creștin e o lighioană imposibilă, care vrea, în același timp, să fie mascul și să cunoască graviditatea, să fie femelă și să însămânțeze lumea.

Bău iar puțin ceai și adăugă:

— Noi am înfruntat șansa armelor. Nu ne-am schimbat sexul ca niște șopârle.

— Țara noastră a investit mulți bani în tehnologie, *roshi,* interveni alt tânăr. Ne-am înșelat, oare, urmând exemplul Occidentului, căruia îi distrugem astăzi tehnologia?

— Nu ne-am înșelat, răspunse Omamiro. Am demonstrat Occidentului că inteligența noastră ne îngăduia, în ciuda înfrângerii militare pe care am suferit-o, să fim egalii săi. Unde greșesc unii dintre noi, este când își închipuie că această tehnologie e suverana lumii.

— Și nu este?

Omamiro întoarse capul spre locul de unde venise vocea – al doilea cerc, în umbră.

— Yoishi, tu ești?

— Eu, *roshi.*

— Poate că n-am fost un învățător bun, Yoishi. Mi se pare că am dezbătut deja întrebarea ta, în seara când s-a născut fiul tău.

— N-aș suporta un asemenea gând, *roshi.* Iartă-mi, te rog, zăpăceala și impertinența.

— Am să-ți răspund din nou, în folosul tuturor celor prezenți. Știința și tehnologia au prelungit durata vieții. Au adăugat, așadar, existenței umane vreo treizeci de ani de mizerie. Tatăl tău a murit în mod glorios, subit, de o hemoragie cerebrală, la vârsta de cincizeci și opt de ani. Ți-a lăsat o amintire excelentă. Astăzi, ar fi viu și infirm, cu capacitățile sale intelectuale diminuate, căci nici un savant n-a învățat să contracareze urmările scurgerii timpului asupra cărnii noastre. Ți-ar lăsa o amintire lamentabilă. E destul de probabil, Yoishi, că tu vei muri senil și că vei lăsa o amintire lamentabilă copiilor tăi, ușurați de a nu mai fi nevoiți să curețe sub tine și să-ți audă prostiile.

Hitahito ridică aproape imperceptibil capul.

— Știința și tehnologia, continuă Omamiro, au fabricat milioane de automobile. Rezultatul este că astăzi, în toate orașele lumii, se circulă cu viteza calului de acum un secol, dar cu cheltuieli mult mai mari. Am înmulțit cu miile canalele de comunicație și tot cu atâta am înmulțit numărul proștilor. Îți amintești că ți-am spus toate astea, Yoishi? încheie el, cu o notă de nerăbdare.

— *Roshi*, până în ziua cea de pe urmă a vieții voi mulțumi geniilor rasei mele pentru a mi te fi scos în cale și voi rămâne umilul tău servitor.

Omamiro dădu din cap și ridică mâna.

— Dorința Tigrului este de a restatornici avântul valului și înflorirea piersicului.

O lungă tăcere urmă acestei perorații.

— Suntem pe cale să biruim, *roshi*. Se poate bănui ce se va întâmpla? întrebă o altă voce din cercul al doilea, categoric cel mai preocupat.

O mișcare a capului lui Hitahito către asesorul său din stânga dădu cuvântul acestuia din urmă. Era un bărbat slab, cu un barbișon argintiu și ochelari ale căror reflexe îi ascundeau privirea.

— N-aș putea decât să parafrazez cuvintele maestrului nostru, al tuturor. Dacă Proiectul Tigrul izbutește lumea va înceta să mai mănânce aer. Bani care nu există. Imagini care nu au nici un conținut și care nu înseamnă nimic. Idei mai puțin durabile decât o ploaie de vară. Emoții mai puțin vrednice de stimă decât nerăbdarea unui țânc.

Hitahito își goli bolul de ceai. Era semnalul că întrunirea luase sfârșit. Se ridică în picioare. Adunarea, de asemenea. În liniștea care se așternu asupra oamenilor, bătrânul rosti:

— Suntem în slujba împăratului.

O jumătate de oră mai târziu, templul era gol. Luna scăpătase. Mașinile plecaseră. Privighetoarea încă mai cânta. Crengile molizilor fremătau în noapte. Lampionul agățat de frontonul templului continua să se legene. Un călugăr închise ușa, oferindu-și craniul ras luminii portocalii, sub care luci o clipă. Apoi răcoarea miezului de noapte făcu să amuțească greierii.

NEW YORKUL este genul de oraș unde nu există cale de mijloc: nu poți fi decât slab sau puternic. Hotelurile celor slabi sunt și mai supravegheate decât ale celor puternici. Dieudonné alesese Plaza. Două intrări, trei restaurante. Asta îngăduia o oarecare suplețe în derularea plecărilor și venirilor.

Abia instalat în camera sa, telefonă la Paris, fetei de la CNRS căreia îi încredințase firimiturile de cauciuc.

— Ai găsit ceva?

— Bizar. Arheobacterii care n-ar avea ce căuta pe uscat.

— Arheobacterii?

— Bacterii foarte vechi, care, în marea lor majoritate, se află pe fundul mărilor. Încercăm, în momentul de față, să le identificăm pe-ale dumneavoastră.

— Care-s caracteristicile arheobacteriilor?

— Sunt mâncăcioase, răspunse râzând tânăra.

— Adică?

— Halesc orice. Metale grele, de pildă. Și-s rezistente. Trăiesc și chiar se simt foarte bine la trei sute de grade Celsius. Mănâncă plumb, cupru, dracu' mai știe ce.

— Mulțumesc. Te mai sun eu.

Dieudonné își frecă bărbia. Vasăzică înfulecau material electric. Electronic. Nu numai banii, ci și mijlocul lor de transport.

Sângele economiilor, rețelele electronice. Își spuse din nou că nu avea nici un fel de sorți de izbândă. „Sunt singura persoană din lume care știe despre ce-i vorba”, murmură el. Formă numărul de telefon la care sunase Yagama. Două sunete de apel, apoi un declic, o bandă, o voce nazală, indubitabil extrem-orientală:

— *Please leave a message after îhe signal.*

— *Scraggy-horse calls Yagama*, spuse Dieudonné cu un accent impecabil. *Call back room four fourteen, Plaza Hotel.*

„Cal costeliv îl caută pe Yagama”. Calul costeliv era o temă rară a filosofiei zen, cunoscută doar de câțiva inițiați. Dieudonné era conștient că își asuma mari riscuri. Dar esențialul era să intre în contact cu spiritele tenebrelor – tactică veche, ale cărei merite îi fuseseră, cândva, lăudate. Când nu cunoști chipul dușmanului tău, provoacă-l. Pentru a vindeca boala unui prieten sau a unei rude, invocă demonul răspunzător. Își frecă din nou bărbia și coborî să-și cumpere țigări. Holul fremăta de pași înfundați, de râsete, de chemări discrete și frânturi de muzică răzbătând dinspre Oak Room Bar. Minunatul Occident, sigur de puterea sa, în pofida tuturor mașinațiilor. Dieudonné găsi o tutungerie la trei străzi depărtare, profită de ocazie pentru a adulmeca aerul New Yorkului, amestec stătut de electroni și iod, apoi reveni la hotel, făcu un duș și, în ciuda decalajului orar care-i îngreuna puțin picioarele, coborî să bea un pahar la Oak Room Bar.

— Un dry Martini. Ușor agitat. Măslină.

Ronțăia arahide, urmărind ou coada ochiului genul de femei despre care te întrebi dacă o favoare genetică este cea care le-a făcut picioarele atât de lungi și fusiforme sau dacă o defavoare culturală a generat preferința pentru acest tip de gambe, când un chelner în vestă roșie trecu

printre mese, întrebând de Mr. Dieudonné. Dieudonné ridică mâna și telefonul i se aduse la masă.

— *Scraggy horse?* întrebă o voce.

— *Scraggy horse*, răspunse Dieudonné, destul de surprins.

— Adrien Dieudonné de Montchouart? reluă celălalt în franceză, cu un râs scurt.

— Adrien Dieudonné de Montchouart în persoană. Cu cine am onoarea?

— Hideshi Yagama. Mă căutați?

— Am venit anume de la Paris.

— Prea multă onoare! La dispoziția dumneavoastră.

— Sunteți departe?

— Vreți să mă invitați la Oak Room, domnule Dieudonné?

— Exact. Am putea merge să cinăm după aceea.

— Cunosc un excelent restaurant japonez pe Park Avenue.

— O să discutăm.

— Îngăduiți-mi răgazul necesar ca să ajung.

Dieudonné lăsă jos aparatul. Ai naibii de tari, gândi el. Nu se tem să se arate la față. Își goli Martini-ul și comandă altul, dar nu se atinse de el. Partidă pierdută. Mă întorc la Paris, declar abandonul și mă retrag la casa mea din Ariège. Grădinărit, capre, lecturi clasice. Moralul îi scădea văzând cu ochii. În bar intră un tânăr oriental în costum negru, cămașă bleu, cravată închisă, de bun-gust. Dieudonné îl privi insistent și ridică brațul, tânărul se îndreptă spre el, îi întinse mâna și se așeză la masa lui de parcă ar fi fost o cunoștință veche.

— Ce beți?

— Un gin-fizz.

Yagama îl fixa cu o privire ironică.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Dieudonné?

— Reprezint guvernul francez.

— Îmi închipuiam, dată fiind amploarea informațiilor dumneavoastră.

— Sunteți participant la acțiune?

— Ce acțiune?

— Demolarea generală.

Yagama izbucni într-un râs tineresc.

— Intervenție antibiotică, domnule Dieudonné.

Sorbi o înghițitură de gin-fizz.

— Reacție normală a sistemului imunitar al omenirii, adăugă el.

— E pentru prima oară când văd un sistem imunitar intervenind cu arheobacterii, replică Dieudonné, nereușind să împace tinerețea interlocutorului său cu anvergura proiectului pe care îl bănuia.

— Stați bine cu informațiile, observă Yagama cu o oarecare surprindere, dând de mai multe ori din cap. Dar asta nu-mi spune ce pot face pentru dumneavoastră.

— Să mă informați. Ce vreți?

— Eu? Nimic. Nu sunt decât un biet novice în slujba celor mai în vârstă decât mine.

— Și ei ce vor?

— Să restabilească echilibrul, nu-i limpede?

— Distrugând structurile Occidentului? Ale Orientului? Inclusiv ale Japoniei?

— Structuri, domnule Dieudonné? Presupun că vă înfrânați un zâmbet când folosiți cuvântul acesta. Lumea asupra căreia intervin cei mai în vârstă ca mine are tot

atâtea structuri câte are o tumoră canceroasă. Proliferează haotic, având drept unic efect, în cele din urmă, distrugerea țesuturilor sănătoase.

Altă înghițitură de gin-fizz.

— Cunoașteți Japonia, domnule Dieudonné. Nimic din ceea ce vă spun n-ar trebui să vă surprindă.

— Vom interveni. O să vă arestăm.

— E normal să reacționați. S-ar putea chiar ca, până la urmă, să ne arestați. Dar binele va fi fost deja făcut.

— Binele? întrebă Dieudonné, dând pe gât Martini-ul.

— Șocul. Lumea se va fi trezit din narcoza provocată de bani, de electronică, de frivolitatea psihotică. Reacția dumneavoastră va coincide, fără îndoială, cu retragerea noastră.

— Și dacă ea se va produce mai înainte?

Yagama zâmbi.

— Nu ne puteți aresta înainte de vreme, domnule Dieudonné. Sunt însărcinat să vă transmit acest mesaj. Abia ați sosit, nici măcar n-ați luat încă legătura cu colegii dumneavoastră americani, n-ați putea să mă arestați nici măcar pe mine – eu, un nimeni, un biet amator de electronică. Nu mă puteți acuza de nici un delict, de nici o contravenție, n-aveți nici o dovadă. Mâine, deseară, peste trei zile, voi fi dispărut. Nu voi mai fi decât o amintire. Voi continua să lucrez acolo unde mi se va cere s-o fac. Cât despre arestarea celor mai în vârstă ca mine, sunteți prea inteligent ca să vă gândiți la așa ceva. Nu le cunoașteți nici măcar numele. Nu știți unde vor lovi, nici în ce fel. Sunteți total dezarmat, iar puterea tuturor serviciilor americane e derizorie.

— Vă credeți invincibili?

— Suntem invincibili, fiindcă suntem neștiuți, fiindcă avem viclenia muștei și omniprezența vântului. Întoarceți-vă la Paris, domnule Dieudonné. Reflectați. V-am învățat filosofia noastră. Știți că lupta pe care o ducem e dreaptă.

Francezul fu uluit de incredibila aroganță pe care-o emana interlocutorul său. Apoi resimți o arsură; tânărul acesta îl trata ca pe-un serv și-un înapoiat mintal.

— Aveți un tupeu fără margini! exclamă el.

— Nu mă faceți să râd, replică Yagama. Îmi permiteți să vă invit la cină?

— Nu! răspunse cu bruschețe Dieudonné, încăpățânat, conștient de insultă.

— În cazul acesta, adio! spuse Yagama, ridicându-se.

Și plecă fără ca Dieudonné, rumegându-și umilirea, să aibă timpul de a formula o replică. Francezul achită nota, ceru să i se servească cina în cameră, urmări posomorât un film la televizor și se culcă. Pe la 2 noaptea se trezi – din cauza decalajului orar crezu el – și se duse să privească de la fereastră New Yorkul în repaus. Occidentul o fi, poate, prost, gândi el, dar nu e o gloabă neputincioasă. Mucosul ăla uită că Japonia mi-a dat mai mult de o lecție. Dacă e să murim, o vom face cu sabia în mână.

Genul acesta de hotărâre eroică se spulberă însă a doua zi dis-de-dimineață. Un telefon de la Paris îl informă pe Dieudonné, că agentul care fusese trimis la adresa corespunzătoare numărului de telefon de la Tokio, determinat după apelurile lui Yagama, încasase o chelfăneală care îl expediase la spital.

— Se pare că seamănă cu o conopidă, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Ce facem?

— Nimic, deocamdată, răspunse Dieudonné.

SILUETA UNEI FEMEI GOALE se așează pe marginea patului, în întuneric. Întinse brațul spre noptieră și aprinse discret o țigară. Flacăra brichetei îi lumină pântecele și cutele, poate prea numeroase, care-l brăzdau.

— Deja? murmură vocea bărbatului culcat lângă ea.

— N-am fumat de aseară.

— Voiam să spun, te-ai trezit deja?

— Sexul îmi reduce nevoia de somn.

Bărbatul, până atunci ghemuit pe-o parte, se întinse. Puse o mână pe coapsa femeii.

— Nu cumva ești obsedat sexual, Anthony? întrebă ea. De trei ori! Nu credeam că e cu putință.

— Poate că aveam chef să te las gravidă.

— N-ai copii?

— Ba da, câțiva.

— Câțiva! Câți?

— Sincer vorbind, nu-s sigur. Doi cu nevastă-mea, patru, sau trei, sau cinci cu alte femei, ce contează!

— Imaginea perfectă a iresponsabilității. Nu ți se pretind bani?

— Ar trebui să se facă dovada.

— Se poate face.

— Ar merita osteneala, desigur, dacă aș fi bogat. Dar nu-s. E lucru știut, rosti el cu o urmă de zeflemea în glas, în timp ce mângâia pântecele femeii, că numai oamenii săraci fac mulți copii.

— Faci întotdeauna dragoste cu atâta pasiune?

— Nu.

— Înseamnă că eu sunt cea care... scuze. Atunci, de ce, în noaptea asta?

El se ridică în capul oaselor.

— O oarecare revoltă, fără îndoială. Absurditatea celor întâmplate ieri. Bancnotele alea inexistente care pluteau în jurul nostru. Nebunia lumii, din ultimele două săptămâni. Și spectacolul nefericirii tale, Valerie. Dă-mi și mie o țigară.

— Spectacolul nefericirii mele? exclamă ea, întinzându-i o țigară.

El își înăbuși un râs ironic.

— Caracteristica adevăraților nefericiți este de a nu ști că sunt nefericiți. În Statele Unite, abolirea sclaviei a fost cea care i-a făcut conștienți pe copiii și nepoții sclavilor de suferințele părinților lor. Tu erai o sclavă, Valerie. Sclava masturbației prin modem cu amanți imaginari, cărora nu le-ai simțit niciodată mirosul, gustul, alunecarea între coapsele tale. O nefericită călugăriță electronică, o Maică Tereza fără iluminare, incapabilă să înțeleagă ce înseamnă celălalt. Ei bine, cu deplorabilul meu instinct cavaleresc, am simțit nevoia să te eliberez.

Se sprijini pe pernă și își aprinse țigara. Fu rândul ei să-i răspundă cu un râs ironic.

— Și-ai crezut că mă eliberezi vârându-ți chestia în vaginul meu? Sună ca o replică din anii douăzeci. Ar trebui să figurezi într-o vitrină de la British Museum! *Macho* arhaic. Genul de mascul care-și imagina că socoteala lui era paloșul fermecat Excalibur!

— Ceea ce nu te-a împiedicat să ai orgasm mai mult de trei ori, replică el.

— Excesul e întotdeauna excitant. Exces, excitant, cuvintele sunt apropiate. Și de ce simți nevoia, pentru a-ți justifica priapismul, să vânturi idei grandioase? Revolta, zici? Revolta contra ce? Ești încă tânăr, nu trăiești în mizerie, te bucuri de o sănătate...

— Moartea. Traversăm mlaștinile morții, nu-ți dai seama? O lume întreagă e pe cale să moară. Banii.

Imaginile. Chiar în momentul ăsta, sute de milioane de oameni agonizează. Sunt vii și se dau jos din pat ca să se ducă să urineze, dar lumea lor este moartă, iar ei privesc cu tot atâta incredulitate descompunerea care-i înconjoară, ca oamenii din satele inundate care-și văd masa din sufragerie ducându-se pe firul apei.

Ea izbucni în râs.

— Vrei să pui scrumiera între noi? o rugă el.

— Dar... iarăși ești în erecție! constată ea.

— Dacă nu vezi nici un incovenient, Valerie, am să te călăresc din nou.

— Nici să nu te gândești. Abia mai pot să mă mișc.

— Am să te consider persoană handicapată și-am să te violez. Am să fac să-ți explodeze păsărica și sânii! rosti el cu voce scăzută, strecurându-și o mână între coapsele ei și sugându-i ușor sânul drept.

— *Lord!* șopti ea, pipăind fără a-i veni să creadă sexul pe care începea să nu-l mai cunoască de atâta descoperire a realității.

Răstignită, rătăcită în topografia propriului ei corp, în răstimpuri mirându-se că sexul masculin nu-i traversa intestinele și stomacul pentru a-i ieși pe gură, înecată de aburii transpirației, în cutele cearșafului și-ale trupului care-o pistona ca un iepure, așteptându-se ca arteziene de lapte să-i țâșnească din sâni și ea să-l nască pe Anthony, pentru a-l alăpta în timp ce o penetra, redusă la ceea ce refuzase să fie deși o dorea în mod mistic, Valerie își dori un al doilea iubit, care să o elibereze de prezența exclusivă a lui Anthony Sallwaite. Și, la al patrulea lor orgasm, aproape desăvârșit, țipă, plânse, își trase de păr amantul și-l strânse în brațe, cu torsul scuturat de spasme.

— Anthony! Anthony! Anthony! Asta-i tot ce există pe lume? bolborosi ea.

Readormiră și se sculară pe la amiază.

— Știi maxima lui Mae West? întrebă el, venind de la duș.

Ea continua să-și contemple pantofii, nevenindu-i să creadă că picioarele care aveau să-i încalțe erau aceleași ca în ajun. Apoi privirea îi alunecă spre patul vraiște.

— Nu, răspunse ea fără chef.

— *Too much of a good thing can be wonderful!* spuse e. Ea izbucni în râs și, în același timp, se gândi că, de fapt, nu-l iubea pe Anthony Sallwaite. O copleșise peste măsură. Nu mai lăsase visului nici cel mai mic interstițiu prin care să se strecoare.

„Îl urăsc, de fapt. Îl urăsc”, își spuse.

SFÂRȘIT DE CONVERSAȚIE între Adrien Dieudonné și președintele Republicii franceze, către ora 4 a după-amiezei, la telefonul consulatului general.

— Aproximativ o șansă la o mie, răspunse cu voce posacă Dieudonné la întrebarea care i se pusese.

Apăsă în mod indiscret pe butonul care permitea celorlalte persoane prezente să asculte convorbirea. Dutertre, care abia sosise la New York, și Baeker, consulul, încetară orice mișcare.

— Îți arde de glumă, replică președintele.

Dieudonné și-l imagină cu ochii scăpărând de mânie.

— Dacă Occidentul e atât de vulnerabil, înseamnă că-i condamnat.

O clipă de tăcere la celălalt capăt al firului.

— Recunoașteți, domnule președinte, că dădea semne grave de boală, reluă Dieudonné, aprinzându-și o țigară. Am meritat scărmăneala. Corupție de sus până jos. Judecători, miniștri, oameni de afaceri, prefecți de poliție, politicieni

arestați. Știți foarte bine. Comunicații care s-au lăbărțat pe toată planeta cu viteza luminii, telecomunicații de natură să provoace psihoze bacteriilor. Lumea e inundată de fantasme, în timp ce câțiva barosani trag sforile și fac lovele în prostie. Credeți că Montesquieu așa ceva visa?

— Dieudonné! urlă președintele. O să fim decenii în șir servitorii unei bande de călugări fasciști! Îndrugi palavre de servitor! Îmi raportezi că un japonez care n-a împlinit nici douăzeci de ani a venit să-ți spună că nu poți face nimic – fatalitate! – și dumneata te supui, gata să suporți toate insanitățile acestor integriști budiști?

— Găsiți pe altcineva în locul meu, răspunse Dieudonné, provocator.

Dutertre și Baeker făcură ochii mari. Câtă dezinvoltură!

— Nu, eu te consider pe dumneata, și numai pe dumneata, răspunzător!

— Răspunzător de soarta Occidentului? Eu? Eu singur? CIA, FBI, NSA n-au reușit să împiedice nici o clipă acțiunile acestor călugări. Credeți că voi reuși eu? De unul singur? Mă luați drept Roland la Roncevaux?

Râs sec și amar al președintelui Republicii franceze.

— Ai s-o faci, Dieudonné, acum sunt sigur.

— De ce sunteți sigur?

— Ești disperat. La capătul răbdării. N-ai s-o faci pentru patrie. Nici pentru mine sau pentru vreo cauză nobilă. Ai s-o faci din orgoliu.

— Poate, răspunse Dieudonné.

Comunicația fu întreruptă. Atașatul de la cifru îl privea pe Dieudonné fără a-i veni să creadă ce auzise. Viața nu e destul de plină de accidente de acest gen. Dieudonné se ridică pentru a părăsi biroul.

— Credeți că se va reuși? întrebă atașatul.

— Ce anume? zâmbi Dieudonné. Să vi se salveze leafa?

Și îl luă la dejun pe Dutertre. Începuse să-l simpatizeze pe acest fals golan. Simpatie de natură paternă, fără îndoială. Nu se împăcase niciodată cu gândul că nu avusese un fiu. Simțea o anumită satisfacție să-i împărtășească lui Dutertre o experiență atât de ieșită din comun ca a lui. Ușoara euforie pe care i-o inspira acest sentiment de superioritate se risipi, totuși, sub un șoc neplăcut.

— Întindeți prea mult coarda, spuse Dutertre. Încă un pic și v-ați ars.

— M-am ars? exclamă Dieudonné. De unde știi dumneata?

— Știu. Baudrier crede că sunteți un poet. Mi-a dat ordin să mă întorc. I-am răspuns că, pentru moment, dumneavoastră sunteți superiorul meu. Toate serviciile cer capul dumneavoastră. Nu vă mai ține decât un singur fir, cel al președinției. Trageți mult prea tare de el.

Dieudonné își pierdu pofta de mâncare.

— Vreți să vă spun ce gândesc eu, de fapt? reluă Dutertre. Nu este atât vorba de faptul că partida e dificilă, cât de acela că dumneavoastră n-aveți chef ca budiștii s-o piardă.

Dieudonné își înghiți un zâmbet amar.

— Nu e cu totul fals, admise el. E ideea lui Baudrier?

— Nu, a mea.

— Și? Mai departe?

— Cum nu aveți tragere de inimă, nu aveți nțci imaginație. Deci, nu aveți idei. Totuși, n-am traversat Atlanticul, doar ca să depistăm un tip oarecare, ca niște ajutori de băgători de seamă de la Quai d'Orsay.

Dieudonné reîncepu să mănânce, încet, tulburat.

— Și ai dumneata vreo idee?

— Contra unor asiatici, e nevoie de alți asiatici, declară Dutertre. Nici dumneavoastră, nici americanii nu veți ajunge la nici un rezultat folosind mijloacele clasice. Sunteți în urmă cu un război.

— Care alți asiatici? întrebă Dieudonné.

— Chinezii.

— Chinezii? strigă Dieudonné. Dar n-am nici o autorizație să...

— Cereți-o, rosti cu putere Dutertre pe un ton aproape imperios. Trebuie neapărat să mergem la Beijing cât mai degrabă.

— Ești bolnav, replică Dieudonné fără convingere.

Se reîntoarseră, totuși, la consulat. După-amiaza fu petrecută la telefon. Abia pe la 9 seara un apel de la președinție îl informă pe Dieudonné că guvernul chinez accepta să-l primească, în cel mai scurt termen, pe emisarul personal al președintelui Republicii franceze. Ultimul Concorde plecase; îl luară pe cel de a doua zi, cu destinația Paris, și, două ore mai târziu, plecară mai departe chiar cu aparatul prezidențial. Timpul îi zorea. Aproape că-i simțeau în ceafă răsuflarea.

În avion, pe când Dutertre încerca zadarnic să-și întindă în voie picioarele lungi, Dieudonné scoase din geantă o tăietură din *New York Times*, numărul din ajun, pe care nu avusese încă timp s-o citească.

RĂZBOIUL PSIHOLOGIC ESTE DE ORIGINE ORIENTALĂ susține un istoric de la Harvard.

Acțiunile subversive care afectează în momentul de față întreaga lume și amenință să destabilizeze mai multe guverne de pe cele cinci continente sunt de inspirație filosofică, iar aceasta inspirație pare a-și avea obârșia în Asia. Țintele lor sunt expresiile verbale ale puterilor politice, sub forma lor electronică, mai cu seamă

televizuală. Dar și expresiile electronice ale diferitelor culturi, sub forma video, au făcut obiectul unora dintre operațiile de subversiune cele mai eficiente pe care lumea ar putea să și le imagineze. Cel puțin, așa consideră Dr. Owen T. Mahboub, profesor de istorie la Universitatea Harvard și specialist în studiul culturilor asiatice. Mahboub evidențiază, în analiza sa, două puncte esențiale: distrugerea credibilității electronice a comunicațiilor, sub toate formele lor, și deriziunea. Toate incidentele survenite în cursul ultimelor săptămâni tind să ridiculizeze declarațiile șefilor de stat aparținând unor culturi atât de net diferite unele de altele ca Iranul și Statele Unite, fără a cruța nici Europa, nici Americile, nici Asia. „Avem de-a face cu oameni, fără îndoială puțini la număr, care se consideră desprinși de scena internațională și care au adoptat o atitudine superioară, aristocratică și sarcastică față de sistemele instituite. Această atitudine duce cu gândul la cea, de ascendență anarhistă, a dadaiștilor de după primul război mondial, dar și mai mult la cea a budiștilor de obediență zen", declară Dr. Mahboub. „Se poate descifra în ea o voință de hegemonie prin intermediul distrugerii, care mi se pare a reflecta un curent filosofic de natură să înflorească într-o cultură în același timp amenințată și relativ liberă. Exclud din numărul posibililor suspecți budismul tibetan, prea ocupat cu rezistența opusă puterii comuniste. Cred că budismul indian al Marelui Vehicul și budismul singalez al Micului Vehicuil trebuie, de asemenea, excluse din rândul suspecților, deoarece cultivă, ambele, valori cărora deriziunea le e străină. Singurul budism care mi se pare capabil să genereze operații în mod atât de subtil și eficient subversive este budismul zen japonez, care a strălucit întotdeauna printr-un simț superior al ironiei și un spirit care, în expresiile sale cele mai originale, se înrudește cu nihilismul occidental", susține Dr. Mahboub.

„Simțul ironiei, la acești teroriști, poate fi evaluat după faptul că se folosesc de tehnicile cele mai avansate pentru a distruge tehnologia care susține sistemele politice și sociale din întreaga lume”. „După părerea mea”, conchide Dr. Mahboub, „investigațiile întreprinse de statele ce fac obiectul actualului terorism trebuie să încerce să stabilească dacă nu cumva la originea războiului psihologic în curs se află o falangă derivată din budismul nipon. Ea ar putea fi sprijinită de mijloace materiale considerabile, de felul celor pe care numai Japonia le poate furniza în ziua de astăzi”.

Dieudonné întoarse capul spre Dutertre, care adormise ținând încă mâna pe cupa de șampanie. Îl privi îndelung. Da, i-ar fi plăcut, într-adevăr, să-l aibă drept fiu.

SPRE AMIAZĂ, cerul se acoperi de rufe murdare și o ploaie furioasă, ca o femeie care zgârie, biciui Jersey City. Orașul, deja nu prea colorat, viră pur și simplu pe-un gri funebru, mânjit cu maro. Prin ferestrele morgii, care dădeau spre spatele arțăgos al unor antrepozite de mobilier de birou, și pe deasupra unui teren de parcare, Robbie deslușì semnele anunțate în Scripturi. Exact care semne și care Scripturi, n-ar fi fost în stare să spună, însă inima unui om nu poate să se înșele: hidoșenia asta nu putea fi decât prețul răului și-al păcatului. Preț de o clipă, avu imaginea de vis a unor pajiști presărate cu cireși înfloriți, printre care se plimbau sufletele curate, sub un cer de azur incandescent. Nu cunoștea nici originea acestei viziuni, poate imagini întrevăzute într-o biserică (sau în vreun film?), dar, era sigur de asta, sufletele curate nu-și târau în nici un caz pașii prin această spălătorie jegoasă.

Există momente ale zilei și ale săptămânii în care se moare mai mult decât în altele. Astfel, sfârșiturile de săptămână sunt, în general, calme, accidentele rutiere reîncepând doar duminică noaptea. Lunea, predomină

sinucigașii. Fără îndoială fiindcă le displace să strice un weekend. Cele mai puține intrări la morgă se înregistrează la ora prânzului. Cei care mai sunt încă în stare să se hrănească singuri mănâncă, iar cei care au dat în primire sunt lăsați să aștepte până ce iau masa viii. Robbie avea deci oarece timp liber pentru a reflecta și, de fapt, reflecta mult, de când murise Mafalda. De Nella avea grijă, contra cost, o vecină, și fetița părea foarte mulțumită la Mrs. Pamfrey, a cărei bucătărie era întotdeauna plină de prăjituri. Așa că Robbie dispunea de și mai mult timp pentru a reflecta.

Adevărul era că o ființă înzestrată cu o fărâmă cât de mică de simț moral nu mai putea să trăiască în lumea asta, al cărei sfârșit era, în mod incontestabil, aproape. Mai multe scenarii posibile ale acestui eveniment îl obsedau pe Robbie, fără ca el să se poată hotărî să tranșeze în favoarea unuia dintre ele. Cel mai frecvent comporta o strălucitoare apariție a Domnului pe bolta cerească, înconjurat de miriade de îngeri. La un gest divin, morții ieșeau din morminte și începea Judecata de pe urmă. Dar această interpretare a Apocalipsei era întrucâtva prea administrativă pentru gustul lui Robbie și ea ceda repede locul unei puneri în scenă mult mai spectaculoase. Un scurtcircuit stingea soarele, apoi stelele, într-un vacarm celest intolerabil. Motivele acestui vacarm rămâneau obscure. Dar, în sfârșit, misterele erau mistere și, oricum, flăcări izbucneau din scoarța Pământului și nu mai rămânea piatră pe piatră în nici un oraș din lume, inclusiv în Jersey City. Oamenii urlau fără încetare, în beznă. După care, Domnul își făcea apariția reglementară, cu îngerii în fundal. Morții începeau să se agite, chiar și în sertarele morgii, și urma Judecata de apoi. Era, deja, ceva mai bine, dar nu destul.

Robbie cultiva și alte reprezentări, chiar mai impresionante. De exemplu, o revărsare înspăimântătoare de diavoli gheboși și rânjiți, în toate orașele lumii, în timp ce răsunau trâmbițele arhanghelilor. Ultimii oameni vii de pe Pământ erau vânați și mușcați cu sălbăticie de aceste creaturi hidoase, până la apariția tunătoare a Domnului, într-o lumină de neîndurat.

În orice caz, înțelepciunea îndemna la reculegere în rugăciune și la purificarea salvatoare. Dar unde? Robbie urmărise timp de mai multe zile emisiunile religioase de la televizor; comandase chiar și emisiuni în virtual, în Gospel 5, care te făceau să traversezi, în trei dimensiuni, împărăția Morților, înainte de a ajunge la splendoarea Paradisului, dar găsise aceste imagini cam fade. Și-apoi, toate acestea erau ceva impersonal și solitar. Nu puteai să-ți cauți mântuirea în solitudine. Pentru asta era nevoie de o viață comunitară.

O viață comunitară! Lumină! Robbie se gândi, pe dată, la Pocăiții Apocalipsei, care se retrăseseră în Utah pentru a se pregăti de ceasul cel de pe urmă în ritualuri purificatoare. Ah, da, Pocăiții Apocalipsei! O va lua cu el pe micuța Nella și, amândoi, se vor reculege sub ultimele raze ale soarelui, înaintea ordaliei finale, așteptând să străbată poteca îngustă care-i va aduce de la căință la tărâmurile divine ale izbăvirii și-ale păcii cerești.

Robbie se foi în fotoliu și-și scărpină bărbia țepoasă. Cum ploaia încetase, un ochi senin scăldă într-o lumină galbenă zidul antrepozitelor. Întâmplare meteorologică pe care Robbie o interpretă fără ezitare ca fiind încuviințarea Cerului. Sună la informațiile naționale și obținu numărul Pocăiților Apocalipsei.

— Pocăiții Apocalipsei? întrebă el cu vocea sugrumată de emoție, de parcă ar fi chemat-o pe secretara Sfântului Petru

la ghișeul de la poarta raiului.

— Da.

— Aici Robbie Cashman. Vă telefonez din Jersey City.

— Da?

— Aș vrea să mă alătur comunității dumneavoastră. Ce trebuie să fac?

— Sunteți în virtual?

— Da.

— Puteți conecta vizualul dumneavoastră pe realitate?

— Desigur, scuzați-mă.

— Nici o problemă, frate.

Robbie se grăbi să ia o atitudine degajată și efectuă manevra cerută.

— Mulțumesc, acum te văd.

— Eu însă nu vă văd, spuse Robbie, care nu observa în vizeta sa decât imaginea unor flăcări ce mistuiau silueta unui călugăr cu mâinile împreunate, în timp ce o lumină irizată sclipea deasupra acestei incinerări aparent perpetue.

— Nu mie mi te adresezi, frate, răspunse vocea, pe care Robbie putu s-o identifice ca fiind cea a unui negru relativ tânăr, care locuise în sud, dar, cu siguranță, și la New York sau pe Coasta de Est. Te adresezi comunității. Eu nu-s decât un companion printre alții. Nu e necesar să mă vezi. În pocăință, înfățișarea noastră fizică nu mai are importanță.

— Înțeleg, zise Robbie, un pic necăjit că identitatea sa fizică trebuia să dispară chiar înaintea intrării lui în împărăția Cerurilor.

— Vrei să ni te alături, frate?

— De-asta vă telefonez.

— Ești creștin, frate?

— Da.

— De ce credință?

— Baptist.

— Avem mulți baptiști printre noi, frate.

Această insistență asupra fraternității îl agasă pe Robbie. Nu era cu adevărat rasist, dar, în sfârșit, negroteiul ăsta prea își făcea de cap.

— Ce trebuie să fac?

— Exact ceea ce ești pe cale să faci, frate, să răspunzi la întrebările noastre. Ce meserie ai?

— Sunt contabil.

— Contabil la ce întreprindere, frate?

— La morga din Jersey City.

— Ești proprietarul casei în care locuiești?

— Da.

— Ești căsătorit?

— Nu.

— Ce vârstă ai?

— Patruzeci și șase de ani.

— Ai patruzeci și șase de ani și n-ai fost niciodată căsătorit, frate? întrebă Pocăitul cu o ușoară notă de mirare în glas.

— Aveam o prietenă.

— Ai părăsit-o?

— M-a părăsit ea. Nădăjduiesc că-i în Cer.

— Sufletele curate și pocăite sunt hărăzite Cerului, frate. Fii sigur de asta.

— Tocmai, era pocăită.

— A făcut parte din confreria noastră?

— Nu, vreau să spun că se căia pentru păcatele ei, și ultimele săptămâni pe care le-am petrecut împreună au fost caste.

— Înțeleg. Pentru început, frate, va trebui să obții un certificat de evaluare a casei tale, precum și a tuturor bunurilor materiale pe care le posezi, și să-l legalizezi la un notar.

— Pot să te-ntreb de ce?

— Cum să nu, frate. Pentru a ne asigura autonomia în Jericho Valley și pentru a ne apăra de atacurile slujitorilor diavolului, trebuie să ne asumăm cheltuieli materiale. Fiecare frate și fiecare soră contribuie pe măsura mijloacelor sale.

Robbie deveni brusc conștient că, în fiecare secundă a acestei convorbiri, enigmaticul său interlocutor îi urmărea în vizetă expresia. Se putea chiar ca imaginea din vizetă să fie proiectată pe un ecran uriaș de la sediul Pocăiților Apocalipsei și analizată de o echipă de psihologi. Asta îl făcu să se întrebe, pentru o clipă, asupra alegerii pe care-o făcuse. Poate că existau alte asociații de pocăiți, mai primitoare și mai puțin interesate de disponibilitățile materiale ale aderenților. Se felicită, oricum, pentru celebra impasibilitate a feței lui întreținută de grosimea șoriciului său facial.

— Pari a sta pe gânduri, frate?

— Mă gândeam, într-adevăr. Confreria acceptă copii?

— Bineînțeles. Ai copii?

— O am în întreținere pe fetița prietenei mele.

— Înțeleg. Ești tutorele ei?

— Da.

— În cazul acesta, nu uita să ne trimiți și un certificat de evaluare a moștenirii copilului.

— Mda, răspunse Robbie, spunându-și că se vorbea cam mult despre bani la un prim contact cu Pocăiții Apocalipsei.

— Prezența Domnului fie cu tine în seara asta, frate.

— Mulțumesc, răspunse Robbie, întrerupând puțin prea brutal comunicația. Niște escroci! mormăi el, profund deziluzionat.

Tocmai fuseseră aduși patru puștani care se revolverizaseră pe rupte în zorii zilei, la ieșirea dintr-un local de noapte. Robbie examină fețele juvenile, încremenite de moarte. Trei băieți și o fată. Aveau să ajungă în iad?

ZECE OAMENI alcătuiau detașamentul special, desemnat de generalul McLane pentru a cerceta, în sfârșit, starea cablurilor prin care se transmisese trucajul care înlocuise discursul prezidențial pe tronsonul dintre regia finală și stația de retransmisie spre sateliți (decizia de a interveni în fine la locul faptei avusese nevoie de treizeci și trei de ore de deliberări). Oamenii coborâră unul după altul, în ținută de luptă și cu talpa șovăitoare, fusceii fixați în peretele puțului ce ducea la tunelurile prin care treceau cablurile cu pricina. Aceste tuneluri, parcimonios luminate, aparțineau rețelei de canalizare a Washingtonului. Ca toate canalele, erau construite pe un modul de secțiune ovală, betonat, cu trotuare de inspecție, late de cincizeci de centimetri, de-a lungul pereților. Sub bordurile trotuarelor clipoceau apele uzate, care cărau excrementele umane, resturile menajere și miile de litri de detergenți casnici spre stațiile de epurare și, de acolo, în Potomac. Cablurile străbăteau tunelurile, la un metru și jumătate deasupra trotuarului.

— Rahat! strigă unul dintre oameni.

— Ce-i?

— Un șobolan!

— Unde?

— I-am făcut vânt în zoaie.

— Cică în canalele astea sunt uneori pitoni și crocodili.

— Atunci n-ar trebui să mai fie mulți șobolani, glumi altul.

— De un' să vină crocodili?

— Puii pe care turiștii îi aduc din Florida și care ajung să crească într-atât, încât trebuie să-i arunce la budă înainte de-a le hali copiii.

— Aprindeți toate lanternele, ordonă locotenentul Jeff Longo, care comanda detașamentul Nu se vede mai nimic. Și căscați ochii. Un indiciu infim poate fi revelator. Dan, controlează centimetru cu centimetru starea cablurilor. Asta-i misiunea noastră. Să reperăm locul în care apare, cu siguranță, o derivație sau o ruptură.

Nu parcurseseră nici zece metri, în șir indian, când soldatul din frunte murmură:

— Dumnezeule sfinte! Ce-i asta?

Își aținti lanterna asupra unei apariții neașteptate. La câțiva metri în față, doi omuleți metalici ce păreau a fi montați pe rotile, ca jucăriile inspirate de „Războiul stelelor” și alte trăsnăi, îi fixau cu ochi luminescenți. Un bec roșu clipea în fruntea fiecăruia din ei, dacă li se putea atribui o frunte acestor androizi înalți de vreo șaptezeci de centimetri.

— Opriți-vă! ordonă locotenentul Longo. Chestiile astea sunt, poate, înarmate.

Cei zece oameni rămaseră nemișcați cu privirile la androizi, în timp ce o spaimă amestecată cu stupoare punea stăpânire pe ei încetul cu încetul. Așteptară astfel câteva minute bune, înghițindu-și saliva.

— Putem sta așa până mâine dimineață, zise cineva. Mă duc să văd ce-i.

— Mai întâi să tragem în ei, opină altcineva.

— Nu. Nu trebuie să-i deteriorăm! strigă locotenentul.

— Atunci, să tragem la picioare, zise cel care vorbise primul.

— Bine, trageți la picioare dacă puteți să ochiți ca lumea. Phil, tu ești bun trăgător, încearcă-ți norocul.

Și, mereu, afurisiții ăia de ochi fosforescenți și luminițele roșii care clipeau în mod neregulat. Poate că blestemățiile astea erau încărcate cu proiectile atomice, gaze toxice sau Dumnezeu știe ce. Pe locotenentul Jeff Longo îl încercau frământările unui cruciat, făcându-l să evoce banalități ca „Stârpirea răului”,. Apărarea patriei”, Atitudinea curajoasă”.

Phil puse un genunchi în pământ și, cu pumnii împreunați, ochi zgaibaracele androidului cel mai apropiat. Glonțul nimeri drept în țintă. În mod bizar, beculețele ambilor androizi se stinseră simultan și un nor gros de fum alb ieși din toracele intrușilor, care se întoarseră la dreapta, apoi la stânga, și sfârșiră căzând în apa neagră a canalului. Din păcate, curentul îi ducea în direcția în care înainta detașamentul. Trei oameni se aruncară în apă, dacă se putea numi apă, încercând să-i ajungă din urmă.

— La dracu'! Trebuie să-i prindem cu orice preț! urlă locotenentul Longo, plonjând.

Alți trei săriră, după el, în lichidul infect.

Cinci sute de metri mai la vale, izbutiră să pună mâna pe cele două mașini. Micile pocitanii erau însă astfel concepute, încât se paradeau singure de cum le atingeai. Trei sau patru ansambluri nelămurite se pierdură, astfel, în reziduurile de materii fecale și urină amestecate cu scursori de carne alterată și zoaie provenind de la băile

pudeilor. În ciuda temperaturii glaciale a apei dubioase, piesele frigeau. Dar partea cea mai rea urmă abia după aceea. Când cei șapte oameni, șiroind de lături, reușiră să se cațăre înapoi pe trotuarul de inspecție, bocancii uzi leoarcă alunecau pe beton. De cum lăsară jos prada – două cutii de metal și plastic pline cu Dumnezeu știe ce mecanisme infernale –, aceasta emise un mic zgomot suspect în clipa următoare, jeturi albe și lipicioase țâșniră din infamele obiecte, și oamenii se pomeniră încolăciți de macaroane ca o pastă de dinți ejectată de niște tuburi apucate de pandalii. Porcăriile dracului țînteau fețele, și încă atât de bine, încât locotenentul, orbit, își pierdu echilibrul și recăzu în supa de rahați, de unde nu fu scos decât cu mare greutate de oamenii săi. Cu mare greutate, într-adevăr, căci pseudopasta de dinți se întărea cu o rapiditate nebănuită, imobilizându-i pe oameni în legături dintr-un soi de plastic elastic de care le era cu neputință să se descotorosească. Detașamentul ar fi rămas acolo cine știe cât timp, dacă unul dintre soldați n-ar fi avut prezența de spirit să cheme ajutor prin *talkie-walkie*.

În sfârșit, întăririle sosiră. Membrii detașamentului fură eliberați, cu ajutorul cuțitelor, și retrimiși la suprafață, buimaci, gâfâind, uzi până la piele și șiroind de mizerii.

Între timp, cutiile pescuite cu atâta trudă explodară într-un miriad de bucățele, care recăzură în canal, în timp ce locotenentul Longo urla de ciudă. Nu se mai putu recupera aproape nimic din androizi.

Amănuntele acestei expediții nefericite fură ținute secrete, în ciuda intensității cercetărilor, abia trei zile mai târziu un detașament reuși să descopere punctul în care cablul de transmisie fusese alterat. Un contor Geiger plimbat fără încetare de-a lungul cablului indică o radioactivitate puternică imediat în aval de releul de emisie, un component electronic care, la ieșirea din regie,

relua impulsurile electrice care-ar fi trebuit să dirijeze emisia originală către stația de transmisie hertziană. Cablul fusese retezat în mod invizibil de radiații ionizante foarte puternice. Era aproape sigur că emisia-pirat fusese injectată în restul rețelei, rămas intact, cu ajutorul unui solenoid inclus într-unui din androizi.

— E echivalentul lui Pearl Harbor, spuse, în lipsă de alte clișee, generalul Elijah Peck, când i se prezentară rezultatele anchetei. Îi telefonă imediat președintelui Thorpe pentru a-l sfătui să evite orice apariție la televiziune.

— O să avem de furcă, preciză el. Voi discuta despre asta cu dumneavoastră între patru ochi.

Prima reacție a specialiștilor de la Pentagon fu panica: li se furaseră, cu siguranță, „pistoalele cu rahat", SFG-urile sau *Sticky Foam Guns* pe care laboratoarele Sandia le puseseră la punct în 1994. O anchetă fu imediat declanșată pentru a se controla inventarele arsenalelor militare și ale magaziilor laboratoarelor Sandia, precum și cele ale depozitelor Gărzii Naționale, care fusese deja echipată cu aceste arme. Șase ore mai târziu, inventarele erau comunicate Pentagonului: nu lipsea nici un singur SFG, nici o singură canistră cu substanță activă. Consternarea urmă panicii, după ce laboratoarele Sandia analizară o mostră din plasticul care îi imobilizase pe oamenii generalului McLane.

— Nici o legătură cu formula noastră. Asta e, dacă se poate spune, mult mai eficace.

— Mai eficace? repetă pe un ton neîncrezător locțiitorul generalului Peck.

— E polistiren expandat cu adaos de clei. Credeți sau nu, dar se întărește mai repede și lipește mai bine. O să studiem această formulă, pentru că-i foarte interesantă.

— Sfinte Sisoe! murmură ofițerul, punând la loc receptorul.

O conferință fu convocată de urgență. Ea începu pe un ton funebru și, trei ore mai târziu, sfârși într-o atmosferă aproape voioasă. În afara restaurării unei Rusii revanșarde, un al doilea pericol se ivea la orizont. Nu mai era de glumă. Trebuia ca, începând din această clipă, Congresul să acorde armatei credite mai generoase, mult mai generoase. Fu nevoie, totuși, de încă o expediție, pentru a efectua examenul și inventarul pagubelor suferite de cabluri. Treburile astea nu-s chiar atât de simple, ce să-i faci.

TREI TURIȘTI SE OPRIRĂ pe poteca de munte ce ducea spre cabana unde se serveau gustări pentru cei veniți să contemple apele de un albastru ideal ale lacului Louise, din parcul național Banff, în inima provinciei canadiene Alberta.

— Sunt, cu adevărat, apele cele mai albastre din lume, spuse unul dintre ei, exprimând o admirație de netăgăduit.

Ochii săi, deja înguști, se strânseră până ce nu mai fură decât două crăpături pe o față de fildeș.

— Foarte albastre, într-adevăr, spuse altul.

— Cum se numește albastrul acesta, cobalt sau lapislazuli? întrebă al treilea, cel mai tânăr.

— Lapislazuli deschis, aș zice.

— Prietenul nostru Ozi e un artist cu experiență, spuse cel de-al doilea turist, cel mai vârstnic. O dovedesc acuarelele sale.

— Nu sunt decât un amator, zise Ozi, sfios și stânjenit.

— Amatorul este cel care lucrează din dragoste pentru arta sa, rosti Bătrânul.

— Complimentele dumneavoastră mă tulbură, *roshi*.

— Omul înțelept recunoaște complimentele îndreptățite, Ozi. Știi ce plăcere îmi face și acum paravanul pe care l-am achiziționat din atelierul dumitale și care ți-a fost inspirat de ceața din munți la apropierea iernii. Mi se pare că este unul dintre bunurile acestei lumi pentru care mă invidiază colegul nostru Seiji, aici de față. Știi, de asemenea, că, în ceea ce mă privește, consider talentul dumitale artistic ca fiind indisociabil legat de magistrala pricepere de care dai dovadă în materie de electronică.

— E adevărat. Nădăjduiesc că, într-o zi, Ozi va realiza și pentru mine o operă atât de desăvârșită ca *Neguri de toamnă*, spuse Seiji, zâmbind.

— Fiți sigur! Fiți sigur! rosti cu voce însuflețită Ozi. Sunt preasupusul dumneavoastră servitor!

— Iar eu sunt preaumilul dumitale admirator.

Coborâră până la malul lacului, unde se zbenguiau copii zgomotoși, îmbrăcați în haine multicolore.

— Panica bancară n-a afectat în mod simțitor starea sclavilor, spuse Bătrânul.

— Banii fiind fictivi, au avut posibilitatea să reconstituie o masă fiduciară provizorie, observă Seiji. Cu toate acestea, după cum ei înșiși mărturisesc, le va trebui un an sau doi înainte de a-și repune în ordine conturile. Timpul necesar pentru refacerea unor rețele informatice fiabile.

— Aici, pare-mi-se, va trebui să intervenim, zise Bătrânul. După cum știm cu toții, tigrul nu este cu adevărat mort decât când blana lui îți ornamentează podeaua.

Ozi și Seiji întoarseră capetele către Bătrân, care părea să zâmbească ușor. Dar zâmbetul dispăru când Ozi spuse:

— Yagama s-a întâlnit cu un agent francez.

— Hideshi a făcut bine că s-a întâlnit cu el, spuse Bătrânul. Știu ce i-a spus.

Privirea lui alunecă spre lac.

— N-am folosit, pare-mi-se, albastrul acesta, Ozi.

Ozi își scărpină ușor fruntea. Părea preocupat.

O MAȘINĂ DE RĂZBOI psihologic destul de remarcabilă fu pusă în funcțiune de Pentagon ca urmare a afacerii androizilor, și aceasta într-un termen record de trei zile. Prima ofensivă o reprezentă difuzarea prin presă a unor informații diferite și contradictorii. Conform unora dintre ele, fragmentele recuperate ale androizilor purtau „semnătura” oțelurilor japoneze, conform altora era vorba de oțel rusesc, iar după altele, de oțel ceh. Ofensive ulterioare, conduse de surse la fel de „autorizate”, dădură asigurări că materialul era cel mai neaoș oțel american, ceea ce demonstra că androizii fuseseră proiectați și fabricați chiar în Statele Unite și că o societate secretă pregătea, pe teritoriul american, răsturnarea guvernului federal.

Câteva ipoteze apocaliptice veniră colac peste pupăză: Casa Albă risca să fie invadată de un detașament de roboți ucigași, debarcați din avioane silențioase. Acești androizi teleghidați vor ucide întregul personal cu ajutorul unor proiectile conținând otrăvuri exotice cu acțiune letală instantanee. După care, înșiși președintele și soția sa vor fi asasinați sau, dacă nu, luați ostatici pentru a satisface dictatele unei înfricoșătoare societăți secrete. Roboți speciali vor fi însărcinați să le administreze președintelui și soției sale droguri care le vor anihila voința și vor face din ei marionete în slujba unor puteri oculte.

Paranoia atinse culmi fără precedent în istoria omenirii. Cititorii devorară articolele care le biciuiau cel mai mult angoasele, adică articolele inspirate de imaginațiile

neînfrânate ale gazetarilor. Președintele dispăruse de trei zile și nimeni nu era în măsură să spună unde se afla. Directorul CIA, susțineau cu tărie unii, fusese deja asasinat și înlocuit cu un clon creat într-un laborator de bioenergetică din Franța. Îl dăduse de gol mersul mecanic. Adevărul era că, suferind de coxartroză, șeful CIA avea uamers cam țeapăn și sacadat, și avu de furcă pentru a dovedi că nu era un clon. Tirajele presei scrise, singura în care se mai avea încredere, se dublară, apoi se triplară în decurs de zece zile. Reclame demente duseră la îmbogățiri peste noapte. Niște escroci încercară să comercializeze detectoare de cloni. Alții vândură pistoale chimice care nu omorau decât „ființele artificiale" ce amenințau să cotropească teritoriul SUA. Unele cazuri fură de-a dreptul senzaționale: *Louisville Clarion*, un cotidian care nu trăsese până atunci mai mult de douăzeci și cinci de mii de exemplare, atinse o difuzare de o sută de mii. *Jacksonville Courier* trecu de la o sută zece mii la trei sute cincizeci de mii de exemplare. Bombardarea fictivă a Londrei de o escadrilă de aeromodele fu evenimentul care agită cel mai mult spiritele. Un expert militar de la revista *Jane's* declară:

Aparatele de acest fel, care au început să fie folosite după declanșarea războiului din Golf din 1991, și a conflictului bosniac din 1993, și care, teoretic, sunt destinate doar misiunilor de recunoaștere, scapă detectării tuturor sistemelor radar, după cum s-a constatat în cazul Londrei. Ele sunt prea mici pentru a lăsa o semnătură pe ecrane și zboară mult prea jos pentru a putea fi depistate, chiar de sistemele cele mai perfecționate. Or, ele pot să lanseze nori de substanțe bacteriologice sau gaze anesteziante, ca acelea care au fost testate cu ocazia aceluiași război din Golf. Mă înfior la gândul a ceea ce s-ar

putea întâmpla dacă o asemenea escadrilă ar bombarda Pentagonul.

În urma acestor declarații, Pentagonul ordonă execuția cu maximă urgență a unui sistem de protecție cu prelate etanșe. Rulouri imense de asemenea prelate, instalate în vârful celor cinci fațade ale ilustrului edificiu, urma să se deruleze automat în cincisprezece secunde, în caz de alarmă, izolând ocupanții de orice vapori toxici.

La Lincoln Center din New York, membrii renumitului Juilliard Quartet dădură un concert, cu măștile de gaze la picioare. Un scurtcircuit în stația Montparnasse a metroului parizian provocă mai întâi o emanație de fum gălbui și râu mirositor, apoi o panică în cursul căreia trei persoane muriră strivite și numeroase altele fură mai mult sau mai puțin grav rănite.

Ca măsură suplimentară de precauție, toate cluburile de aeromodelism din țările occidentale fură puse sub supraveghere polițienească. Cele mai modeste modele de aparate miniaturizate, dotate cu motoare cu benzină și capabile de o autonomie depășind o jumătate de oră, aveau nevoie de autorizația polițiilor locale.

În același timp, vânzările CD-urilor de rock, de rap și de alte *hip-hop-uri înregistrară o cădere pe cât de catastrofală, pe atât de misterioasă. Nimeni nu putu să analizeze cu exactitate motivele pentru care tineretul american și internațional, cu excepția câtorva găști de derbedei încăpățânați din Moscova și Sankt Petersburg, își pierdu în decurs de câteva zile apetitul pentru ritmurile Epocii de piatră și amplificările spărgătoare de timpane, după ce, până atunci, își strigase în gura mare aversiunea față de lumea adultă, cu societatea și sclifoselile ei. „S-a dus vlaga!” (The Juice Is Out!)* proclamă un număr din *Village Voice*, care explica în felul său brusca melancolie a tineretului urban și

suburban: criza comunicațiilor și posibilitățile infinite de falsificare a imaginilor și-a sunetelor îi dezgustaseră pe tineri de orice producție electronică, susținea editorialistul. „Angoasa apocaliptică” *(The Apocalyptic Anguish),* scrise săptămânalul *Rolling Stone*, după părerea căruia teama de un sfârșit iminent al lumii ajunsese să pună stăpânire până și pe tineret care acum se simțea la fel de amenințat ca și clasele de vârste superioare.

Vânzările de antidepresive, în schimb, se dublară. Cele de casete virtuale pornografice crescură de patru ori. Ceea ce fu de natură să dezorienteze cu totul The Food & Drug Administration, deoarece toată lumea știa că Prozacul anula orice dorință sexuală, în plus, epidemia îmbrăca aspecte dintre cele mai diversificate.

În saloanele vetuste ale marelui Pax Hotel din Shanghai, de exemplu, apăru o orchestră de babalâci, care se scălămbăiau într-o interpretare foarte originală a unui vechi succes al grupului Rolling Stones, *(I Can't Get No) Satisfaction*, în timp ce la Perth, într-o sâmbătă seară de pomină, aproape întreaga populație se dezbrăcă în pielea goală și încinse o bacanală stropită cu torente de bere, consumând fudulii de cangur la grătar.

Un oarecare haos se instalase, deci, pe planetă.

— VA FI NEVOIE de mult mai multe informații decât ne-au furnizat serviciile noastre, pentru a-mi scoate din cap ideea că toată această dezordine nu este efectul unui vast plan american extrem de bine ticluit, spuse Yi Jingpeng, viceprim-ministrul Chinei, fixându-l cu o privire ceva mai piezișă ca de obicei pe generalul Chi Tenyen, șeful serviciilor de spionaj.

Ceilalți cincisprezece membri ai adunării, care avea loc chiar la reședința primului-ministru, Chu Xoyang, într-o suburbie a Beijingului, întoarseră capetele spre general, un

sexagenar ce părea să fi fost supus unei comprimări verticale: avea înfățișarea propriei sale reflexii într-o oglindă convexă din Magic City.

— Dispunem de două sute șaptesprezece rapoarte oficiale, pe care le-am prezentat Excelenței Sale Primul-Ministru, precum și celorlalți miniștri desemnați de Excelența Sa, răspunse generalul Tenyen. Ele indică faptul că, de la data discursului prezidențial care a fost în mod atât de grotesc deformat, toate structurile militare americane se află într-o stare de alertă maximă. Ele indică, de asemenea, că activitățile de supraveghere și de cercetare în afara teritoriului american au fost în mod considerabil intensificate. Avem copia unui ordin transmis de generalul Peck tuturor echipelor de control al sateliților militari. Acest ordin cere, de o manieră presantă, căutarea pe imaginile fotografice a oricărui semn al unei defășurări militare, de indiferent ce natură, care ar putea sugera o acțiune armată în direcția Statelor Unite. Efectivele echipelor de analiză a fotografiilor din satelit au fost dublate, pentru ca timpul lor de lucru să fie înjumătățit.

Generalul bău o înghițitură de limonadă și reluă, cu aplomb:

— Toate aceste semne mă încredințează că militarii americani sunt stăpâniți de o îngrijorare atât de evidentă, încât nu pot fi bănuiți de a fi organizat dezordinea pe care-o studiem.

La acest afront adresat vicepremierului, primul-ministru Xoyang dădu aprobator din cap. Pleoapele sale grele coborâră încă un pic pe fața lui lisă, că de fiecare dată când se pregătea să vorbească.

— Colegul nostru, Yi Jingpeng, are întru totul dreptate să ceară împingerea până la ultima limită a investigației, spuse el, aprinzând o țigară. Privi fumul care urca aproape

la verticală spre tavanul lambrisat. Dar, ca și dumneavoastră, generale, am sentimentul că americanii nu sunt destul de rafinați pentru a organiza o asemenea dezordine și, în nici un caz, pentru a-i instila acea ironie corozivă și acea insolență fără seamăn pe care le-am remarcat la trucajul cuvântării președintelui american. Trase un fum din țigară. Ca și dumneavoastră, generale, rosti el cu subînțeles, am bănuiala că vecinii noștri japonezi sunt din plin amestecați în organizarea acestei dezorganizări. Presupun, deci, că ați extins investigațiile dumneavoastră în Japonia. Aveți informații proaspete?

Generalul Tenyen se îndreptă în fotoliu. Chipul său se încordă imperceptibil. Începea să fie încolțit. Nu încăpea îndoială că mai mulți dintre cei prezenți veniseră la această ședință numai pentru a asista la eventuala sa execuție. Dădu din cap și-și îngădui o strângere din pleoape care ar fi putut evoca începutul unui zâmbet.

— Am localizat ieri firma care realizează hologramele în lumină „rece" cele mai perfecționate din lume. Este vorba de Hansai Co. Ltd., de la periferia orașului Osaka. De câteva luni, lucrează intens. Mult mai intens decât ar justifica-o producția unor articole de divertisment. A angajat exclusiv personal cu înaltă calificare.

Sorbi încă o înghițitură de limonadă și păru să păstreze o tăcere stângace. Viceprim-ministrul Jingpeng căzu în cursă.

— Și ce-nseamnă asta? făcu el, ironic. Nimic.

Generalul Tenyen înțelese în clipa aceea că vicepremierul plănuise, într-adevăr, execuția lui în cursul acestei ședințe.

— N-ar însemna nimic important, ce-i drept, dacă n-ar fi faptul că, în urma unei efracții reușite, am putut să subtilizăm un proiector holografic ce reproduce întocmai

mirajele care i-au afectat atât de mult pe londonezi. Este vorba de bancnotele britanice.

Jingpeng se încruntă.

— Ar trebui să vedem asta ca s-o credem, spuse el, destul de acid.

— Nici o problemă, spuse generalul Tenyen. Dacă Excelența Sa Primul-Ministru îmi îngăduie, voi face o demonstrație.

Se duse la ușă și chemă un aghiotant, care dispăru pentru câteva clipe și reveni cu o cutie pe care i-o înmână generalului. Acesta se reașeză și, în tăcerea desăvârșită a asistenței, dezlegă sfoara și scoase din cutie un aparat de mărimea unui grepfrut, pe care-l așeză pe podea. Apoi apăsă pe un butonaș și, brusc, aparatul se deschise ca un pepene spart, împrăștiind un fum gros, alb.

— Generale Tenyen, strigă Jingpeng, vă previn că...

— Nici o teamă, îl întrerupse generalul. Sunt aici.

Fumul umpluse aproape toată încăperea. Curând, nimeni nu mai putu să vadă pe nimeni. Dar înainte ca acest lucru să se producă, mai mulți dintre cei prezenți îl observară pe viceprim-ministru vârând mâna în veston și scoțând un pistol. Se auzi un zumzet slab, și imagini de bancnote începură să zburătăcească în fasciculul proiectorului. Toată lumea recunoscu fără tăgadă hohotele de râs ale primului-ministru. Alte hohote de râs le urmară.

— Deschideți ferestrele! strigă generalul Tenyen după câteva minute. Și aduceți ventilatoarele.

În scurt timp, ceața se risipi. Prin ultimele șuvițe de fum alb apărură vicepremierul, livid, cu pistolul încă în mână, și, nu departe de el, primul-ministru, încă râzând și făcându-și vânt cu un evantai.

— Vârâți pistolul în toc, vă rog, i se adresă primul-ministru lui Jingpeng, pe un ton neplăcut de autoritar.

— În mod normal, aceste dispozitive se autodistrug după ce au funcționat vreo zece minute. Pe acesta însă l-am dezamorsat. V-a fost frică, Excelență? îl întrebă generalul Tenyen pe viceprim-ministru.

— Fumul acela putea fi toxic, mormăi Jingpeng.

— Și ca să vă protejați ați scos pistolul? întrebă ministrul Afacerilor Externe, Kong Tantseu.

Jingpeng îi întoarse o privire întunecată. Pentru el, însă, partida era pierdută, și sancțiunea veni:

— Generale, am să vă decorez pentru asta, spuse primul ministru.

Generalul se ridică și se înclină cât de mult îi îngăduiră corpolența și coxartroza.

— Am adus și o altă dovadă, rosti el. Este vorba de unul dintre avioanele teleghidate de felul celor care au fost lansate asupra Londrei. Dacă viceprim-ministrul binevoiește să mă autorizeze, voi dispune efectuarea demonstrației la ora la care va dori Excelența Sa, Primul-Ministru.

Și generalul se reașeză.

— Așadar sunt într-adevăr japonezii, zise Xoyang, aprinzându-și altă țigară. Dar în ce scop? Țara lor este una dintre cele mai grav afectate de criză. Înseamnă că nu guvernul nipon este cel care a organizat această dezordine. Presupuneți, generale, că ar putea fi vorba despre un grup de teoreticieni de sorginte budistă, finanțat de Soka Gakkai.

— Firma producătoare de holograme aparține unui membru marcant al acestei secte, răspunse generalul, aprinzându-și, la rândul său, o țigară.

— Bine, dar scopul, generale? Scopul acestei acțiuni? întrebă Xoyang, aplecându-se către general.

— Las asta în seama perspicacității Excelenței voastre.

Xoyang dădu capul pe spate.

— Ești prea modest, generale.

— Cunoaștem tendințele budismului zen, spuse ministrul învățământului, Xa Chuyeh, intervenind pentru prima oară. Ele nu corespund spiritului care inspiră o acțiune atât de voluntară, atât de distrugătoare ca aceea la care asistăm.

— Impresia mea este că-i vorba de o acțiune de inspirație naționalistă, urmărind să restaureze valorile vechii Japonii, prin nimicirea puterilor care o amenință spuse generalul Țenyen. O analiză minuțioasă a tuturor atentatelor comise de la un capăt Ia altul al lumii mii îngăduie să deslușesc în ele și simțul ironiei, caracteristic filosofiei zen și în mod just semnalat de primul-ministru. Și mi se pare că recunosc, în strategia utilizată, încă unul dintre principiile fundamentale ale budismului zen, dezvoltat mai cu seamă în artele marțiale: obținerea unui maximum de rezultat cu un minimum de efort. Concluzia mea este că responsabilii acțiunii sunt naționaliști de formație zen.

Xa Chuyeh încuviință cu o mișcare a capului.

— Rămâne de stabilit atitudinea noastră, murmură Xoyang. Dar asta e o altă problemă. Riposta noastră depindea de identificarea țintei. Vom reflecta. Tovarăși, vă mulțumesc, încheie primul-ininistru, ridicându-se.

Se înclină și se retrase cu pași apăsați spre apartamentele personale, însoțit de secretarul său.

Ploaia căzu pe toată durata drumului de întoarcere, în timp ce generalul Tenyen fuma, mulțumit, pe bancheta din spate a Mercedesului care-l ducea acasă. Își reaminti un

vers dintr-un poem pe care-l învățase în tinerețe: „Ploaia de primăvară nu mâhnește decât pomii neroditori”.

— NU POT SĂ CRED că ești în halul ăsta de demodat, spuse ea, golind ultimul strop al celui de-al doilea dry Martini. Vorbești și te porți ca un personaj dintr-un roman al anilor treizeci.

Își plimbă ochii albaștri peste decorul un pic prea poleit și scânteietor al barului din Dorchester, ca și când n-ar fi dorit să-i îndrepte din nou asupra vecinului ei de masă. El, în schimb, nu-și lua ochii de la ea, și privirea lui surâzătoare nu părea defel afectată de impertinențele ce-i erau adresate. În taiorul ei de fai negru, cu boleroul încheiat la un singur nasture peste o bluză de mătase albă cu decolteul adânc, da, categoric un pic cam adânc, și cu dublul (nu triplul, doar dublul) ei șirag de perle (de cultură), ar fi putut ea însăși să figureze într-o reconstituire a anilor treizeci. Nu i-ar fi fost greu să-și închipuie reproșurile ei pe fundalul sonor al unui foxtrot sau al unui one-step. Păstră însă o tăcere respectuoasă.

— Dacă n-ai fi atât de demodat, n-ai rezista la șocurile realității contemporane, urmă ea.

Culese măslina de pe fundul paharului și adăugă:

— Știi ce ești tu, Anthony? Un satir în stilul Art Déco.

Încântată de propriu-i spirit, se lăsă pradă unui acces de râs nestăvilit, puțin forțat, totuși. El continua să surâdă.

— Încetează cu surâsul ăsta! strigă ea. E insuportabil!

— Ce-mi reproșezi, de fapt, Valerie?

— Anthony, regulezi ca un satir, dar nu ești real, mă-nțelegi? Mai comandă-mi, te rog, un dry Martini. Am impresia că sunt o fantasmă în universul tău de absolvent eminent la Oxford sau Cambridge. Iar tu ești de-o curtoazie impecabilă. E halucinant! Îți dai seama de disprețul pe care-l exprimă această politețe ireproșabilă?

— Ai vrea să-mi pută gura, să umblu neras, să vorbesc vrute și nevrute, să fredonez melodii tâmpite în timp ce conduc, să trag la măsea și, ocazional, să fiu necuviincios – ba chiar bădăran? Asta ți-ar conferi un sentiment mai pregnant al realității mele?

Chelnerul puse pe masă două Martini-uri și un nou bol cu migdale prăjite. Valerie Dix izbucni în râs.

— Chiar așa, dacă ai fi doar un pic prost crescut, m-aș simți mai în largul meu.

— Am să încerc să iau lecții de la un tip la modă pe care-l cunosc. Iese la local seară de seară, e bisexual și rareori bărbierit.

— Dacă nu te-aș fi văzut la treabă, pe tine te-aș fi bănuit că ești bisexual, replică ea. Lumea-i pe cale să se prăbușească și am senzația ca până și această prăbușire e o fantasmă.

— Lumea nu contenește să se prăbușească de când m-am născut eu, Valerie, și nu cred că am putea remedia cu ceva situația, frângându-ne mâinile și luând o expresie îndurerată.

— Lumea nu contenește să se prăbușească? întrebă ea, cu un aer neîncrezător.

— În 1929, Joia Neagră din Wall Street a declanșat o criză internațională, din care-a ieșit nazismul, s-a revărsat în lume bolșevismul, am avut un război, și Anglia a visat vreme de cinci ani la o tabletă de ciocolată, apoi ne-am pricopsit cu bomba atomică și pe urmă cu minijupa. Vrei să continuu această prelegere?

Ea își aprinse o țigară.

— La ce visezi, Valerie? La un bărbat, unul adevărat, cum se zice în revistele pentru femei frustrate? Cauți o imagine la modă, cu o barbă de trei zile? Ai fi preferat să te duc într-o bombă plină de beți gălăgioși?

— Ține-ți gura! Mă faci să cred că sunt o idioată!

— Nu vrei să cinăm, mai bine?

Ea îi aruncă o privire dulce-amară, dublată de un zâmbet șui.

— Nu te-ai hrănit niciodată cu imagini? îl întrebă.

— Dacă privești bine lumea, n-ai nevoie de imagini. Adevăratele muzee mor în fiecare om.

— Să cinăm, mai bine, rosti ea.

Comandă melci, apoi homar la grătar, iar el, o salată de fructe de mare și calcan cu portocale. Băură șampanie Laurent Perrier. Vorbiră despre copilăria lor, despre experiențele lor amoroase sau, mai degrabă, lipsite de dragoste, apoi despre starea lumii și despre nebunia care punea, o dată în plus, stăpânire pe ea. Râseră mult.

Apoi plecară.

Anthony o conduse pe Valerie la domiciliul ei. Trase frâna de mână și coborî să-i deschidă portiera.

— Ce faci? se miră ea. Nu parchezi undeva?

— Nu.

— Nu poți să lași mașina aici.

— Nici nu intenționez s-o las, spuse el zâmbind, în timp ce-i lua mâna pentru a o ajuta să coboare.

Apoi se aplecă și sărută acea mână.

— Adio, rosti, privind-o în ochi.

— Vorbești serios?

— Absolut.

Ea se înfășură în mantou.

— Te răzbuni, zise.

— Nici pomeneală.

— N-ai de gând să te explici?

— În nici un caz.

— Ce defect am? întrebă ea, rămânând pe trotuar, după ce el închise portiera.

— Nici o fărâmă de bunătate, răspunse el, surâzător. Nu trăiești decât din imagini. Teatrul tău e distractiv, dar am văzut deja piesa. Încep să cred că teroriștii noștri au foarte multă minte.

Și, după ce se înclină ușor, urcă înapoi în mașină și demară domol, fără vreo accelerație spectaculoasă.

— Anthony! strigă ea, dar știa că nu avea s-o audă.

Se gândi că doar pentru ea însăși îi pronunțase numele. „Ticălosul!” mârâi, scrâșnind din dinți.

DIEUDONNÉ ȘI DUTERTRE fură întâmpinați, la aeroportul din Beijing, de primul-secretar și de atașatul militar ai ambasadei; formalitățile polițienești și vamale fură astfel reduse la expresia lor cea mai simplă. Privind pe fereastra Peugeotului, Dieudonné căuta China, dar nu găsea decât o copie a Moscovei.

— Sunt microfoane în mașină? întrebă el, cu inocență.

Atașatul militar râse.

— V-am rezervat camere la reședință, spuse primul-secretar. Domnul ambasador vă invită la cină. Avem un Camembert excelent.

— Cred că n-are importanță dacă sunt sau nu microfoane în mașină, reluă Dieudonné. Aș vrea să pun o întrebare imediat: au hotărât prietenii noștri chinezi să riposteze la acțiunea budiștilor zen și, dacă da, care e planul lor?

— Credeți și dumneavoastră că-i vorba de budiști zen? întrebă atașatul militar.

— Sunt convins.

— Așa par să fie și prietenii noștri chinezi, zise primul-secretar. În orice caz, nu știm nimic despre proiectele lor.

Dacă există cineva care v-ar putea informa, acela e generalul Chi Tenyen, șeful contraspionajului, care pare a fi fost înaintat în grad de trei zile, din motive pe care nu le cunoaștem. Pentru a da curs cererii pe care ați exprimat-o, și care a fost confirmată de președintele republicii, am solicitat pentru dumneavoastră o audiență, la generalul Tenyen.

Audiența fu acordată pentru seara zilei următoare. O clădire neinteresantă, în mijlocul unor clădiri neinteresante. „Primăria din Aubervilliers", gândi Dieudonné, agasat de prezența ambasadorului, care găsise de cuviință că era necesar să-i însoțească pe atașatul militar, pe Dutertre, pe interpret și pe el. În plus, ambasadorul optase pentru un costum ridicol de deschis la culoare, ca un consul din Shanghai în anii douăzeci.

Nu fură lăsați să aștepte aproape deloc. Dieudonné avu timp să admire picioarele generalului Tenyen. „Măsura treizeci și nouă, dacă nu și mai mică".

Se așeză în fața generalului. Ambasadorul se văzu nevoit să ia loc la capătul mesei. Se servi ceai. Dieudonné examină ceașca, ridică privirea spre general și rosti:

— Song.

Generalul strânse din pleoape și zâmbi. Interpretul nu știu ce să zică. Dieudonné bău două înghițituri. Frunze verzi de cea mai bună calitate. Generalul avea gusturi alese.

— Budiști zen, vorbi din nou Dieudonné.

Generalul săltă capul și ridică din sprâncene.

— Ar trebui să-i explicăm mai întâi domnului..., începu ambasadorul.

— Dați-mi voie, îl întrerupse Dieudonné. Avansăm rapid. Și, întorcându-se din nou către general: Este amenințată și China. Piețele ei de desfacere. Economia sa internă.

Sistemele sale de telecomunicații. Are China vreun proiect de ripostă?

Ambasadorul își foi picioarele pentru a-și exprima nemulțumirea. Generalul îl privi fix pe Dieudonné.

— Cine v-a spus că sunt budiști zen?

— A fost prima mea concluzie, răspunse Dieudonné.

Din nou, generalul dădu din cap.

— Sunteți ager. Budiști zen și Soka Gakkai. Proiect de ripostă, rosti el, lăsându-se pe speteaza scaunului după ce sorbise din ceai. Păru să-l măsoare pe Dieudonné cu privirea. Repetă:

— Proiect de ripostă, așadar.

Altă pauză. Apoi:

— Guvernul japonez este depășit de evenimente și, mă tem, prea puțin dispus să contracareze complotul în curs. Am discutat despre asta cu miniștrii teoretic răspunzători. Unii dintre ei sunt, fără doar și poate, în cârdășie cu conspiratorii. O bună parte din cadrele industriale conducătoare și din șefii economiei nu sunt câtuși de puțin ostili loviturii de stat mondiale pe care-o pregătesc câțiva budiști și cei care-i finanțează. Ei văd în această acțiune un mod de restabilire a supremației și a integrității Japoniei, slăbite de deschiderea piețelor comerciale străinilor. În actuala stare de fapt, succesul complotului ar fi ineluctabil.

Generalul se aplecă spre interpretul său pentru a se asigura că-i tradusese cu exactitate ideea.

— Tovarășul general insistă asupra condiționalului ultimei sale fraze: succesul complotului ar fi ineluctabil, rosti cu trudă interpretul.

— Există dovezi indiscutabile că japonezii sunt într-adevăr autorii complotului? întrebă ambasadorul.

— Nu japonezii, rectifică Tenyen. *Niște* japonezi. Și... da, dispunem de dovezi indiscutabile.

— Aveți, deci, un plan, zise Dieudonné.

Generalul zâmbi.

— Reeducare, rosti el. Apoi continuă: Informare. Sateliți. Programe non-stop de denunțare a autorilor criminali ai complotului. Îi cunoaștem. De la primul până la ultimul, spuse el, răspicat. Vom arăta fotografiile lor.

Dieudomte ascultă propunerea acestui program fără să clipească.

— Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de denunțare a complotului în fața opiniei publice, atât de dragă japonezilor, nu vor întârzia să aibă un efect decisiv, spuse chinezul pe un ton doctoral.

— Chiar așa credeți, domnule general? întrebă Dieudonné, năucit dintr-o dată la gândul că un militar și, pe deasupra, șef al serviciilor secrete, deci moștenitor al redutabilei Te Ke, înființată de Chou En-lai, putea să ia în considerare un proiect atât de nesigur ca reeducarea japonezilor prin intermediul televiziunii.

Generalul înclină cu un aer grav capul. Dieudonné îl lăsă pe al său în jos. Reeducare, gândi el. Oare vor înceta vreodată oamenii ăștia să gândească în mod doctrinar?

Un bondar se enervă pe una dintre ferestre. Dieudonné lăsa tăcerea să macereze, apoi să se oțetească și să înceapă a înăcri atmosfera.

— Aș vrea să vă întreb, domnule general, dacă nu credeți că o acțiune extrem de rapidă ar fi mai eficientă.

Generalul nu răspunse și-l țintui pe Dieudonné cu ochi de șobolan uriaș.

— Denunțarea unor japonezi necunoscuți marelui public ar produce, neîndoios, un efect de surpriză în primele ore,

explică Dieudonné. Efectul s-ar subția însă cu orele următoare, mai întâi din cauza repetiției, apoi fiindcă o asemenea emisiune ar avea aceeași soartă ca știrile senzaționale din care presa și-a făcut o specialitate. Și care ar fi rezultatul în ceea ce-i privește pe complotiștii noștri? Și-ar atinge scopurile, și ar putea să continue fără jenă, prezentându-se drept eroi ai integrității imperiale japoneze.

Șobolanul uriaș în formă de general clipi și duse la gură ceașca de ceai.

— Aveți deci, dumneavoastră, un plan, articulă pe un ton glacial.

Ambasadorul își înghiți saliva. Dutertre înghiți puțin ceai.

— Să le plătim cu propria lor monedă, răspunse Dieudonné, aruncându-i o privire stânjenită lui Dutertre, care rămânea impasibil.

Poate că expresia nu avea un echivalent inteligibil în limba chineză. Generalul păru la fel de interesat ca atunci când i s-ar fi prezentat tehnica de polenizare artificială a florilor de hibiscus Golden Glory cu soiul White Maiden.

— Ascultați-mă, vă rog, domnule general. Ne trebuie vreo câteva sute de avioane mici, ca acelea pe care le-au folosit ei pentru pseudo bombardamentul Londrei. Și câțiva gravori excelenți. Plus, bineînțeles, asentimentul guvernului dumneavoastră.

Dieudonné scoase din pachetul său o țigară. Generalul Tenyen se aplecă pentru a i-o aprinde. Interpreții măsurară onoarea extraordinară acordată străinului.

— Gravori? întrebă generalul.

— Falsificatori de bani, mai exact, răspunse Dieudonné.

Aparent, generalul nu înțelese imediat.

— Complotul în curs este finanțat de câțiva mari capitaliști japonezi.

Generalul, ambasadorul și Dutertre așteptară urmarea.

— Trebuie să ruinăm temporar Japonia, plătindu-i cu propria sa monedă națională, spuse Dieudonné, privindu-și ceașca de ceai goală.

Ceașca îi fu reumplută degrabă. Dutertre întinse gâtul.

— Să deversăm asupra întregului teritoriu japonez, dintr-o dată, miliarde de yeni. Imitații perfecte, bineînțeles.

Generalul izbucni în râs. Dutertre, ambasadorul și interpretul francez păreau înmărmuriți.

— N-o să coste prea mult, nu va face să curgă nici o picătură de sânge și, dacă avertismentul e însoțit de un ultimatum solemn și mondial, cred că stimabilii noștri complotiști vor înțelege că au tot interesul să se întoarcă la greblarea grădinilor lor de prundiș. Dar trebuie să acționăm repede, precizează Dieudonné.

— Conspiratorii au lansat deja un satelit clandestin, spuse generalul.

— Ce? exclamă ambasadorul.

— Un satelit de optzeci de centimetri diametru, menit să emită în continuu aberații și pornografie. Vor mai lansa și alții, fără îndoială.

— Trebuie, deci, ca micile avioane și bancnotele să fie gata cel târziu într-o săptămână, insistă Dieudonné.

Generalul păru să cadă pe gânduri.

— Ați discutat cu americanii? întrebă el după un răgaz de reflecție.

Dieudonné încuviință din cap, fără entuziasm.

— Ei se întreabă dacă o astfel de operație nu este imorală, explică el, ridicând ochii în tavan.

— Ce țări sunt de partea ideii dumneavoastră? se interesă generalul.

— A dumneavoastră, dacă reușiți să vă convingeți repede președintele. De asemenea, Australia și Marea Britanie, desigur.

— Numai? făcu ambasadorul, neîncrezător.

Dieudonné întoarse capul spre el.

— Democrațiile, vedeți dumneavoastră, detestă imoralitatea, răspunse el cu voce cavernoasă. Condamnarea Japoniei la un dezastru economic timp de vreo zece zile trece în ochii lor drept o acțiune imorală. Așa se face că au lăsat jumătate din capitalurile mondiale să se prefacă în fum pe o stâncă din Pacific. Ne bănuiesc că vrem să profităm de situație pentru a declanșa manevre ostile Japoniei. În realitate, se tem să nu piardă piața niponă și, mai ales, cele câteva investiții pe care le-au făcut în Japonia.

Generalul aprinse o țigară și-l privi pe Dieudonné preț de câteva clipe lungi, cu buza de jos împinsă în afară. Sorbi iarăși din ceai și spuse:

— Mă văd nevoit să constat că nu există decât câțiva oameni ca domnul Dieudonné, în stare să analizeze bine situația și să nu se lase paralizați de considerații filosofice deplasate.

— Am asentimentul dumneavoastră? întrebă Dieudonné.

— Proiectul merită luat în considerare.

— Domnule general, fiecare oră ce trece trebuie socotită însutit.

— Cine va face yenii?

— O parte vom fabrica noi, cealaltă, dumneavoastră. Timpul ne presează.

— Am să vă telefonez în decurs de douăsprezece ore, răspunse generalul.

Dieudonné își luă rămas-bun.

În același timp, și la capătul unei ședințe furtunoase și extenuante care durase opt ore, cu ușile închise, un consiliu extraordinar al miniștrilor de Interne și de Externe ai Uniunii Europene adopta următoarea concluzie:

„Lumea civilizată face obiectul unei tentative subtile și alarmante de destabilizare. Structurile tehnice, economice și financiare pe care se întemeiază prosperitatea a aproape patru sute de milioane de ființe umane din Europa, printre altele, au fost compromise de mașinații perfide și chiar criminale conform anumitor legislaturi. Pornind de la principial că nu există acțiune fără obiectiv, statele celor douăsprezece țări ale Uniunii Europene cer celor răspunzători de această acțiune aparent ideologică, dar susceptibilă a fi încadrată în rândul crimelor împotriva umanității, să-și facă neîntârziat cunoscute obiectivele, dacă nu și propriile lor identități. În caz contrar, nu se va putea trage altă concluzie decât că acțiunea în cauză vizează efectiv să dăuneze omenirii, iar autorii ei vor fi considerați criminali. Mijloacele de acțiune ale Uniunii

Europene și ale comunității internaționale neputând rămâne la infinit neputincioase, responsabilii vor fi inculpați din oficiu în fața unui tribunal internațional”.

La Casa Albă, consilierul președintelui în probleme de securitate intră în conflict cu secretarul de stat, în privința direcției negocierilor urmărind redobândirea de la europeni a inițiativei în respectiva problemă, iar secretarul de stat intră el însuși în conflict, pe aceeași temă, cu secretarul de stat al Apărării. După două zile de salivații intense irosite în ciorovăieli în surdină și intrigi nesfârșite, secretarul de stat dădu publicității un comunicat conform căruia concluzia europeană era prematură și constituia, în chiar termenii ei, o recunoaștere a neputinței. Observatori brazilieni, argentinieni, ruși, japonezi, chinezi și de alte naționalități se opuseră, de asemenea, acestei concluzii, într-o falsă unanimitate care masca stângaci o vanitate rănită de faptul că nu se gândiseră ei, cei dântâi, la o asemenea inițiativă. În opinia acestor protestatari, o astfel de rezoluție era de resortul Națiunilor Unite. După trei zile de manevre diplomatice febrile, rezoluția fu amânată. Nu se află niciodată cum de textul ei parveni, totuși, presei.

Dată fiind nevolnicia conducătorilor Franței, Regatului Unit și Spaniei, care considerau, în secret, că numai Statele Unite erau capabile să rezolve problema, afacerea fu pe punctul de a rămâne în acest stadiu. Apoi, la intervenția Iranului, a Republicii Burkina-Faso și a Egiptului, care-și atribuiră meritul de a face pe contiliatorii, Națiunile Unite reluară discutarea proiectului. Dar, în afara unei proclamații destul de singulare a reprezentantului Palestinei, care consideră că acuzațiile violente ale comunicatului necesitau câteva atenuări, deliberările ONU nu progresară mai mult, dintr-un motiv de forță majoră: Germania și Rusia, cărora li se adăugară curând Grecia și Cehia, furioase că Statele Unite se erijau în campioane ale

proiectului, se opuseră violent acestei declarații universale adresate misterioșilor teroriști. Neîndoios, o slăbiciune a opiniilor publice naționale din țările în cauză contribui la acest eșec. Citind comunicatul, ai fi putut crede cu ușurință că pământenii adresau un ultimatum marțienilor.

La Yokohama, unde tocmai se întorsese, Bătrânul discută subiectul cu câțiva prieteni și, cu toții, se amuzară copios.

— Nimic nu-i mai ridicol decât vulpea care-a mâncat un pui de găină și-apoi își dă aere de înțelept, declară un membru al adunării, ridicând în sănătatea celor de față un bol de saké și scoțând în evidență un auricular căruia îi lipsea ultima falangă. Oameni care le-au injectat produse radioactive concetățenilor lor, care au iradiat sute de mii de persoane pentru a afla dacă radioactivitatea era cu adevărat nocivă, care au transformat în săpun milioane de ființe umane și care, cândva, au masacrat sute de mii de alte ființe umane sub pretexte religioase la fel de goale de conținut precum carapacea unui crab căruia i-ai mâncat carnea, vorbesc astăzi de tribunale internaționale! Onorați prieteni, cred că a venit momentul să le administrăm acestor nerușinați lecția pe care o merită!

Toată lumea ridică bolurile de saké pentru împărat, pentru onoare și, nu în ultimul rând, pentru deruta vulpilor. Se râse cu poftă.

— Câinele a plecat să vâneze vulpea, conchise Bătrânul.

ABIA ÎN DUPĂ-AMIAZA ZILEI de 19 octombrie 1997 ajunseră, în sfârșit, Robbie și Nella, la o oază de puritate celestă: ranchul Companionilor Ceasului de pe Urmă, lângă orășelul Lawton, în Oklahoma.

— Ai să vezi, puișor, acolo n-or să fie decât oameni buni, prietenoși și evlavioși, nu ca toți răii și urâcioșii pe care i-am întâlnit până acum, cu excepția sfintei de maică-ta.

— Înseamnă c-o să murim? întrebă Nella.

— Nici pomeneală, drăguțo, de unde-ai scos una ca asta?

— Mămica zicea că numa'n rai sunt oameni buni și că-n rai n-ajungi decât după ce mori.

— Da, puișor, e adevărat că în rai nu sunt primiți decât oamenii buni și cu sufletul curat, răspunse Robbie, tulburat de acest raționament care i se părea de rău augur, dar acolo unde mergem noi e ca o pregătire pentru rai. Sunt oameni cumsecade, fiindcă și ei știu că doar dacă ești bun la suflet și evlavios și-ți spui rugăciunile ai șanse să ajungi în rai.

Dar, cum nu ținea să ajungă în rai înainte de vreme, reduse viteza, căci începuse să picure.

— O s-o revedem pe mămica? întrebă Nella.

— Mai târziu, răspunse Robbie, intrând pe bifurcația indicată, în timp ce, deasupra, cerul se întuneca.

Nu mai era o șosea, ci un drum de țară accidentat, unde cu greu puteai depăși treizeci de kilometri pe oră. La orizont, fulgere marmorau cerul cu vine incandescente și Robbie se silea să lupte contra anxietății pe care i-o cauza acest decor amenințător.

— Când? întrebă Nella.

— Nella dragă, mămica ta e în cer, iar noi n-o să urcăm acolo chiar imediat.

— Da' când? insistă Nella, în vreme ce Robbie smucea de volan pentru a evita o hârtoapă.

— Puișor, doar nu vrei să mori atât de curând, nu? replică el.

La poarta ranchului – ciudat ranch, înconjurat de palisade înalte de trei metri și flancat de miradoare care se conturau, la fiecare fulger, pe un cer purpuriu, ca într-un film de serie B – fură lăsați să aștepte vreo douăzeci de minute. Ștergătoarele de. Parbriz se mișcau foarte repede și

lăsau să se deslușească, pe platformele miradoarelor, oameni înarmați.

— Parcă-i o închisoare aici, zise Nella.

— Nu trebuie să-ți dai cu părerea despre lucruri pe care nu le-ai văzut, replică sec Robbie.

Niște paznici purtând câte două revolvere la șold îi îndreptară spre biroul Companionului recepționer. Acesta ridică spre nou-veniți o față extrem de plată, cu un nas ca un cartof.

Urmă un interogatoriu de o oră măsurată pe ceas, cel puțin. Nellei îi era sete. Ar ți vrut un suc dulce și acidulat, dar i se indică doar un robinet de apă. Robbie, epuizat după cele zece ore petrecute la volanul mașinii, trebui să etaleze la nesfârșit documente – acte de identitate, acte de proprietate imobiliară, adeverințe de serviciu, certificate de adopțiune a Nellei, extrase de cont bancar, certificate medicale –, apoi să completeze un formular de șase pagini, cu declarații pe cuvânt de onoare că el, Companionul novice, nu avusese condamnări penale, că nu avea datorii sau, dacă avea, la ce sumă se ridicau ele, că nu suferea de boli contagioase sau fatale, că nu era pasibil de urmăriri legale pentru dovedirea paternității.

— Dar nu Dumnezeu este cel care urmează, în ultimă instanță, să judece toate astea? întrebă Robbie.

— Trebuie să ne luăm măsuri de precauție împortiva iscoadelor diavolului, răspunse Companionul recepționer.

Undeva în interiorul comunității niște oameni cântau psalmi, pe care-i acoperea în răstimpuri răpăitul ploii în imensa curte de pământ bătătorit aflată în centrul fortăreței. În cele din urmă, Companionul îi întinse lui Robbie o cheie.

— Căsuța 56 A. Nu-i decât o cazare provizorie. Lasă-mi cheile mașinii.

„Motelul diavolului”, gândi vag Robbie în timp ce scotea valizele din portbagaj, sub ploaia torențială.

ERA PRIMA ZI DE OCTOMBRIE și la Pentagon, ca pe toată Coasta de Est, era cam răcoare. Cretinii care anunțaseră în anii șaizeci încălzirea planetei și inundarea regiunilor joase ale uscatului de apele oceanelor umflate de topirea banchizelor polare se obosiseră de pomană.

Herbert C. Stepanczik, documentarist, își îmbrăcă puloverul și se pregăti să interogheze banca de date a Bibliotecii Congresului despre arhivele sale în materie de arme neutronice. Era ora 10.15 dimineața.

După ce introduse codul de acces și își aprinse pe furiș o țigară, obținu următorul mesaj:

Friptura să fie gata la ora 11.

Herbert suflă fumul pe nas și pufni în râs. Apoi verifică în registru numărul codului, îl formă din nou și obținu același mesaj casnic:

Friptura să fie gata la ora 11.

Herbert strânse din pleoape și privi ecranul cu un aer viclean, apoi efectuă procedurile obișnuite în caz de eroare, lucru care ceru oarece timp. După vreo zece minute ieși din birou, nu înainte de a fi avut grijă să stingă, apoi să ascundă mucul țigării și să deschidă fereastra. Observă, atunci, că pe culoar domnea o oarecare nervozitate. Se îndreptă spre biroul colegului său, Thor, geniul casei în materie de informatică și electronică. Nu găsi decât pe colega acestuia, Marilyn, o fată bucălată și mioapă, renumită pentru spiritul ei caustic.

— Thor nu-i aici? întrebă el.

Ea continuă să fixeze încă o clipă ecranul calculatorului, apoi ridică o privire inexpresivă și ușor somnolentă, care se plimbă de la scaunul lui Thor la persoana lui Herbert.

— Trebuie să enunț verbal ceea ce-i evident? întrebă ea.

— Unde e?

— Jos. Caută un șobolan.

— Un șobolan, repetă Herbert, îngândurat.

Rămase în pragul ușii, iar ea nu-i mai acordă nici o atenție. După mișcările rapide ale mouse-ului și după intervalele lungi la care îi folosea tastele, s-ar fi zis că efectua o operație cu caracter general, ceva de genul unei corecturi. Apoi oftă și încrucișă brațele.

— Ai aceeași friptură? întrebă ea.

— Ihî.

— Se pare că tot Pentagonul așteaptă să fie gata friptura asta.

— Nu mai e de așteptat decât o jumătate de oră, observă el.

Ea deschise sertarul din dreapta și scoase o pilă de unghii, pe care se apucă s-o utilizeze cu cea mai mare seninătate.

— Dacă-i place cuiva friptura de șobolan, mormăi.

— Thor n-o să apară deci prea curând.

— Poți să-ți faci jocurile. Intre timp, America ar putea fi bombardată de marțieni.

— Telefonul funcționează?

— N-am încercat.

Marilyn ridică receptorul și formă un număr.

— Hank, sunt Marilyn Trask. Mă auzi? Vasăzică, linia interioară e încă în stare de funcționare; Și cea exterioară? Nu? Mda, cea mai scumpă friptură din istoria lumii. (Marilyn se încruntă.) Deci e ceva mai serios decât se părea. Nu, vreau să zic că mie mi s-a părut că a început să meargă prost de când cu discursul lui Thorpe. Bun, s-

așteptăm urmarea. Sper să ne vedem totuși la cantină, mai târziu.

Puse jos receptorul.

— Legăturile telefonice cu câteva state sunt întrerupte. Nu se mai poate vorbi cu cea mai mare parte din Maryland, Virginia și Carolina de Nord.

Își consultă ceasul.

— Friptura aia de șobolan o să fie gata peste unșpe minute. Trei ofițeri trecură pe culoar. Unul dintre ei spunea că se controlaseră jumătate din joncțiunile de la cel de-al treilea subsol. Un altul mormăi foneme confuze printre care se deslușiră inițialele „EMP”. Un anunț intern apăru pe ecranul lui Marilyn:

Legăturile telefonice întrerupte cu cea mai mare parte a statelor Maryland, Virginia, Georgia, Carolina de Nord. Dacă aveți de făcut comunicații urgente, sunați la 7922, biroul generalului-maior Werner P. Herrschel, pentru a obține autorizația de utilizare a radiofoniei.

— Citește asta, spuse Marilyn.

Herbert se apropie și se aplecă peste umărul ei.

— Miroase deja a ars friptura, comentă el.

Scoase o țigară din buzunar, dar sergentul Marilyn Trask îi aruncă o privire severă. Herbert puse țigara la loc în pachet.

— Poți să te duci să bei o cafea, dacă ești nervos, zise ea.

— Mulțumesc, pentru înțelegere.

Ieși din nou pe culoar și, în trecere, își azvârli ochii prin bi-rourii, Unele erau goale: cele ale specialiștilor în telecomunicații și informatică, plecați să dea ajutor în subsolurile edificiului. În celelalte, angajații stăteau, pur și simplu, privind în gol. Vreo doi-trei citeau, la vedere,

reviste nu tocmai militare. O coadă de șase sau șapte persoane se formase în fața automatului de cafea.

— Împuțită pană, zise Leonard Tutt, un găligan negru, adus de spate, prodigios interpret de boogie-woogie la seratele lunare de grătar-și-muzică organizate de Bobita Kahn, o ciufută de vreo patruzeci de ani care lucra la contabilitate.

Herbert își umplu un pahar de plastic.

— Așadar inamicii s-au infiltrat pe șest în teritoriul american, spuse altul, căruia Herbert nu-i cunoștea numele. Era și de bănuit, după filmul ăla de pomină.

— De când CIA și FBI-ul au devenit școli de maici, nu mai există supraveghere în țara asta, comentă locotenentul Dewey D. DiMasso.

Herbert se uită la ceas.

— Friptura va fi gata peste două minute, zise el.

Tutt izbucni în râs.

— Și întreaga Americă va fi servită la fix! Două sute de minibombe cu neutroni, bine repartizate în teritoriu, vor pune capăt frumoasei istorii a Părinților întemeietori.

Pleoapele coborâră peste priviri dezaprobatoare. Negrii ăștia erau câteodată lipsiți de tact. Herbert amestecă zahărul în cafea, cu ochii ațintiți la cadranul ceasului. Bău o înghițitură, spunându-și vag că poate era, într-adevăr, ultima ceașcă de cafea proastă din viața lui. Locotenentul DiMasso își privea, și el, ceasul. Tutt, la fel. Tăcerea se așternu încet pe tot palierul. Se așternu, fără îndoială, peste o bună parte a Pentagonului, deoarece se auzi croncănitul corbilor de afară. Inima sistemului defensiv american aștepta ora apocaliptică la care friptura fatidică avea să fie gata.

— Treizeci de secunde, anunță Tutt, lăsând paharul de cafea pe capacul unei pubele. Douăzeci. Zece.

Herbert trebui să admită că i se lipise cămașa de spate. Își mișcă, în pantofi, degetele de la picioare, apucat subit de pofta de-a o rupe la fugă, de a se arunca pe fereastră, de-a urla.

— Zero! strigă Tutt, și toată lumea tresări.

Hohote de plâns feminine, înăbușite de pereții despărțitori, ajunseră până în colțul în care se afla automatul de cafea.

Urmă un moment de incertitudine încordată. Poate că teroriștii își potriviseră ceasurile cu o întârziere de câteva secunde.

— Ora unsprezece un minut patruzeci de secunde, zise locotenentul DiMasso.

O fată ieși dintr-un birou și spuse:

— Se pare că friptura e gata, fiindcă semnalul a dispărut de pe ecrane.

— Comunicațiile s-au restabilit? întreabă Herbert.

— Nu. Dar știu că, la Vint Hill, se încearcă localizarea calculatorului care-a emis semnalul.

Herbert se întoarse în biroul său. De cum intră, avu un șoc atât de puternic, încât își goli dintr-o înghițitură paharul de cafea și-și aprinse numaidecât o țigară. În locul inscripției indicând ora la care trebuia să fie gata friptura, citi următorul mesaj:

Orville, te rog să chemi un instalator de la Sasser & Champion să repare termostatul. Numărul e 4507878.

Eu o să întârzii puțin. Lorna.

Herbert C. Stepanczik își trecu mâna peste față.

O OARECARE NERVOZITATE se răspândi a doua zi în Europa, ca un miros care circulă într-o casă, fără a se ști de

unde vine.

Sucursala londoneză a firmei Western Technical, societate americană specializată în fabricația de material de telecomunicații, încercă să trimită un fax de trei pagini la sediul din New York; acesta se plânse telefonic că nu primise decât fragmente ininteligibile. La ora 15 GMT, exasperarea ajunse la culme, la ambele capete ale liniei. Ceea ce nu rezolvă nimic; centralele societăților americane de telecomunicații sucombară din cauza suprasolicitărilor.

Dragan Rossini, mare traficant de droguri din Catania, însărcină telefonic, și în limbaj codat, societatea fantomă care-i servea drept paravan la Paris, Generali Transporti Internazionali, să transmită un fax la Atlanta pentru a-și anunța corespondentul american despre sosirea unui transport masiv. Faxul nu ajunse la destinație. Rossini fu cât pe ce să facă infarct la gândul că trei saci de cincizeci de kile, valorând două milioane de dolari bucata, aveau să plutească pe apă până când îi va pescui paza de coastă. Căzu la pat, medicul veni, îi prescrise vasodilatatoare. Două zile mai târziu, infernul se instală pe Pământ. Cum harababura endemică stimula cererea de droguri, șefii rețelelor din întreaga lume începură să resimtă penuria și chinurile atroce ale lipsei de câștiguri; se apucară, prin urmare, să telefoneze cu o febrilitate și-o imprudență ce creșteau în mod exponențial. În cearșafurile sale jilave, cu ochii congestionați ațintiți la un Goya furat dintr-un muzeu irlandez, Rossini începu să-și pună întrebări despre viitorul persoanei sale, al profesiei sale și al lumii în general. Fiindcă până și traficanții de droguri sunt capabili de abstractizare.

Avariile de acest gen se multiplicară până când comunicațiile bursiere se întrerupseră și ele. Birourile agenților de schimb din toată lumea sfârșiră prin a încremeni în neputință. Nici la Frankfurt, nici la Londra,

nici la Tokyo, nici la Paris, nimeni nu mai reușea să obțină cu regularitate indicii Dow Jones. Care, încă o dată, se prăbușiră în mod dezastruos. Echilibrele psihologice ale multor oameni avură de pătimit din această cauză. La Basel, de pildă, domnul Hubert Stümpfli, eminent finanțist și consilier al mai multor societăți internaționale, suferi depresia nervoasă neîndoios cea mai rapidă din istoria psihiatriei. Între orele 9 dimineața și 1 după-amiaza, trecu de la o apatie totală la accese de delir, apoi din nou la apatie, culcându-se pe mocheta *gris-perle* din biroul său, unde rămase până ce veniră să-l ia infirmierii. Barul de la Hôtel des Trois Rois și, la Geneva, cele de la Hôtel des Bergues și Métropole se umplură de sexagenari înlăcrimați. La Londra, președintele uneia dintre cele mai mari bănci de afaceri din lume, Portman & Co., își părăsi biroul, anunțând că se duce la pescuit. La Frankfurt, în momentul în care orologiile băteau ora 3, președintele și vicepreședintele de la Bundesbank începură o conversație, declarând simultan:

— Ceva trebuie făcut!

Mulți oameni erau de aceeași părere, fiecare însă în felul său. Astfel, neonaziștii hotărâră, și ei, că, într-adevăr, ceva trebuia făcut, acești termeni vagi însemnând, din punctul lor de vedere, o tentativă de preluare a puterii, printr-o serie de atentate spectaculoase care să-i terorizeze pe timorați și pe oponenți, și să însuflețească spiritele îndrăznețe. Dar cartierul lor general din Berlin, Nazional Alternativ, refuză să ia o decizie fără asentimentul confraților americani, care se aflau în statul Nebraska. Or, acest stat nu putea fi nicicum contactat telefonic. Una dintre facțiunile cele mai dure comise totuși greșeala de a proiecta, fără prea multă prudență, o lovitură-surpriză asupra vechilor depozite de ogive nucleare ale NATO, de lângă Mannheim. Ceea ce îngădui poliției, care profită de faptul că în Germania telefoanele Deutsche Bundespost încă

mai funcționau, să realizeze o vastă operație de curățenie și să arunce în închisori opt sute treizeci și șapte de lideri și adepți neonaziști, răcnind, cu toții, de furie.

Cel mai nostim era că inculpații proferau insulte ca „Naziștilor!” la adresa poliției.

Pe baza unor informații despre care nu se știu niciodată dacă erau pe deplin întemeiate, pe jumătate întemeiate sau total neîntemeiate, cancelarul decretă, a doua zi la prânz, starea de urgență pe tot teritoriul federal. Consecință îndepărtată a unei misterioase avarii a rețelelor informatice americane, inculpații nu primiră nici măcar autorizația de a fi asistați de avocați.

Încă din ajun, de la ora locală 3, Washingtonul se cufundase în stagnare. Sateliții continuau să transmită toate legăturile telefonice, însă cablurile stațiilor de retransmisie nu-și mai îndeplineau misiunea; după ce funcționaseră cu intermitențe, începură să tușească bronșitic, apoi tuberculos, apoi canceros, și, în cele din urmă, își dădură sufletul, diavolului sau bunului Dumnezeu, cine știe. Un stat-major de criză fu instalat la Casa Albă. Între timp, rețelele de televiziune și ziarele, văduvite de corespondenții lot din străinătate, își reduseră serviciile.

Financial Times fu publicația care dezvălui, prima, la aproape patruzeci și opt de ore după prepararea faimoasei fripturi de șobolan:

„Întreruperi masive afectează transmisiile internaționale – Statele Unite practic izolate” *(Huge cuts affect internațional transmissions – United States practically isolated).*

Celebra gazetă roz nu făcea decât să constate ceea ce era evident. Procesiuni de inși înveșmântați în alb, galben sau negru, în funcție de confesiunile cărora le aparțineau, defilară pe străzile marilor orașe americane, vestind

sfârșitul lumii. Efectele fură stranii. În același Dallas din Texas, de pildă, un bordel dădu faliment și altul făcu avere. Drept urmare, fetele dintr-unul migrară spre celălalt. Proxeneții se luară la pumni, apoi la revolvere, și orașul rămase cu șapte pești mai puțin. La Moscova, KGB-ul se alarmă: nu era la curent cu nici o anomalie în transmisii și nici nu comisese vreun act criminal în acest scop; aveau deci rivali? Și ce urmăreau aceștia? Doi sau trei șnapani veniră să vândă informații false și fură încarcerați pe loc, nu înainte de a fi fost bumbăciți cu destulă brutalitate. Generalul Vasili Stașin le făcu zile de gulag șefilor săi de servicii.

— Lumea se duce de râpă și voi habar n-aveți de nimic! Până și ultima libarcă ar ști ce se-ntâmplă, iar voi stați aici și pișați votcă!

La Paris, o grupare de criză se constitui de urgență la Elysée. Șase dintre cei mai bine pregătiți oameni din Europa în materie de contrainformații și de luptă contra subversiunii îi înfruntară pe președintele republicii, pe primul-ministru și pe miniștrii de la Interne, Apărare și Afaceri Externe. Cei șase se văzură nevoiți să recunoască faptul că nu dispuneau de nici o pistă serioasă care să permită elaborarea unui scenariu de reacție cât de cât aplicabil. Președintele, fără nici o veste de la Dieudonné, fu redus la tăcere.

— Tot ce pot spune, după discuțiile avute cu colegii mei din Marea Britanie, Germania, Italia și Rusia, este că-i vorba de o operație de sabotaj internațional, pregătită vreme îndelungată, și ale cărei obiective par a fi exclusiv ideologice, declară generalul Georges Tobias, un bărbat la vreo cincizeci de ani, placid și masiv. Ea este realizată de oameni care posedă, așa cum a putut constata toată lumea, o mare experiență tehnologică, îndeosebi în domeniile electronicii și al informaticii. Această operație vizează doar

țările industrializate și n-a afectat decât în mică măsură Africa neagră, Asia de Sud-Est și zona Pacificului.

— S-ar putea deduce obiectivele acestor indivizi? întrebă primul-ministru.

— În momentul de față, un singur lucru e sigur: vizează distrugerea tuturor infrastructurilor din țările lumii industriale. Au început cu sistemul bancar, apoi acțiuni precise au încercat să submineze încrederea cetățenilor acestor țări în capacitățile mintale ale conducătorilor lor. Alte acțiuni precise, bazate pe folosirea de holograme în Statele Unite, în Spania, în Marea Britanie, au urmărit, în mod evident, să creeze panică în rândul populației civile. Acești indivizi atacă acum fundamentul lumii industriale, adică existența materială a marilor rețele de informații. America este prima victimă, dar nimeni nu poate garanta că mâine nu vor fi afectate și rețelele europene.

Generalul își turnă un pahar mare de apă și-l bău.

— Se poate emite vreo ipoteză asupra originii acestei mișcări? întrebă președintele.

Generalul Tobias se întoarse către colegul său, comandantul Bernard Souvestre, din Serviciul de Acțiune Psihologică. Puțin trecut de patruzeci de ani, cu un aer adormit sub părul negru supraabundent, acesta întredeschise ceva mai mult pleoapele grele.

— Nu dispun de nici un fapt concret. Nimeni n-are nimic concret. Americanii au aplicat tehnicile cele mai subtile pentru a studia rarele piese materiale pe care au putut pune mâna. N-au găsit nici cel mai mic indiciu referitor la origine, nici măcar o urmă de amprentă digitală. Nu am decât o intuiție, împărtășită aproape fără excepție de colegii mei din cincisprezece țări: este vorba de japonezi.

Președintele dădu din cap, indispus.

— În ce scop? întrebă el. Nu există nici un precedent de acest fel în istoria lumii. Dacă cineva investește atâta inteligență și atâtea mijloace pentru a paraliza lumea civilizată, o face pentru a obține puterea. Cum și în ce scop vrea să dobândească acest grup de japonezi puterea, în actuala stare a lucrurilor?

— După părerea mea, nu vrea s-o dobândească, răspunse generalul Tobias, ațintindu-și privirea ochilor castanii în ochii președintelui.

Această opinie fu urmată de o tăcere stupefiată.

— Oamenii aceștia nu-și pun problema dobândirii puterii. Ideea însăși de putere, tot după părerea mea, le este străină. Ei vor să pună capăt puterii.

— Dar favorizează Rusia! strigă președintele. Nu-s afectate decât Statele Unite.

— Îmi permit să vă contrazic, răspunse Tobias vârând o mână în buzunar.

Scoase un raport îndoit în patru și îl întinse președintelui.

S. T. 56. Legăturile telefonice întrerupte între Moscova, Sankt Petersburg, Kiev și Vladivostok. Armata rusă în stare de alarmă.

— Întreaga lume e vizată, spuse Tobias cu voce egală, aprinzând o țigară. Cred că ne putem aștepta la tot ce poate fi mai rău: proiectul are șanse aproape sigure de izbândă. Peste o săptămână, comunicațiile internaționale vor fi reduse, practic, la zero. Suntem neputincioși.

Președintele. Republicii franceze deschise gura, deveni foarte roșu, apoi reîncleștă fălcile.

— Și Dieudonné? întrebă el.

— Nici o veste.

Un nou prag fu depășit când, în dimineața zilei următoare, Kremlinul nu reuși să contacteze telefonic Casa Albă. Câteva linii intereuropene funcționau încă, dar nici Downing Street 10, nici Palatul Elysée, nici Palazzo Madama nu erau în măsură să-i ofere vreo informație președintelui Bezuhov. Astrologul Oleg Brianski se umplu de bani prorocind la televiziunea din Kiev și în particular, prezicându-le doritorilor soarta la ceasul apropiatei Judecăți de pe urmă. La Helsinki, stocurile de votcă fură epuizate în câteva ore. Primul-ministru al Suediei, în schimb, anunță la televiziune că, grație tradiției sale de neutralitate, țara avea toate șansele să scape de perturbațiile internaționale ale telecomunicațiilor. Ceea ce nu-i împiedică pe studenții Universității din Uppsala să decreteze, de capul lor, o zi de beție pregătitoare. Pentru ce anume pregătitoare nu știa nimeni, dar noaptea răsună de țipetele fetelor violate.

Cum serviciile poștale funcționau încă fără vreo problemă aparentă, mai multe ziare, *La Prensa* din Santiago de Chile, *Excelsior* din Ciudad de Mexico, *La Stampa* din Torino, *Le Monde* din Paris, *The Times* din Londra, *El Ahram* din Cairo, *Yomiuri Shimbun* din Tokyo, *Népszabadsag* din Budapesta, primiră poze bizare, trase la roneotip, înfățișând un tigru care râdea.

„Misterul tigrului care râde” *(Le mystère du tigre qui rit),* subtitră *Libération* pe pagina întâi.

LORNA DELLER-SHOEMAKER, o blondă retușată, la vreo cincizeci de ani, cu înfățișare sportivă, își parcă Fordul pe aleea care ducea la garaj și tăie contactul. Apoi dădu ocol mașinii și scoase din portbagaj două pachete destul de voluminoase.

— Orville! strigă ea. Vii să m-ajuți?

Până să-și părăsească Orville fotoliul din fața televizorului, șase elicoptere apărură, într-un vacarm asurzitor, deasupra căsuței din Sterling, Connecticut. Un număr apreciabil de mașini aparținând poliției și FBI-ului încercui casa. O jumătate de minut mai târzia, Lorna și Orville priviră, stupefiați o mulțime de oameni, unii în uniformă, alții în haine civile, ce invadară peluza, cu pistoale în mâini.

— Rămâneți pe loc! Sus mâinile! strigă un ofițer.

Lorna, înmărmurită, ridică un braț care mai ținea încă una dintre sacoșele scoase din portbagaj. Un tip în civil se apropie și i-o luă din mână. O studie cu precauție, aruncă o privire în interiorul ei, și atât. Echipa de artificieri veni, apoi, să-i deșarte conținutul și să deschidă, cu niște clești lungi, de la distanță, un pachet mare: era un curcan.

Care curcan fu radiografiat în amănunțime. Apoi distrus cu gloanțe explozive. Spre marea bucurie ulterioară a pisicilor din cartier. Și spre profunda consternare a soților Deller. Zgomotul gloanțelor alarmă vecinii, care se repeziră la ferestre, unii curioși urmărind evenimentele cu binoclul. Aleea care ducea spre casa familiei Deller fu barată. Pe peluzele alăturate, girofarurile scânteiau în lumini tricolore, bătând invizibila măsură a partiturii-farsă în curs de interpretare. În cele din urmă, încadrați, fiecare, de doi agenți FBI cu revolverele în mână, Deller-ii putură lăsa jos brațele. Agenții îi împinseră în casă, în timp ce restul colegilor și liota de polițai făceau de gardă în jur, măști de piatră cu ochelari negri. Temperatura psihologică din Sterling atinse, în prima oră, punctul de fierbere, apoi cel de evaporare. În acest timp, locuința familiei Deller fu scotocită de sus până jos, pereții sondați, sertarele deschise, ciorapii întorși pe dos și televizorul făcut bucăți. Cuptorul electronic comandat prin calculator fu, bineînțeles, examinat cu tot atâtea precauții ca și când ar fi

conținut o bombă cu neutroni, apoi debranșat și luat de agenți ai FBI-ului cu mănuși albe. Ceea ce-i provocă lui Orville Deller un acces de râs convulsiv.

— Ce ascunde parola voastră? întrebă cu severitate inspectorul care conducea cercetările, un ins între două vârste, cu trăsături dăltuite și o expresie hotărâtă.

— Care parolă? făcu Lorna Deller.

— „Friptura să fie gata la ora 11”, răspunse celălalt, cu un aer scârbit și care nu admitea replică, învățat din serialele polițiste.

— Ascunde că friptura pe care urma s-o mâncăm trebuia să fie gata la ora 11, răspunse Lorna Deller.

— Nu mai spune! i-o întoarse inspectorul. Sunteți la originea celui mai mare sabotaj din istoria Statelor Unite.

— Vrem să vorbim cu avocatul nostru, declară Orville Deller. Considerăm că avem de-a face cu niște nebuni periculoși.

— Care nebuni periculoși? întrebă inspectorul, cu o expresie amenințătoare.

— Dumneavoastră, printre alții, replică Orville Deller. Vom denunța manevrele fasciste care fac ca un cuplu de cetățeni cinstiți să fie arestați în circumstanțe paranoice pentru că au lăsat calculatorului casnic comanda „Friptura să fie gata la ora 11”. Bun, și-acum, îmi cunosc drepturile și cer un avocat.

Aproape două sute de oameni se adunaseră în jurul casei, în ciuda străduințelor polițiștilor de a-i ține la distanță. Mulți dintre ei veniseră cu binocluri, videocamere și alte drăcii, pentru a înregistra cele mai mărunte detalii ale scenei. Alții erau instalați la ferestrele caselor lor, echipați cu teleobiective și transfocatoare utilizate de obicei pentru a urmări cuibăritul fâsei-de-munte. Avocatul soților Deller

fu chemat la fața locului. Fu anunțată presa locală, apoi cea națională – și afacerea depăși frontierele.

Adevărul despre misterioasa poveste a fripturii de la ora 11 ieși destul de târziu la lumină. Când se stabili că nu aveau nici o vină pentru pana apocaliptică a rețelei informatice americane, Deller-ii dădură în judecată guvernul federal și obținură cincisprezece milioane de dolari cu titlu de daune morale și materiale.

Dar asta nu mai însemna mare lucru. Cu toți banii ăștia, nu mai puteai să-ți oferi cine știe ce, de pildă o vacanță în Europa, fiindcă majoritatea zborurilor comerciale transatlantice fuseseră anulate, serviciile de rezervare nemaifuncționând aproape deloc. Terasele hotelurilor din Miami rămaseră pustii. Și doar orăcăitul broaștelor râioase mai tulbura liniștea parcurilor îngrijite ale hotelurilor de lux din Caraibe, în jurul piscinelor a căror apă fremăta în bătaia brizei.

ABIA PE 5 OCTOMBRIE 1997 – adică la cinci zile după declanșarea crizei care anihilase ansamblul rețelelor informatice americane, începuse să afecteze o parte a rețelelor sud-americane, europene și japoneze, redusese la tăcere majoritatea posturilor de televiziune din Statele Unite și paralizase esențialul rețelelor bancare ale tuturor țărilor, fără a mai vorbi de rețelele Internet și alte autostrăzi ale informației – începu să se contureze adevărul. Dar cu timiditate.

Mostre de cabluri avariate fură prelevate și expediate, în ambalaje etanșe și sigilate, prin curieri civili și militari, pe adresele a patruzeci și șase de laboratoare specializate. De exemplu, la Lawrence Livermore Laboratory, specializat în fizică, la AT&T, Electro-Plasma, Photonics Imaging, Silicon Graphics, Hewlett-Packard, Sun, IBM, DEC, General Electric, Evans & Sutherland și multe altele, versate în

electronică. Cu o intuiție care se dovedi repede genială, generalul Warren V. Gabriel, care conducea ansamblul anchetei, sub egida Departamentului Apărării și a Casei Albe, recomandă ca secțiunile de cabluri să fie manipulate și examinate în condiții de asepsie maximă, „ca în cazul unor culturi microbiene extrem de infecțioase”, precizează el. Toate laboratoarele fură obligate, prin contracte speciale, redactate și semnate în termene-fulger, să lucreze fără întrerupere, conform sistemului consacrat al celor trei schimburi. Comunicate urmau să fie adresate din șase în șase ore Pentagonului, unde se instituise un serviciu de gardă tehnică.

Reacția lui Laszlo Serentche, șeful laboratorului Silicon Graphics, când deschise conteinerul ce-i era destinat, după ce-l plasase într-o cușcă de sticlă tip P4 perfect aseptică, echipată cu brațe de manipulare de la distanță, și după ce denudase firele cablului, fu aidoma cu a celorlalți confrați ai săi aflați în aceeași situație.

— *My Godl* exclamă el.

Primul lucru care-i frapă, într-adevăr, pe toți cercetătorii care examinau firele doar cu ochiul liber fu uimitoarea degradare fizică a acestora, oricare ar fi fost natura lor – fibre de sticlă, cupru de înaltă performanță sau aliaje argentifere de vârf. Nici măcar nu era nevoie de microscop pentru a constata alterările: subțieri anormale și numeroase rupturi pe segmente adeseori mai mici de un metru. O lupă filatelică era suficientă. Firele păreau corodate de un acid, în pofida protecției ermetice, totuși, a învelișurilor. Fapt surprinzător, degradarea continua sâ se propage pe segmentele prelevate. La mai multe eșantioane, care le parveniseră cercetătorilor cu patruzeci și opt de ore mai înainte, secțiuni de până la cincisprezece milimetri deveniseră pulverulente. Evident, nici un mesaj optic sau

electric nu mai putea trece. Totulse petrecea ca și când cablurile ar fi fost afectate de o îmbătrânire precoce.

În ciuda orei târzii, a faptului că nu cinaseră, că mostrele le sosiseră abia spre sfârșitul dupâ-amiezei, că soțiile sau amantele îi așteptau, Serentche și colaboratorii săi ținură o ședință a cărei substanță se rezumă în câteva cuvinte: o degradare atât de avansată a unor cabluri de naturi diferite nu se putea datora întâmplării; ea era, probabil, efectul unui agent comun, complet necunoscut. Problema trebuia elucidată cât mai degrabă. O lungă noapte de lucru îi aștepta pe toți, căci numai microscopia era în măsură să îngăduie, în cel mai fericit caz, identificarea acestui agent. Cantina firmei Silicon Graphics se închisese de-o oră. Serentche comandă pizza și sandvișuri la chinezul cel mai apropiat.

Orice alte angajamente fură contramandate. Personalul cină din hârtiile-pergament și din paharele de cafea și de Coca-Cola. Apoi trecu în fața microscoapelor.

Cu puțin înainte de miezul nopții, tot pe 5 octombrie, dar în laboratorul de microbiologie de la Massachusetts Institute of Technology, și tot cu ochiul liber, Tom P. Deagle, un vlăjgan cocârjat, șef al laboratorului și practician ostil oricărei speculații științifice, dar renumit pentru iscusința sa, observă că pulberea provenită din descompunere, la un eșantion de cablu de fibre optice, avea o culoare diferită de cea a materialului originar și că volumul ei părea superior celui al segmentului distrus. Faptul intriga: de ce să-și schimbe sticla culoarea când se dezagrega? Și cum de putea să-și mărească volumul, chiar dacă se avea în vedere faptul că o pâine făcută firimituri ocupă un volum mai mare decât o pâine întreagă?

Protocolul științific cerea să se verifice mai întâi greutatea în nanograme a unei secțiuni intacte

corespunzătoare celei care se dezagregase și apoi să se compare această greutate cu cea a particulelor pulverulente. Deagle se dispensă de aceste precauții: examină direct particulele la microscopul electronic. Și, imediat, scoase un strigăt care îi alarmă pe laboranții săi, ale căror nume fură mai apoi publicate în întreaga presă: Laura A. Tartano, Ahmed W. Wakil și Yeng Cheng Lee.

— Bacterii! Bacterii uriașe!

Cu toții schimbară priviri uluite. Cu atât mai uluite cu cât aceste bacterii nu semănau cu nimic din ceea ce cunoșteau toți patru, în pofida unei îndelungate familiarități cu bacteriile de tot felul. Apoi Deagle ceru să se facă microfotografii cu amplificare și să se pregătească o întreagă baterie de cutii Petri, bine garnisite cu mediile nutritive cele mai diverse. După care îl chemă la telefon pe polegul său John Garabedian, unul dintre cei mai iluștri o sută de bacteriologi din lume.

— John, poți să vii până aici? Cred că ai putea să ne-ajuți.

Garabedian sosi două ore mai târziu, cu calviția ceva mai lucioasă ca de obicei, cu sprâncenele de antracit la fel de încruntate ca întotdeauna și cu expresia plină de rea-voință. Deagle îi arătă ecranele amplificatoarelor, pe care colcăiau bacterii mari cât niște pizza *canapé* necoapte și moi, răsucindu-se precum parmezanul ras dat la cuptor, în false culori decorative bătând în albastru-turcoaz și roșu-violaceu.

— John, ai mai văzut bacterii ca astea?

Tenul lui Garabedian căpătă o culoare nesănătoasă când biologul se aplecă spre ecranul unui amplificator și luminile verzi, albastre și roșii ale imaginii tratate artificial conform codurilor de culoare informatizate i se reflectară pe față,

făcându-l să arate ca și când ar fi contractat subit o boală oribilă și de o virulență spectaculoasă.

— Să mă ia dracu'! murmură el. Unde-ați găsit asta?

— Într-un eșantion de cablu avariat, prelevat la Washington. Secret militar, te previn.

— Să mă ia dracu'! repetă Garabedian, stupefiat.

— Înainte să te ia, și pe noi toți o dată cu tine, spuse Deagle, spune-mi părerea ta.

— Nu pot să cred! răspunse Garabedian. Bacteriile astea n-ar trebui să existe deasupra nivelului mării. Sunt cele mai vechi dintre toate creaturile vii. Existau acum vreo trei miliarde de ani, când Pământul n-avea încă oxigen; de-asta sunt numite arheobacterii. S-a descoperit o întreagă colonie de asemenea specimene, în urmă cu doi ani, în apropierea unor izvoare termale submarine.

— Cine le-a descoperit? întrebă Deagle.

— O echipă destul de numeroasă. Japonezi, francezi, tipi de la Woods Hole. Sunt bacterii hipertermofile, care s-au deprins să se lipsească de oxigen și de energia luminii și să suporte temperaturi extrem de înalte. Sunt capabile să halească orice: sulf, cupru, o grămadă de compuși carbonici, n-am toată lista în cap. Au verișoare terestre care înfulecă opere de artă, beton, fier, oțel și câte și mai câte.

— Fibre de sticlă, în orice caz, spuse Deagle, scrutând pe deasupra ochelarilor ochii lui Garabedian. Am citit câteva comunicări despre lighioanele astea, dar nu credeam c-ar putea supraviețui la presiuni și temperaturi atât de scăzute ca acelea de la nivelul mării. În mod normal, proliferează la temperaturi de ordinul a 500°C și la presiuni enorme. Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu.

— Mă întreb dacă astea n-au fost manipulate.

— Pentru ce?

— Ca să suporte condițiile de viață de la nivelul mării.

— Nu e neapărat nevoie să fie manipulate pentru asta, răspunse Garabedian. Cel puțin după câte știu eu. S-ar putea și ca, eliberate de constrângerea presiunilor ridicate, să manifeste aptitudini pe care nu le aveau până atunci. Trebuie întrebați microbiologii de la Woods Hole.

Vârî mâinile în buzunarele halatului și întoarse o privire contrariată spre ecranele care proiectau imaginile minusculilor monștri.

— John, întâi ai zis că nu credeai că aceste bacterii ar putea supraviețui deasupra nivelului mării, iar acum respingi ipoteza că ar fi fost manipulate tocmai pentru a putea supraviețui. Poți să-mi explici contradicția? întrebă Deagle, în timp ce Wakil și Laura Tartano pândeau răspunsul.

— E foarte simplu, spuse Garabedian. Continuă să mă mire faptul că au putut supraviețui într-un mediu ce nu conține niciunul din elementele de care au nevoie în permanență, îndeosebi metanul și hidrogenul sulfurat. Tu însă te referi la o manipulare menită să le îngăduie, nu să se lipsească de aceste substanțe nutritive, ci să suporte o presiune și o temperatură cu mult inferioare și, în privința asta, cred în continuare că nu este necesar să se procedeze la o asemenea manipulare.

Deagle dădu din cap. Recunoștea celebra strategie a raționamentului lui Garabedian, care elimina din orice discuție ceea ce ținea de indicibil, de intuiție, de exclusivele arbitrare, de logica întemeiată pe experiență – adică arhaică, dacă nu delirantă – și de aproximație.

— Manipularea la care te gândeai a constat, probabil, în punerea acestor bacterii în contact cu elemente pe care

poate că nu le-ar fi găsit în decurs de o mie de ani: elementele componente ale cablurilor de telecomunicații.

— Exact.

— Și mai există o manipulare care ar trebui să fie investigată. Aceea care a permis acestor bacterii să devoreze componentele cablurilor. Că au devorat învelișurile, se poate admite în ultimă instanță, căci acestea sunt constituite din derivate petroliere. Că au păpat carbonul din fibrele de sticlă, iarăși este posibil Dar să mănânce silice, asta-i ceva inedit. Din câte știu eu, arheobacteriile n-au nevoie de silice. Înseamnă că li s-a grefat o genă care le permite s-o asimileze, și asta, într-adevăr, e o noutate.

— Cunoști persoane care-ar putea lucra la așa ceva? întrebă Deagle.

Garabedian își ridică ochii negri spre Deagle și răspunse cu o blândețe ușor condescendentă:

— Știi bine că orice ucenic din orice laborator de inginerie genetică este astăzi în măsură să grefeze gene de elefant unui șoarece. Dacă îmi ceri să localizez un laborator care ar fi putut bricola arheobacterii menite să devină mortale pentru cablurile de telecomunicații, am să-ți spun că, pentru a izbuti asta, ar trebui mobilizate efective de trei ori mai numeroase decât cele de care dispun FBI-ul și CIA împreună.

Deagle oftă. De bună seamă, Garabedian avea să ironizeze, mai devreme sau mai târziu, naivitatea celor care erau însărcinați cu anchete atât de delicate ca identificarea unor noi bacterii.

— Dacă înțeleg bine, orice anchetă e inutilă.

— Lasă anchetele pe mai târziu. Mie, unuia, ceea ce mi s-ar părea cel mai urgent ar fi găsirea unui agent care să blocheze proliferarea lățeilor ăstora.

— Vreo idee?

— Încercați cu penicilină, răspunse Garabedian și, ajungând la ușă, se întoarse și adăugă: Tot ce vă pot spune cu certitudine este că tipii care ne-au cadorisit cu porcăria asta sunt al dracului de isteți.

Deagle și echipa sa îl priviră fără a rosti nici o vorbă. Erau deci nevoiți să rămână închiși în laboratorul ăsta, în compania unei ciurde microscopice infernale; pentru moment, șansele lor de a-și regăsi căminele, un duș și un așternut proaspăt, într-un interval rezonabil, erau neglijabile.

— Dacă totuși ai vreo idee, nu ezita, spuse Deagle.

Apoi se instală în fața calculatorului și redactă un comunicat preliminar:

În atenția d-lui general Warren V. Gabriel. 12 h 15. Eșantionul 26 A – fibre de sticlă – infestat cu bacterii așa-zise arheobacterii hipertermofile, care mănâncă fibră de sticlă. Bacteriile, aparținând unor varietăți diferite, după toate aparențele, au fost introduse în medii de cultură. După părerea lui John Garabedian, este vorba de arheobacterii descoperite cu circa doi ani în urmă în preajma unor izvoare submarine de apă calda și care au suferii o mutație artificială. Vom reveni.

Se pregăti să faxeze mesajul, întrebându-se dacă faxul mai funcționa. Era un model vechi, care mersese bine până în ajun. Formă codul Pentagonului și urmări aprinderea beculețelor. Faxul mai funcționa încă. Dar cât avea să mai funcționeze? se întrebă Deagle, inserând fila cu raportul.

— SĂ REALIZEZ PLĂCI după această bancnotă, bune de tipar, în trei zile? Imposibil! exclamă Delperreau, șeful serviciului de gravură de la Banque de France. Și în secret, pe deasupra!

Era un bărbat slab, către cincizeci de ani, vizibil nepredispus la glumă. Președintele republicii și guvernatorul Băncii Franței îl priveau tăcuți.

— Astăzi este luni. Trebuie să dispunem de prima tranșă de zece miliarde de yeni joi dimineață, spuse tărăgănat președintele.

Delperreau păru îngrozit.

— Domnule președinte, nu vă dați seama! bolborosi el cu glas sugrumat și cu ochii gata să-i iasă din orbite.

— Îmi dau perfect seama. E o misiune de interes național și internațional.

Delperreau se îndoi de parcă s-ar fi pregătit să-și dea duhul.

— E ora 9 dimineața, Delperreau, spuse guvernatorul. Avem pe deplin mijloacele de a realiza o placă model, cu sistemele de reperare laser de care vom dispune la prânz. Executând o placă pe oră, ceea ce recunosc, e o performanță, ar urma să avem douăzeci și patru de plăci gata de tipar mâine la amiază. Patruzeci și opt de plăci, poimâine, și putem începe tipărirea.

— Lucrând douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru? strigă Delperreau.

— Lucrând patruzeci și opt de ore din patruzeci și opt. Alegeți oamenii. Dacă proiectul izbutește, și trebuie să izbutească, ai o primă de cinci milioane, și fiecare dintre asistenții dumitale o primă de un milion și o lună de vacanță, promise președintele.

— Cinci milioane? mieună Delperreau.

— Ai auzit ce-am spus. E război.

Delperreau se luă cu mâinile de cap.

— Am să înnebunesc.

— Nicidecum. Dacă reușești, îți voi decerna, în plus, Legiunea de Onoare.

— Îți dau un minut ca să răspunzi, zise guvernatorul.

— Cum credeți că aș putea spune nu? îngăimă Delperreau.

— Vei lucra în cea mai desăvârșită izolare, și-ți cer, aici și acum, să juri pe cuvânt de onoare că vei păstra un secret absolut. Îți cer, de asemenea, să-i pui să jure și pe asistenții dumitale.

Delperreau dădu din cap.

— Mașina mea te va duce oriunde vrei, adăugă guvernatorul, ridicându-se. N-avem nici un minut de pierdut.

THE PROCEEDINGS of the National Academy of Sciences, o revistă groasă, cu coperte gri, care publica periodic lucrările academiei în cauză, incluse în numărul său din octombrie 1997 trei comunicări ale unor bacteriologi, care aduseră respectabilei și în general indescifrabilei publicații un succes demn de invidie:

Carbon-and-silicon-eating archaeobacteria of recent appearance on the surface of Earth, Characteristics of recently found, Archaeobacteria cupriphagia și *Genetic traits of* Archaeobacteria argentiferia.

— De când mănâncă materia vie silice? întrebă, suspicios, Dr. Wolf T. Chandrasekhar, de la Institutul de Microbiologic Max Planck din Mannheim, la conferința săptămânală a ilustrei instituții.

Colegul său, Tassilo von Archenholtz, ridică mâna și lăsă în jos capul.

— Este un fapt bine cunoscut de țărani că, de la apariția regnului vegetal, plantele consumă silice, explică el. Dar, cum nouă materialul ni se pare indigest, ne-am încăpățânat

să-l ignorăm. Iată de ce, de la nașterea botanicii experimentale, cercetătorii se înverșunează să pregătească pământ de răsadniță fără silice. Astfel, studiile de botanică experimentală întreprinse de un secol nu fac nici cât o ceapă degerată. Ceea ce pot mânca plantele, pot să mănânce și bacteriile, deoarece au sisteme de asimilare mai complexe. Așa că pe mine nu mă miră deloc faptul că există bacterii care consumă silice, fier, cupru, ba chiar aur și plutoniu.

La fel de bine cunoscut era faptul că lui Archenholtz îi făcea plăcere să fie tăios. Colegul său Chandrasekhar nu insistă, deci. Dar douăzeci și șapte de laboratoare de pe tot cuprinsul lumii se lansară imediat în căutarea unor antibiotice capabile să neutralizeze faimoasele bacterii.

Pentagonul alertă Comandamentul NATO. Care alertă guvernele europene. Care alertară președinții băncilor și ai marilor industrii. Miniștri ai Apărării, ai Telecomunicațiilor, ai Afacerilor Interne și ai altor instanțe organizară conferințe de presă în care, încercară să tempereze disperarea generală. Era posibil ca anumite rețele, dar nu toate, să fie afectate; tehnici substituente aveau să le preia rapid funcțiile etc. Era, de bună seamă, puțin cam târziu.

Acțiunile tuturor marilor societăți de telecomunicații căzură ca niște bolovani într-un puț. Bursele, deja astmatice, tahicardiace, schizofrenice și paranoice, resimțiră brutal șocul, o dată în plus. Între timp, presa mondială difuzase fotografiile celor trei bacterii principale răspunzătoare de faptul că nu mai era cu putință, la fel de comod ca până mai ieri, să comanzi o sută de tone de cafea sau să telefonezi nevestei că vei întârzia la cină.

La etajul al unsprezecelea al unui imobil imaculat, în alb și negru, situat în Cartierul Select din Singapore, trei

dintre cele patru ecrane de calculator ale National Computer Board se stinseră aproape în același moment. Al patrulea difuză imagini idioate și pâlpâitoare, pe care nu le puteai considera psihedelice decât dacă voiai cu tot dinadinsul. Lee Well Ng, șeful biroului de studii al traficului urban, se adânci în fotoliul său, cu o expresie blazată. Apoi se ridică și se duse să privească portul, pe fereastră. O zi frumoasă, numai bună pentru o plimbare până la Sentosa. Un asistent intră brusc în birou, cu un aer năuc. Privi ecranele moarte, apoi chipul flegmatic al lui Ng. Dădu să spună ceva, se răzgândi și se rezemă de ușă.

— Mi-ar face plăcere să beau o cafea, zise Ng.

În turnul de control al aeroportului Roissy, comandantul Jean-Charles Mathieu văzu cum ecranele radar se stingeau în momentul în care un Boeing 747 al companiei Varig ateriza pe pistă cu grația obișnuită a unui elefant pe patine cu rotile.

— Ce facem? întrebă calm unul dintre operatori.

— Schimbăm cablurile, răspunse Mathieu.

O jumătate de oră mai târziu, o echipă în combinezoane sterile proceda la înlocuirea cablurilor avariate, cu altele, noi, impregnate cu gel antibiotic. Radarele se reaprinseră.

La Utrecht, profesorul Maurice Van Mocqué cerea fișierului Universității din Leyda informații referitoare la un pasaj controversat din *Cartea egipteană a morților,* când ecranul calculatorului său se stinse, cu un cotcodăcit lichid. Calculatorul era racordat la rețeaua universitară Surfnet, care nu avusese până atunci nici o pană. Van Mocqué încercă să-și reactiveze calculatorul, dar în zadar. Clătină din cap.

— Blestemul vechilor egipteni, rosti apoi, pe un ton sarcastic.

Dar nu toate victimele giganticei pene se dovediră a fi în dispoziții atât de filosofice. Negura se lăsă cu destulă repeziciune în minți.

— ANTHONY?

Nu aprinsese lumina. Silueta ei se contura în albastru-închis pe fondul ferestrei din dormitor. Ținea telefonul modular lipit de ureche, ca să nu scape nici o fărâmiță de sunet. Telefoanele modulare erau singurele care mai funcționau, adesea capricios, dar, oricum, funcționau.

— Da?

Și inima ei tresări la auzul armonicilor familiare, ba nu, îndrăgite.

— Iartă-mă că te deranjez la serviciu. N-ai mai dat nici un semn de viață de la toana aia a ta de acum trei zile, spuse ea. Poți să vorbești nestingherit?

— O clipă.

Ea deslușì o conversație scurtă, apoi pocnetul unei uși care se închidea.

— Poftim, pot să vorbesc, zise el. Scuză-mă, dar nu-mi amintesc să-ți fi dat dențeles c-am să te mai caut.

— Ai fi preferat să nu te sun?

— Credeam că nici n-o să-ți pese. Și-aș fi dorit ca relațiile noastre să urmeze alt curs.

Ea își reluă cu greu respirația.

— Ce rău am făcut? reuși să articuleze.

— Rău? Cerule, doar nu sunt judecător!

— Am făcut ceva care ți-a displăcut.

Râsul scurt al lui Anthony aproape că-i sfâșie inima.

— Nici măcar nu te-ai uitat la mine, Valerie.

— Nu m-am uitat la tine? repetă ea, așezându-se, cu spatele drept, pe un taburet căruia îi recunoscu în clipa

aceea absurditatea.

— Mă tem că nu. Sau, atunci, m-ai disprețuit.

— Anthony!

— De vreme ce trebuie să mă explic, ceea ce nu-mi stă în obicei, se pare că nu ai văzut în mine, conform sistemului tău de interpretare a lumii, decât un personaj de sex bărbătesc care nu corespundea criteriilor tale.

— Anthony!

— E numele meu, într-adevăr. Aparții unui univers de cadavre, Valerie.

— Sunt un cadavru? întrebă ea, respirând anevoie.

— Într-un anumit fel, un cadavru nostim. Ce naiba, unde ți-e bucuria de a trăi?

— Omor prin telefon, rosti ea cu o oboseală subită. Bucuria mea erai tu.

— Accept declarația. Dar eu te-am tratat ca pe o menadă, iar tu m-ai tratat ca pe-un englez.

— Ce e o menadă?

— O preoteasă a lui Dionysos, în misterele Greciei antice.

— Ce făceau menadele?

— Amor, în toate felurile.

— N-am fost o menadă?

El izbucni în râs.

— Nu vrei să mă mai vezi? reluă ea.

— Dar tu, tu de ce vrei să mă vezi?

— Pentru că ești bucuria mea. N-o știam. Acum o știu.

— Atunci, o să mergem la un restaurant indian.

— Aș merge cu tine și la un restaurant canibal!

— Trec să te iau la 7.30. Pregătește-mi un Bloody Mary vârtos. Am avut o zi groaznică.

Și închise. Ea se ridică, se învârti încet în jurul ei însăși, se reașeză, se ridică din nou și-și prinse obrajii în mâini. Apoi se privi în oglinda din fața ei, tot fără să fi aprins lumina.

BĂRBATUL VÂRSTNIC, în costum negru un pic ros, cu cămașă albă și cravată aproape neagră, ușor moarată, privi îndelung resturile de frunze de ceai de pe fundul bolului. Resturi de alge pe un fond de nisip. Firimituri de mulțumire pe un fond de impasibilitate. Gura sa întredeschisă, cu buza de jos răsfrântă, ochii pe jumătate închiși și expresia obosită nu prevesteau câtuși de puțin zâmbetul vag pe care-l adresă tânărului așezat de cealaltă parte a mesei, în restaurantul japonez de la ultimul etaj al hotelului Borobudur din Djakarta.

— Ai lucrat bine, Hideshi, spuse el, fixându-l pe Yagama cu ochi ai căror pupile, cândva negre, începuseră să se dizolve în sclerotică, în așteptarea contopirii cu neantul.

Yagama se înclină de mai multe ori în semn de recunoștință, cu fruntea aproape atingând propriul său bol de ceai. Chipul îi strălucea de fericire.

— Cu toții ați lucrat bine, reluă Bătrânul, întorcând fața la stânga și la dreapta, spre bărbați de asemenea tineri, deși mai în vârstă decât Yagama Satsumi, ești într-adevăr bacteriologul eminent despre care mi s-a vorbit. Meritul dumitale se răsfrânge asupra Imperiului. Ce aș putea spune mai mult? Cât despre dumneata, Ike, îmi place să cred că, luând în considerație talentul dumitale de organizator la fel de iute ca fulgerul și la fel de furiș ca vântul, regina noastră, zeița Amaterasu, va revărsa și mai mult har asupra *kami*-ului care a fost întemeietorul neamului dumitale.

Noi plecăciuni. Și expresii de beatitudine. Convivii băură o înghițitură de ceai. Bătrânul ceru să se aducă saké și umplu păhărelele celor cinci comeseni, apoi pe al său.

Căci erau șase. Doi bărbați mai vârstnici decât cei trei tineri ascultau, cu o politețe plină de gravitate, elogiile. Unul dintre ei se aplecă imperceptibil în față, cu chipul dintr-o dată îngândurat. Bătrânul prinse mișcarea cu coada ochiului.

— Ike, reluă el, ridicând paharul, am vrea să-ți mai încredințăm o misiune. E vorba de a face să parvină un mesaj mai multor publicații.

Ike se înclină. Bătrânul îi întinse un plic.

— Curând, ne vom întoarce cu toții în țară, adăugă Bătrânul. Se cuvine să fii acasă când naște tigroaica.

Zâmbiră cu toții.

PRACTICĂ NEOBIȘNUITĂ, *Wall Street Journal* tipări în centrul paginii întâi un text publicitar, precedat de următorul avertisment:

Am primit textul de mai jos, depus la redacție de un curier neidentificat. Nu putem garanta că autorii sunt responsabilii valului de atentate ieșite din comun care zguduie lumea de mai multe luni. Nu putem însă nici să excludem această posibilitate. Deși în dubiu, am preferat, de această dată, să nu ne abținem.

ÎN ATENȚIA ORBILOR CARE VORBESC DESPRE STELE.

Iată ani și ani de când aroganța negustorilor devastează planeta, impunându-i spiritul agoniselii, sub pretextul prosperității economice, și prostia, sub pretextul divertismentului. Bunul-simț spune, totuși, că acela care vinde ceea ce nu posedă este un hoț, și așa stau lucrurile cu financiarii, bancherii și alți proprietari de tripouri din lumea așa-zis industrială: într-adevăr, zilnic, volumul schimburilor monetare internaționale, adică o mie două sute de miliarde de dolari, este de patruzeci de ori mai mare decât cel al plăților pentru bunuri reale.

Societățile voastre sunt, așadar, întemeiate pe furt. Conducătorii lor n-au cum să nu cunoască pedeapsa care îi așteaptă pe hoți.

Statele voastre, care se pretind emanația acestor societăți și care, cu maimuțărelile lor, fac să râdă maimuțele din pădure, caută morțiș eșafodul: bat monedă după bunul lor plac, ridicând astfel minciuna la rang de lege. Fiindcă nu se bate monedă decât atunci când se dispune de contravaloarea ei în aur, dar singurul aur al conducătorilor voștri este cel ce acoperă sufletele lor cariate. Economiile voastre erijate în zei nu sunt decât zorzoanele minciunii, ale prevaricațiunii și ale infamiei ordinare. Biciul ar fi o armă suficientă pentru cel care ar vrea să se ocupe de aceste haite de escroci. Există însă lucruri mai grave. Ați înjosit ființa umană și trageți nădejde s-o țineți cu capul vârât în cloaca economiilor voastre putrede. E de ajuns să vezi mulțimile voastre buimace, care, la terminarea unei zile de sclavie, dau fuga la casele lor ca să se cufunde în contemplarea unor televiziuni mai nocive decât pâcla dulceagă din fumătoriile de opiu de odinioară, cele pe care englezii le-au întreținut în China pentru a abrutiza sărăcimea. Sau care încearcă să-și uite mizeria în abjecția unor închipuiri virtuale și copulatorii. Creștina voastră ipocrizie a închis bordelurile adevărate pentru ă le înlocui cu simulacre mai rentabile. Tinerii voștri nu mai sunt decât bande de dezmoșteniți, cu buzunarele umflate de droguri și de bancnote fără valoare, scriitorii voștri nu mai sunt decât niște scribi publici.

Laboratoarele voastre exploatează boala, vânzând medicamente unor criminali. Proprietarii exploatează nevoia de somn, închiriind unor nerozi, îmbătați de discursurile voastre de hoți și de nemernici, cotețe pentru câini. Exploatați până și moartea, de pe urma căreia vă îngrășați, asemenea viermilor din cadavre. Pe bună

dreptate, la voi fac ravagii drogurile. Cândva ați nădăjduit să înrobiți Asia prin intermediul localurilor în care se fuma opiu. Astăzi, sunteți atinși de cangrena fumătoriilor la scara națiunilor voastre. Naivii și nevolnicii se străduiesc să uite, în ceața drogurilor, spectacolul purulențelor voastre. Propriii voștri concetățeni au ajuns, azi, victimele voastre. Exploatați nenorocirea celor care, pe drept cuvânt, consideră că universul vostru este imund: le vindeți droguri legale, la fel de perfide ca acelea pe care le declarați ilegale.

Virtutea a dispărut cu totul din orașele voastre, pe care le-ați transformat în bazare și lupanare. Ați condamnat ororile din lagărele naziste și staliniste, dar New Yorkul, Londra, Parisul sau Madridul sunt alte lagăre de exterminare lentă. N-ați văzut asta? N-ați observat privirea automobilistului dement, închis în cutia lui de metal și care se luptă să ajungă de la un loc la altul, fără altă speranță decât cea de a-și obține tainul? Nu vă puteam lăsa să continuați opera voastră de nimicire. V-am dat, mai întâi, câteva avertismente mărunte, ca să vă demonstrăm nimicnicia predicilor voastre televizate și a puterilor voastre politice: o simplă bufonerie e de ajuns pentru a vă îngenunchea! Apoi v-am arătat slăbiciunea fără margini a sistemelor voastre economice și financiare. Nu ne-ați crezut. Orbi, ați continuat să vorbiți despre stele. A trebuit, așadar, să trecem la măsuri mai severe. De curând, v-am distrus rețelele informatice. Vă puteți face o idee despre mijloacele de care dispunem. Nu le-am desfășurat pe toate. Dacă încercați să vă reconstituiți, așa cum ați fost înainte de a ne provoca mânia, vom merge mai departe și vă vom sili să scormoniți pământul cu unghiile ca să dezgropați rădăcini. Suntem în măsură să oprim pentru mult timp orice transport de electricitate în societățile voastre. N-o facem imediat pentru că nu vrem să aibă de suferit cei

nevinovați. Dar dacă nu vă reformați, vom acționa. Reformați-vă! E ultimul avertisment.

Dieudonné citi articolul, cufundat într-unui din fotoliile de piele ale vechiului hotel particular al Thérèsei Lachmann, mai cunoscut sub numele Traveller's Club, de pe Champs-Elysées. Privirea lui se pierdu în decorul ciocolatiu al acelei extravaganțe de cocotă.

„Aveau dreptate", gândi el, golindu-și ceașca de cafea. „Necazul e că, din clipa în care cineva se apucă să vorbească despre morală, înseamnă că se pregătește să te sugrume". Un budist scrisese asta? Nu era prea sigur.

DIETA JAPONEZĂ SE REUNI în sesiune extraordinară. Obiectul întrunirii era avertismentul anonim publicat de *Wall Street Journal* și punerea în cauză, explicită și implicită, la nivel internațional, a unor grupuscule japoneze, în evenimentele extraordinare și subversive care zguduiau de luni de zile întreaga lume. Tonul urcă repede. Ministrul de Interne fu degrabă taxat de incapabil, de vândut și chiar de lichea, de către un deputat din opoziție, deosebit de înfierbântat. După care, unii membri ai majorității și ai opoziției schimbară pumni, urcară pe bănci și, de la o travee la alta, cu fețele convulsionate și arătându-și colții, înțeleseră să-și rezolve diferendele cu ajutorul loviturilor de picior și-al invectivelor lătrătoare. Apoi un smintit trase focuri de armă în grămadă, omorî un deputat și fu el însuși ucis de un altul. Poliția interveni și ședința fu amânată, într-un vacarm greu de descris.

Ministrul de Interne francez organiză o conferință de presă televizată și folosi termeni ca „somație inadmisibilă", „încălcare a legilor internaționale ale societăților civilizate" și alte banalități. Prezentatorul televiziunii îl întrebă dacă aceste referințe retorice aveau vreo șansă de a contracara manevrele unui grup căruia, după toate

aparențele, nu-i păsa de ele nici cât negru sub unghie; ministrul evocă o punere în cauză a democrației. Ceea ce făcu să râdă cu poftă o mulțime de răuvoitori.

Un partid socialist se înființă în Statele Unite, și amenință să se desființeze numaidecât, din cauza facțiunilor care îl fisurară în zilele imediat următoare, două personalități afro-americane declarând că n-aveau de gând să mărșăluiască sub comanda unor ideologi evrei, în timp ce evreii declarară că n-aveau de gând să apere democrația alături de niște rasiști-fasciști. La care Partidul Homosexualilor, inițiatorul coaliției, se luă în bețe cu celelalte două. Cu prilejul unei manifestații teoretic comunitare, pe Fifth Avenue, dame musculoase recurseră la ceea ce în boxul francez se numește în mod politicos „punctarea la biluțe", totul sub ochii neatenți ai poliției călare. Soarta Partidului Socialist American apăru dintr-o dată incertă, cel puțin până la întrunirea anunțată pentru luna următoare, la Boston.

Aceste peripeții se întrețesură pe un fond de excentricități, relatate de cronici în câteva rânduri. La Roma, un preot se instala pe treptele monumentului ridicat în memoria lui Victor Emmanuel și, din zori până la apusul soarelui, citi Apocalipsa, folosind un sistem de amplificare împrumutat de la un club de noapte. La Oslo, adepții unei secte pe care nimeni nu știa s-o definească defilară în pielea goală prin fața palatului regal, anunțând a doua venire a lui Cristos. La Teheran, flagelanți se învârtiră pe străzi, goi până la brâu, biciuindu-se cu cravașe îndoite, și, apucați de o subită frenezie, își abătură curând cravașele asupra trecătorilor. La Kiev, membrii sectei până atunci obscure a Sfinților Frați Va-rangieni se baricadară în biserica Sfânta Sofia și declarară greva foamei până ce întreaga Ucrainăse va pocăi.

În toată lumea occidentală, activitățile cele mai obișnuite fură zdruncinate de tresăriri de un tip necunoscut. Un pilot al companiei Lufthansa refuză să decoleze de la Frankfurt pe motivul că reactoarele avionului său ar macula puritatea cerului. La Buenos Aires, un țicnit tăie alimentarea cu energie electrică a jumătate din oraș, susținând că tot răul din lume venea de la electricitate. La Londra, un nebun închis de o săptămână în sala de proiecții virtuale a unui sex-shop muri de surmenaj onanistic. Distribuirea corespondenței în lumea industrială deveni aleatorie. O prostituată autentică de pe Rue Saint-Denis, din Paris, se îmbogăți peste noapte deoarece clienții ei fură apucați subit de pofta turbată de-un corp fără captoare, fără nici o altă virtualitate, decât funcționarea glandelor sale.

Elie Schwartz, directorul unui săptămânal parizian cunoscut cândva pentru opiniile sale zise „de stânga”, pe vremea când lumea credea că foamea era o problemă ideologică, invitase să cineze la el cinci dintre colaboratorii săi cei mai fideli. Instalați în fotolii de piele, se serviră, după cină, și în ordinea onorifică, cu rachiu de Armagnac, coniac și votcă, din flacoane de cristal șlefuit. Televizorul era aprins, dar cu sonorul redus la zero. Cei șase erau tăcuți, ba chiar posaci. De la declanșarea crizei mondiale, gazeta, luată pe nepregătite, nu putuse relata decât lucruri pe care cotidienele și mediile electronice supraviețuitoare le aduseseră deja la cunoștință, asezonându-și textele cu ceea ce se numea sos, adică improvizații mai mult sau mai puțin filosofice și mai mult sau mai puțin originale de informații spicuite de la inși care știau puțin mai mult decât alții, dar mult mai puțin decât adevărul. De la un hebdomar atât de prestigios, ar fi fost de așteptat o prestație mai bună. Ocazia fusese excelentă pentru a spori vânzările, însă niciuna dintre cele șase persoane prezente

nu reușise să găsească vreo cheie pentru evenimentele ieșite din comun care punctau globul pământesc ca tot atâtea zgrăbunțe cauzate de un acces de febră imposibil de diagnosticat.

— Suntem de acord cu toții, spuse Schwartz, că, dacă nu-i vorba de o coincidență extraordinară, aparițiile misterioase, falsificările casetelor de realitate virtuală, trucarea cuvântării lui Thorpe, apoi cea a discursului lui Bezuhov, lovitura de stat de la Teheran și, în sfârșit, distrugerea sistemului american, pe urmă a celui mondial, de telecomunicații sunt efectul unei voințe ferme, a unui plan organizat de nimicire a ceea ce a devenit lumea după sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Or, după toate aparențele, nimeni n-are nici cea mai mică idee despre identitatea și scopurile grupului care a organizat acest soi de apocalipsă lentă.

Sorbi o înghițitură de coniac și urmă:

— Este o situație fără precedent în istoria lumii. Un număr mic de oameni este în măsură să îngenuncheze un ansamblu de puteri industriale – state care au un PIB considerabil, care au industrii, bănci și armate –, fără ca nimeni să aibă habar de intențiile sale. Nu suntem nici cei mai proști, nici cei mai puțin informați din lume, de bună seamă, dar asta nu ne împiedică să batem pasul pe loc.

Își plimbă privirea peste fețele invitaților săi și se întrebă, preț de o clipă, dacă meritase să cheltuiască atâta amar de bani pe alcool și mâncare, pentru a obține expresii atât de neînsufletite. Un dineu de cadavre, îi fulgeră prin minte.

— Știm cu toții ce se crede la Elysée, zise Jerôme Legras, redactorul-șef. E vorba de japonezi. Și budiști. Au mijloace financiare și tehnice, care însă nu sunt nelimitate, cum s-ar fi putut crede. Sunt ingenioși. Exploatează cu un talent

estetic efectul surprizei. Aplică una din vechile reguli ale artelor marțiale: cheltuirea unui minimum de energie pentru obținerea unui rezultat maxim. Am fost o dată la un festival de arte marțiale. Am văzut inși imobili, trimițând la podea agresori, cu două sau trei gesturi bine concepute, și având pur și simplu aerul că alungă o muscă. Împărtășesc opinia experților de la Elysée, pe care nu-i cunosc: este vorba de japonezi. Această artă a economiei ironice n-a fost dezvoltată până la un asemenea grad de rafinament decât de budiștii niponi ai școlii zen.

Dădu pe gât o dușcă de Armagnac și reluă:

— Nu subscriu însă la părerea ta, Elie. Tu spui că e o situație fără precedent. Or, acum două mii de ani, o mână de convertiți care se revendicau, pe nedrept de altfel, de la un alt evreu, pe nume Isus, au făcut praf și pulbere vastul Imperiu Roman, și asta cu infinit mai puține mijloace tehnice și financiare decât japonezii noștri.

— Și ce crezi că vor aceștia? întrebă Scjiwartz.

— Specificul budiștilor zen este de a nu răspunde la întrebări. O întrebare este prostească prin definiție. Supoziția occidentală conform căreia există întrebări și răspunsuri e, pentru ei, necunoscută și atinsă, dinainte, de zădărnicie. Budistul zen nu cunoaște decât acțiunile și reacțiile. Orice persoană care cere un răspuns dovedește, prin acest act în sine, că n-a fost capabilă să-l găsească singură și deci că nu are capacitatea de a-l înțelege. Oamenii care pun întrebări sunt asemenea copiilor mici. Li se poate explica faptul că, dacă există o zi și o noapte, este fiindcă Pământul se rotește în jurul Soarelui, dar copiii abia dacă știu ce-i Pământul, cu atât mai puțin ce e Soarele; e aproape inutil să li se răspundă. Evident, teroriștii noștri vor sfârșitul unei anumite lumi occidentale. Cea pe care noi o numim, de douăzeci de ani, lumea comunicațiilor.

Toată lumea privi ecranul mut al televizorului.

— Ne punem, în orice caz, întrebări tâmpe, murmură Jacques Niederweiller, un ins corpolent, moleșit, căruia șuvițe de păr slinoase îi mascau privirea căpruie.

Niederweiller realiza rubrica „Filosofie” a gazetei; ocupația era ocazională. Niederweiller lăsa adesea să treacă două sau trei săptămâni fără a scrie un rând, dar nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să pună la îndoială utilitatea sa la gazetă. Niederweiller era unul dintre cei mai strălucitori discipoli, dacă nu cumva cel mai strălucitor, ai unui filosof respectat din anii optzeci. Se alesese cu o rentă viageră de pe urma aprecierii pe care acel filosof o emisese despre el: „Niederweiller e unul dintre rarele spirite libere pe care le cunosc”. Își folosea renta bând în neștire.

Schwartz îi aruncă o privire întrebătoare. Niederweiller nu răspunse.

— Ce vrei să spui? întrebă Corinne Mifege, redactorul-șef adjunct.

— Ce am spus, răspunse insolent Niederweiller.

De data aceasta fu ținta unui fascicul de priviri întrebătoare.

— Ce dracu'! exclamă Niederweiller. Nu se mai putea trăi așa, o recunoaștem cu toții. Nu era nevoie să fii budist zen sau mai știu eu ce, ca să-ți dai seama și să iei măsurile care se impuneau pentru apune capăt acestei situații. Suntem bombardați, în fiecare minut al vieții noastre, cu tone de informații pe care suntem incapabili să le asimilăm și care, mai rău, ne fac din ce în ce mai indiferenți față de realitate. Nu mai știm nici măcar ce este realitatea. Echipamentele de realitate virtuală sunt unul din rarele domenii comerciale în veritabilă expansiune de trei ani. Nimeni, în lumea occidentală, nu mai suportă realitatea. De altfel, asta se întâmplă de aproape un secol. A început cu

cinematograful, care propunea imagini de false ființe umane, proiecții fantasmagorice, și care a sfârșit prin a ne oferi umanoizi. N-ați băgat niciodată de seamă că Robocop-ii sunt progeniturile lui Jean Harlow și ale lui Marilyn Monroe. Chiar nu v-a trecut niciodată prin gând? Și totuși, ăsta e purul adevăr! De optsprezece ani de când lucrez pentru tine, Elie, v-am surprins de cel puțin șapte ori resuscitând mitul lui Marilyn Monroe! O idioată plină de coșuri, pe care cinematograful v-a prezentato, adică nu, v-a impus-o, v-a injectat-o intravenos, ca pe o culme a feminității încântătoare! Ia zi, Elie! Câte mii de dolari ai plătit pentru a publica în gazetă fotografii, chipurile, inedite ale Tui Marilyn Monroe? Toți cei de-aici ați venerat-o pe Marilyn Monroe mai mult decât le-au venerat vreodată grecii antici pe Artemis sau pe Afrodita, mai mult decât au venerat-o vreodată creștinii din Evul Mediu pe Fecioara Maria!

Elie Schwartz surâdea meditativ în timpul acestei diatribe.

— Ne-am eliberat pe nedrept de religie pentru a cădea într-o religiozitate și mai rea, o superstiție îngălată și labagistă care ne face să considerăm vedetele de cinema și de televiziune drept persoane reale și importante, arhetipuri, ca să folosesc limbajul acelui bătrân popă deșucheat, Jung. Nu mai trăim decât în mod virtual, holbându-ne la televizor, care ne înfățișează imagini a căror remanență nu depășește zece secunde, după cum a demonstrat-o un studiu al CNRS. Ni se arată, seara, dimineața, la prânz, scene cumplite după un cutremur de pământ. Cadavre peste tot, femei bătrâne plângând. Război civil. Copii morți, orbiți, cu creierii împrăștiați, cu sângele șiroind. Femei violate, și așa mai departe. Un festival de rap, inși în fundul gol, poponari deghizați în femei, răcnind inepții instigatoare la crimă, pe un ritm care ar fi plictisit

un australopitec, și a căror temă profundă e: „Ia-ți-o la labă și omoară-ți femeia, iar pe urmă trageți un glonț în cap”. Un tip la țol festiv care taie panglica nu știu cărei uzine de echipamente spațiale. Inaugurarea unui „centru de distracții”, ca și cum ar exista o circumferință de distracții. Prezentatorul însuși trece de la un subiect la altul ca un sonat, cincisprezece – maximum douăzeci de secunde o scenă, fiindcă știe că, în ultimă instanță, tuturor li se rupe-n paișpe. Tot așa de bine s-ar putea inaugura la Palavas-les-Flots un bordel pentru câini sau un magazin de pompe funebre pentru marțieni, tuturor li s-ar arhirupe-n paișpe – aia e, chestia abia dac-ar face obiectul unui început de conversație la cină. Sărim noi înșine de la un program la altul, pe telecomandă, trecem la un film de groază sau, dacă s-a făcut ora, la un film porcos. Femeile nu se mai pot uita la bărbații lor, nici bărbații la femeile lor. Mă întreb chiar dacă voi ați fost capabili să mă ascultați până acum, fiindcă nici voi nu vă mai puteți concentra asupra unei idei mai mult de zece secunde. Rezultat: zero. Pretutindeni același lucru, aia e! Cadavre. Toate serile din toate capitalele lumii seamănă din ce în ce mai mult cu o vizită în catacombele din Palermo. Ești cadavru, te uiți la celelalte cadavre, și puțin îți pasă, fiindcă ești mort.

Niederweiller se ridică și începu să se plimbe agitat prin cameră, sub privirile neliniștite ale colegilor săi.

— Ați epuizat toate ideile – marxismul, capitalismul, religiile. Ați epuizat toate plăcerilor – minorele din bordelurile de la Bangkok, minorii din Filipine, mașina, drogul, weekend-urile la Deauville și vacanțele printre broaștele țestoase uriașe din Galapagos. Cunoașteți toate vinurile și toate situațiile. V-ați lăsat biciuiți de sadice cu cizme de piele neagră înalte până la coapse, ați gustat came de șarpe și de urs alb, vă întoarceți acasă printr-un trafic urban care l-ar fi înghețat de groază pe Sfântul Anton, ca să

vizionați cea mai recentă porcărie de realitate virtuală. Nu existați. Aș vrea să vă insult, dar nu pot, nu se insultă niște cadavre!

— Jacques..., protestă Schwartz. Jacques, te-am ascultat, dar...

— M-ați ascultat? M-ați ascultat? Mă doare-n cot că m-ați ascultat! Ne-ai convocat sub pretextul necesității de a descifra evidențele, Elie. Nu vezi care-s evidențele astea? Nu-ți dai seama că ești mort și că editezi o gazetă pentru mortăciuni? Jumătate din ea este alcătuită din programele de televiziune ale posturilor din lumea întreagă, din recenzii de casete cu filme de realitate virtuală și liste de localuri de fantasme virtuale, iar cealaltă jumătate, din referințe pedante la o lume care nu mai există!

— Jacques! strigă Schwartz.

— *Jacques!* îl maimuțări Niederweiller cu o voce de falset. Jacques îți zice să te duci dracului, bătrâne. Vă zice tuturor să vă duceți dracului! își dă demisia! Acum! Viermi buni pentru vecie, adunătură de stârvuri!

Puse paharul pe masă, părăsi odaia, își luă impermeabilul din vestibul și ieși pe hol fără a-și mai da osteneala să tragă ușa după el. Asistența rămase consternată. Legras se ridică și se duse să închidă ușa.

— Poate c-ar trebui să demisionăm cu toții, rosti, după un răgaz de tăcere stingheră, Philippe de Bassan, un tânăr pricăjit, cu ochii mascați de ochelari cu lentile groase. În frunte cu tine, Elie.

— E ceva contagios, categoric! exclamă Corinne.

— Am înțeles de ce vor budiștii să distrugă universul nostru, zise Bassan. Ai înțeles și tu. De fapt, cred că am înțeles cu toții.

— APROAPE PERFECTĂ, spuse unul dintre experții tehnici ai Băncii Franței, examinând prima bancnotă de

zece mii de yeni dintr-un teanc de o sută.

Presele zbârnâiau. Guvernatorul, Dieudonné și Dutertre priveau cu un aer meditativ lădițe marcate „China”, deja umplute și gata să ia calea aeroportului Le Bourget, sub supravegherea lor. Alte două tranșe aveau să urmeze a doua zi. Delperreau, cu ochii înroșiți, se clătina de oboseală. Guvernatorul îi strânse mâna.

— Mă duc să mă culc, zise Delperreau.

Subalternii săi începură să încarce lădițele în cărucioare. O oră mai târziu, Dieudonné și Dutertre urmau furgoneta precedată de două mașini de poliție banalizate, alte două încheind convoiul.

În Concorde-ul prezidențial, împrumutat pentru această împrejurare, Dieudonné își întinse picioarele, încrucișă mâinile pe burtă, închise ochii și abia dacă simți decolarea. Nu dormise nici el prea mult în ultimele trei zile. Și un gust de praf nu-i mai părăsea cerul gurii.

Câțiva militari îi conduseră pe Dieudonné și Dutertre, abia debarcați, spre generalul Tenyen, care-i aștepta în mașina sa, pe pista aeroportului din Shanghai. Dutertre mai ținea încă în mână o cutie de bere. Fără a coborî, generalul strânse cordial mâinile celor doi francezi.

— Ei? făcu el.

Dieudonné arătă cărucioarele care transportau lădițele în direcția unui hangar. Generalul le făcu semn francezilor să urce în limuzina sa, care se îndreptă către hangar și pătrunse în interior. Generalului nu-i prea plăcea să meargă pe jos. Consimți totuși să coboare din mașină, după ce aceasta se oprise și după ce porțile hangarului fuseseră închise. Dutertre luă o șurubelniță din mâna unui mecanic și desprinse capacul primei lădițe din grămada adusă de-un cărucior. Generalul, întinzând gâtul, examină conținutul lădiței. Dutertre scoase un teanc și extrase din el prima

bancnotă, pe care i-o întinse chinezului. Generalul studie o clipă biletul, aruncă o privire piezișă către francezi, scoase din buzunar o hârtie echivalentă, apoi se plasă sub o plafonieră, își potrivi în ochiul drept o lupă de ceasornicar și compară îndelung cele două bancnote. Dutertre trăgea duști mărunte din berea lui. Dieudonné îi luă cutia din mână și o goli dintr-o înghițitură. Examenul nu se mai termina. Generalul întinse cele două bancnote unui ofițer pe care-l chemase cu un gest. Ofițerul purică, la rândul său, originalul și copia. În cele din urmă, se întoarse spre superiorul său și dădu din cap de mai multe ori.

— *Excellent!* rosti generalul în engleză. La fel de bune ca ale noastre! Să mergem. Suntem așteptați să asistăm la decolări.

Toată lumea urcă din nou în Mercedes și limuzina spațioasă reporni cu viteză redusă spre un teren izolat, strașnic păzit și înconjurat de un gard înalt din sârmă împletită ce părea electrificată. Un grup de vreo zece ofițeri îi aștepta la intrarea unui hangar. Tenyen coborî, urmat de oaspeții săi. Intră primul în hangar. Dieudonné avu un șoc. Aparate înaripate se înșirau cu zecile pe rafturi suprapuse. Generalul Tenyen înțelesese repede interesul pe care-l prezenta proiectul francez. Nu încăpea îndoială că-și însușise ideea și se lăudase cu ea în fața Partidului. Dar ce importanță avea asta? Esențialul era că materializase acest proiect într-un timp extraordinar de scurt. Dumnezeu știe câți deținuți politici lucraseră zi și noapte la construcția acestor aeromodele, pentru a produce o asemenea cantitate în unsprezece zile.

— Motoare de motoretă, cu benzină, spuse generalul, întorcându-se, zâmbitor, către Dieudonné.

— N-au stat cu mâinile-n sân nici ei, observă cu voce joasă Dutertre.

— Structuri din bambus și pânză, explică generalul, continuând să zâmbească. Electronică elementară, desigur, dar suficientă, am pus-o la încercare. Veți putea judeca singuri.

Dădu un ordin. Unul dintre aparate fu scos din hangar pe o mică platformă cu rotile. Un militar, cu o telecomandă în mână, urmă aparatul, apăsă pe un buton și elicea micului avion prinse să se învârtă. Militarul apăsă pe alt buton. Aparatul începu să ruleze pe pistă. O altă comandă îl făcu să decoleze. La două sute de metri altitudine, dacă nu erai foarte atent, l-ai fi luat drept o pasăre de pradă.

— Optzeci de kilometri pe oră, zise generalul. Anotimpul e cât se poate de prielnic. Vânturile din Pacificul de nord-est sunt ascendente, la fel ca și cele ale musonului din sud-est. Vor purta mesagerii noștri aproape exact la destinație. Fiecare avion duce zece milioane de yeni.

— Nădăjduiți să recuperați avioanele? întrebă Dutertre.

— Nu, răspunse generalul. Aparatele vor reveni în China, într-adevăr, dar pentru a se prăbuși în munții Manciuriei. Sau în apele teritoriale.

— Care-i sistemul de largare a bancnotelor? întrebă Dutertre.

— Simplu. O trapă telecomandată se deschide, vântul pătrunde și mătură biletele, la altitudinea de aproximativ cincizeci de metri. Am prevăzut cinci valuri de cincizeci de avioane, eșalonate din douăsprezece în douăsprezece ore. În șaizeci de ore, ar urma să largăm o mie de miliarde de yeni pe teritoriul Japoniei, conchise cu un surâs larg generalul Tenyen.

La trei sau patru sute de metri, avionul execută un viraj larg și veni să aterizeze. Generalul aplaudă, militarii de asemenea, Dieudonné și Dutertre la fel. Generalul dădu alt ordin. Operația începu. În cadența de o decolare la fiecare

cinci minute. In interiorul hangarului, generalul le arătă vizitatorilor săi harta care permitea urmărirea, una câte una, a traiectoriilor aparatelor, pe o distanță de circa o mie cinci sute de kilometri.

Primul val avea să acopere cu bancnote, a doua zi dimineață, teritoriul japonez până la Osaka. Al doilea, în seara aceleiași zile, până la Tokyo. Următoarele trei, până la Sendai, Hakodate și Wakkanai.

— Domnia minciunii, murmură Dutertre.

— Ce zice prietenul dumneavoastră? întrebă generalul.

Dutertre repetă gândul pe care-l rostise cu voce tare. Interpretul îl traduse. Generalul își reprimă un zâmbet.

— Minciuna sau sângele, rosti el. Măcar o dată pot fi disociate!

Îi însoți pe francezi la hotel și-i anunță că oferea, în aceeași seară, un dineu în onoarea lor. Avea să trimită mașina să-i ia. Dineul se dovedi mai degrabă un supeu intim; generalul nu invitase decât trei dintre apropiații săi. Tenyen vorbi despre Cochinchina și despre Kaen T'sin, față de care părea să nutrească o anumită nostalgie. Dieudonné vorbi despre Japonia. Chinezii ascultară cu atenție. Dutertré nu scoase nici un cuvânt.

La întoarcere, fiecare găsi în camera lui o domnișoară foarte respectuoasă și plină de solicitudine, garantată fără vreo boală. Cineva ciocăni în ușa lui Dieudonné. Era Dutertre, cu un aer ironic.

— E o femeie în camera mea! Ce fac?

— O regulezi, Dutertre. E desertul, răspunse Dieudonné care era în chiloți.

La 3 dimineața, Dieudonné se trezi, mai întâi fără să știe de ce. Apoi înțelese; auzea muzică. Era foarte slabă, dar o recunoscu totuși: *Patimile după Ioan* de Bach. Crezu că

începe să se țicnească. Se străduí să deslușească sursa. Era singur în pat, pipița plecase discret și, avea convingerea fermă, fără a-i lua o centimă. În sfârșit, își dădu seama că muzica venea din partea cealaltă a peretelui care-l despărțea de camera lui Dutertre. Se duse să bată discret la ușa acestuia. Dutertre îi deschise. Amândoi se priviră lung preț de câteva clipe. Dieudonné își aruncă ochii spre micul casetofon. Dutertre îi întoarse spatele și reintră în cameră. Dieudonné îl urmă, închizând ușa după el.

— Să nu-mi puneți întrebări, spuse Dutertre cu voce înfundată. M-am săturat. Am nevoie de inocență, de încredere, de veselie, și nu de mișculațiile astea internaționale și diabolice la care mă obligați să particip de nu mai știu câte zile. Am nevoie de rasa mea, de credința mea și de cultura mea. N-am nevoie de-o târfă din Shanghai care să mi-o ia la muie în numele prieteniei dintre popoare. Am nevoie de-o nevastă și-o tartă cu caise. Mi s-a lehămitit de torentele astea de inteligență machiavelică. Mă înțelegeți? strigă el, întorcându-se brusc spre Dieudonné.

— Cât se poate de bine, răspunse Dieudonné cu blândețe. Sunt în aceeași situație ca și dumneata. Luptăm împotriva unei lumi false și virtuale. Ducem, și dumneata și eu, același război, pricepi asta, Dutertre?

Dutertre îl privea fix, cu brațele încrucișate peste pieptul gol.

— Aș vrea să fiu singur.

— Există cel puțin doi inamici ai rasei umane, Dutertre. Minciuna și setea de putere.

— Beijing. Ora 3 dimineața. Nietzsche. Altceva?

— Îsta-i nivelul la care se joacă soarta lumii, nu-i alegerea mea.

— *...Und Jesus sagt zu Ihm...*

Dutertre oftă.

— Plecați, rosti el Plecați, domnule Dieudonné. Dacă vă meritați numele.

Dieudonné ieși. Dutertre redeschise ușa și-i șopti pătimaș:

— Știți ceva, domnule Dieudonné, am impresia că devin partizanul călugărilor dumneavoastră budiști! Mă duc cu gândul la îngerii exterminatori! Înțelegeți la ce mă refer?

Părea cam exaltat. Dieudonné se întoarse în camera lui, destul de neliniștit.

— UCIDE! UCIDE! îți vin eu de hac, ticăloșiile!

— Zap! Te-am ras, rahat de șoarece!

Cu mâinile încleștate de manetele consolelor interactive, doi puști se străduiau să se dezintegreze reciproc, în apartamentul familial, pe Via della Riparata, la Roma. Urletele lor, mai puternice decât cele ale grupului de *crag* Hell and Death, difuzate în imagini stereo și sistem cvadrifonic, îi alarmară pe vecinii de la etajul de dedesubt, care urcară cu revolvere în mâini. În momentul în care sunau la ușă, pregătiți să spargă broasca, cei doi frați se încăieraseră și se rostogoleau pe podea, încercând să se sugrume unul pe altul.

— Ce este? întrebă mama, văzând doi bărbați și-o femeie ațintind țevile revolverelor în direcția buricului ei.

— O crimă la dumneavoastră!

— Ce crimă? Gaetano și Gilberto se joacă un pic cu videoul!

— Nu auziți cum urlă? O să chemăm poliția pentru minori!

— Bine, bine, o să le spun să se liniștească.

Femeia oftă și se duse să ia din baie un spray Euphoria produs de laboratoarele Sato. Intră în odaia copiilor în clipa în care Gaetano, cu fața stacojie, încerca să-și elibereze

gâtul din degetele fratelui său. Pulverizează câteva jeturi generoase de euforizant în direcția fiilor ei. Gilberto descleștă degetele și Gaetano se așează în fund ca să tușească.

— *Mamma*, nu trebuia, susură Gilberto, ne jucam așa de...

Apoi recăzu pe dușumea, cu un surâs angelic pe buze.

— S-au enervat vecinii, explică ea, stingând videoul și televizorul. Apoi reînchise ușa.

Același produs, dar numit „Zăpadă de primăvară", era cel pe care patronii de galerii video din Tokio, Osaka, Yokohama și alte orașe japoneze erau obligați să-l pulverizeze în mod continuu, înainte de circulara care impusese această măsură, poliția trebuise să intervină în repetate rânduri pentru a despărți jucători transformați în nebuni furioși.

PASAGERII ZBORULUI 311 BERLIN-CHICAGO își legară centurile și începură să frunzărească, unii, revista de bord sau programul jocurilor video și-al filmelor oferite, în timp ce alții își scoteau pantofii, scotoceau prin gențile de voiaj ori își slăbeau nodul cravatei. Giganticul Boeing 747 înaintă încet spre pista de decolare. Vuietul motoarelor crescu și toată lumea așteptă goana dinaintea desprinderii de sol.

Dar, dintr-o dată, se făcu liniște perfectă. Climatizarea se întrerupse, luminile se stinseră.

Un sfert de oră trecu într-o perplexitate crescândă.

— Doamnelor și domnilor, îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că aparatul nu poate decola. Reactoarele sunt blocate. Vom fi nevoiți să debarcăm. Vă prezint scuze în numele companiei.

Avionul fu remorcat spre aerogară. După mai multe ore, pasagerii luară loc într-un alt aparat. Incidentul făcu mare vâlvă. În hangarul de reparații, se constată că arborii

rotoarelor fuseseră blocați de un produs misterios, asemănător unui plastic foarte dur. În ce moment putuse acel produs să pătrundă în reactoare? Cei doi piloți fură incapabili să furnizeze vreo informație în legătură cu fenomenul. Comandantul aeronavei îi descumpăni serios pe comisarii însărcinați cu ancheta, raportând că i se părea că văzuse în iarbă, la mică distanță de aparat, niște iepuri bizari.

— Cum adică, bizari? întrebă conducătorul anchetei.

— Păi da, puțin cam prea mari, cam prea nemișcați. De obicei, iepurii fug când se apropie un avion. Și, în afară de asta, mi s-a părut că degajau un fel de aburi roz.

Se crezu că omul se țicnise din cauza supărării pe care i-o cauzase decolarea ratată.

Dar, a doua zi, presa germană primi un comunicat cu următorul conținut:

Incidentul zborului 311 trebuie să vă servească drept lecție. Călătoriți prea mult. Folosiți prea mult carburant prețios, poluați atmosfera și, în general, vă agitați prea mult. Vă poftim, pe voi și pe celelalte țări din lume, să restrângeți numărul zborurilor. Pe de altă parte, vă sfătuim să reduceți simțitor și circulația automobilistică. Prea mulți oameni se slujesc de mașină fără un motiv întemeiat. Putem să vă imobilizăm și autoturismele. Nu ne siliți să luăm măsuri drastice.

Indignarea care se exprimă prin presa mondială, scrisorile de la cititori, posturile de radio și de televiziune care mai funcționau încă, sondajele de opinie, conchiseră în puține cuvinte: „Ticăloșii ăștia ar vrea să ne reducă la starea de sclavie!”

Povestea iepurilor bizari începu să fie luată în serios. Nu era deloc exclus ca niște iepuri mecanici, teleghidați, să fi difuzat, într-adevăr, misteriosul plastic. Comandantul

suprem al forțelor NATO, generalul Walter T. Carnap, fu cât pe ce să se sufoce de furie. Mai toți șefii de stat, șefii de Stat-major, marii industriași și marii bancheri începură să aibă insomnii. Diavolii ăștia de inamici invizibili găseau tot timpul câte un nou mijloc de a-și manifesta puterea. Ce voiau? Să asfixieze lumea? S-o transforme într-o gigantică mănăstire budistă? Cum puteau fi făcuți să se cuminţească?

O jucărioară nouă apăru în buticurile și debitele de tutun din Occident: mici Buddha de plastic negru, din craniul cărora ieșea o feștilă. Când o aprindeai, feștila împrăștia jerbe de scântei care făceau deliciul copiilor.

— JEAN!

Mărunțică, brună, un pic cam rotofeie, cu părul lins și ochii căprui, în fine, banală, și înțolită la nimereală. Dar ochii îi râdeau. Se străduia s-o identifice, fiindcă îi cunoștea deja chipul și șuvița aceea de păr nițeluș gras de pe fruntea bombată, de copil, când ea întrebă, pe un ton provocator, acoperind fundalul de jazz pe care-l difuza bistroul ăsta din Hale pentru cei care-și începeau mai devreme seara:

— Ce facem astă-seară?

O întâlnise cândva, înainte... Dar înainte de ce, n-ar fi putut spune. Fapt era că existase un „înainte”, crud și nepăsător ca falsa tinerețe, căci tinerețea e, de felul ei, tandră și gânditoare; și, deși n-avea decât douăzeci și opt de ani, știa, acum, că și-o consumase dintr-o dată. Îmbătrânise cu o gradație, ca și lumea. Îi crescuse ceva, ca un fel de sensibilitate nouă. Era conștient că trebuia să pună cuvintele între ghilimele, deoarece acest „acum” data de două zile, maximum trei, după cum „cândva” nu se situa la mai mult de câteva luni.

— Nu răspunzi? întrebă ea, pe un ton care nu părea să aștepte răspuns.

Era sigur că voia să-l agațe. El, care plutise totuși prin destule năvoade, examinând mărimea ochiurilor care-l împingeau, veche mină plutitoare, spre o nouă explozie, o învălui cu privirea, apoi examină decorul de fals cupru îmbătrânit, fals lemn vechi și oglinzi pătate artificial al barului, și surâse din toată inima.

— Am putea merge să cinăm la Bătrânul Husar, cu Gilles și Hélène, mai spuse ea.

Bătrânul Husar. Își aminti dintr-o dată localul: acolo o mângâiase în treacăt cu privirea. Dar pe atunci – era epoca electrică și fantomatică – se temuse să rămână singur cu ea, cu o femeie, orice femeie – o noapte, da, de acord, dar dimineață plec, nu-mi pune întrebări – și nu împinsese mai departe schimbul lor de priviri. Apoi simți o ușoară îndoială: nu cumva o întâlnise la Virtual Saloon, o galerie de realitate virtuală unde se proiectau filme realiste? O scrută cu ochii săi albaștri. Ea nu văzu mefiența, nu, nu văzu decât niște ochi albaștri în care crezu că deslușește încredere.

— Bine, la Bătrânul Husar, răspunse el, în sfârșit, după ce traversase cele cinci continente și înfruntase valurile gigantice de la Capul Horn, adică după ce-și dominase suspiciunea.

Un muzician trimis de îngeri ar fi interpretat, de bună seamă, ca acompaniament, una dintre acele piese pentru violă, de Bodin de Boismortier sau de Marin Marais, ce par să plutească în voia vântului, căci urechea distrată nu le sesizează prea ușor ținta.

— La 8, preciză ea, nesigură, întrebătoare și, fără îndoială, neliniștită.

El găsi în glasul ei tonalități de clavecin și dădu din cap, culegând cu vârful linguriței, apoi cu cel al limbii, zahărul care nu se dizolvase în cafea. O oboseală plăcută îi învălui

trupul, ca primul somn după o gripă. Pesemne că am fost bolnav, își spuse, bolnav timp de o viață. Ea observă că nu era prea vorbăreț.

— Mă bucur să te regăsesc, rosti, el, brusc rușinat de personajul său – tânăr frumos, întunecat și rece –, dar surprins, totuși, de a fi emoționat de-o fată care nu era nici prea drăguță, nici prea convingătoare.

Jenat, lăsă niște mărunțiș pe tejghea și se îndreptă spre ușă, cu un surâs care se întinse în aer, dincolo de chipul și de prezența lui; un surâs care zgâria decorul. Înainte de a ieși, observă, pe calendarul din perete, că era 21 octombrie.

Or, în acea zi de 21 octombrie, cu câteva ore înaintea sonatei neterminate de la barul din Hale și la vreo cincisprezece zile după primele ravagii ale bacteriilor care distruseseră sistemele cablate americane, banca franceză Paribas adresă un fax filialei sale olandeze, anunțând un transfer de un milion două sute de mii de guldeni de la Rotterdam la Frankfurt. Acest fax, care constituia una dintre etapele unei vaste acțiuni de reorganizare a acelor carteluri numite de o bucată bună de vreme multinaționale, nu ajunse la destinație. După vreo șase ore de așteptare, titularul transferului, președintele companiei Deutsche Elektronische, neliniștit și, în același timp, stupefiat, transmise sediului băncii pariziene un fax arțăgos, cerând explicații. Nici acest fax nu ajunse la destinație. Secretariatul firmei Deutsche Elektronische încercă să obțină Parisul la telefon, dar fără succes. Acesta nu fu decât un caz printre câteva sute de mii de altele. Nordul Franței nu mai răspundea. Vestul Germaniei, așijderea. Răul atinsese, de asemenea, sudul Angliei, Beneluxul, nordul Italiei și o parte din Spania. Complexele sisteme de telecomunicații, constituite esențialmente din sateliți de legătură și rețele cablate, roase de bacterii venite din străfundurile oceanelor și-ale erelor, se cufundaseră într-o

tăcere minerală, atât de simplă încât părea idioată. Timpul își desăvârșise, pur și simplu, opera un pic mai repede.

„Iată, așadar, noua Ciumă Neagră!” murmură președintele lui Deutsche Elektronische.

Dar se găsi el însuși grandilocvent. Doar nu se adunau cadavre de pe străzi, ce naiba! Îl contrarie și faptul că, la prânz, salata cu jambon i se păru delicioasă. Omul fusese oare creat pentru ca, la rândul său, să creeze averi prin intermediul electronicii?

Infecția, despre care se sperase că se va limita la teritoriul american, ajunsese, deci, în Europa. O celulă de criză, instalată la Strasbourg, la Consiliul Europei, materializa pe o hartă a lumii rapoartele aduse de mesageri umani și rapoartele hertziene transmise de armatele țărilor afectate. Căci nu aveau să mai existe, pentru o perioadă de timp nedefinită, decât rapoartele hertziene, rezervate mesajelor de cea mai mare importanță. Secretarul celulei, un tânăr cu înfățișare plăcută, care nu se îndoia că o mare revistă ilustrată germană avea să-l numească, publicându-i fotografia, „îngerul Apocalipsei”, coloră cu roșu regiunile condamnate la tăcere. Epidemia părea să se fi declarat la est de regiunea pariziană. Contaminarea atinsese în mod bizar vechea Cehoslovacie și Iugoslavia, unde combatanții aflați în război de patru ani se pomeniră subit constrânși la inactivitate. Și mai la est, molima bântuia de la Kiev la Rostov și începea să se infiltreze în Iran. În orice caz, făcea ravagii în Asia. O imensă pată roșie părea să se scurgă de la Beijing la Tokio, lăsând picături însângerate peste Asia de Sud-Est. Hong Kongul era, și el, atins, la fel și Taiwanul. Doar Australia și Pacificul, plus câteva regiuni răzlețe ale Americii de Sud și-ale Africii, păreau, pentru moment, cruțate.

Destul de curios, mai multe rețele interioare ale unor mari firme rămăseseră neatinse. În birourile societăților IG Metall, Ente Nazionale Idrocarburi, Rhône-Poulenc, General Motors, de pildă, se putea telefona foarte bine de la un post la altul ale întreprinderii. Dar nu se mai putea vorbi cu exteriorul Nu încăpea îndoială că aceste insulițe de imunitate nu aveau să dureze la infinit, căci, deja, legăturile dintre unele sectoare începeau să se deterioreze.

Reducerea întregii lumi la tăcere electronică nu mai era decât o chestiune de zile.

Presa mondială, deși lipsită de cea mai mare parte a mijloacelor sale de comunicare, fu de acord, măcar o dată, cu același cuvânt.

Silence! intitula *The Times. Schweigen!*

— *Frankfurter Rundschau. Silence!*

— *Libération. Il silenzio è ormai universale*, anunță *Corriere délia Sera. Tiho!* proclamă *Izvestia.*

Cu excepția celor pe care le difuzau televiziunile locale și a celor pe care sateliții le transmiteau direct posesorilor de antene parabolice, imaginile se rarefiară considerabil, și nu li se mai acordă decât un credit restrâns. Suspiciunea se strecurase în cugete. Dumnezeu știa dacă vreun nemernic nu trucase imaginile transmise, chiar dacă erau dintre cele mai inocente. Se putea încă reveni la casetele video, cele bidimensionale și cele virtuale. Dar nimeni nu mai avea chef de ele. Clienții temători ai buticurilor de fantezii sexuale tridimensionale aminteau de desfrânații disperării din cetățile asediate descrise de poveștile din vremuri imemoriale, cele în care ultima prințesă preferă să moară de foame decât să pună la frigare cea din urmă privighetoare. Cu excepția celor ce funcționau prin radio, telefoanele se acoperiră de praf; rămase doar radioul, suveran absolut.

Specialiștii din industria telecomunicațiilor și finanțatorii lor, îngroziți de secătuirea unei surse de venituri pe care-o crezuseră veșnică, promiseră generalizarea telefoniei fără fir. În câteva zile nu se mai găsi nici un telefon portativ în nici un oraș al lumii industriale. „Pana nu poate dura o veșnicie”, dădură asigurări unii și alții; cele mai strălucite creiere din domeniul comunicației lucrau de zor la această problemă. Următoarele rețele vor fi rezistente la orice sabotaj; vor fi imateriale. Oamenii crezură pe jumătate. Cei mai informați se arătară îngrijorați de problema aglomerării undelor. Credința în tehnologia atotputernică avu parte de aceeași soartă ca orice religie care nu a crezut decât în cuvântul miturilor sale. „Iată, așadar, întoarcerea la spiritualitate!” ricanară răutăcioșii. Dar o nouă temere își făcu loc: monstruoasele bacterii nu aveau să atace rețelele electrice, cufundând, de această dată, întreaga lume în întuneric?

În întuneric, dar acesta bine venit, deschise ochii, după un somn scurt, frumosul întunecat și rece. Simțurile sale percepură un trup gol, alături, și el ghici că acest trup dormea încă. Își aminti de mâinile care-i astupaseră urechile, ceva mai înainte, și respirația i se acceleră. Se strădui, căci era muzician, să reconstituie muzica existentă aici. Un contrabas, un clavecin, o violă, și melodia care șerpuia pe fondul în minor al contrabasului. Se auzi respirând.

OPERAȚIA BANCNOTELOR aeropurtate începuse joi și-și atinsese primul obiectiv vineri, la primele ore ale dimineții. În seara aceleiași zile, Tokyo fusese supus asaltului bogăției. Întors la hotel pentru a se întrema după o zi petrecută cu vizitarea Shanghai-ului, Dieudonné primi un mesaj telefonic din partea generalului Tenyen.

— Tovarășul general vă roagă să urmăriți telejurnalul de la ora 7.

Dieudonné îl chemă pe Duteitie. Nu înțeleseră nimic, firește, din cuvintele crainicului. Dar imaginile care urmară nu aveau nevoie de comentarii. O stradă, plină de mașini aproape imobilizate, de indivizi pradă unei gesticulații incomprehensibile, de țipete, de claxoane. Prim-planul unei femei care ținea în mână trei bancnote de zece mii de yeni. Al unui bătrân cu ochi de smintit care alerga după alte bancnote. Al unui polițist care-și umplea cu ele buzunarele. Al unor oameni la ferestre, agitându-și brațele.

— Treci pe CNN, zise Dieudonné.

Postul american relata că haosul domnea în capitala niponă de la apusul soarelui, adică de aproape trei ore. Imaginile mișcate arătau că operatorul avusese de furcă pentru a-și păstra echilibrul în îmbulzeală. Situația era asemănătoare la Osaka, Kyoto, Kobe și în toate orașele din sud. La fel stăteau lucrurile în localitățile rurale. Japonia era inundată de miliarde de yeni căzuți din cer. Convocat de urgență, Consiliul de Miniștri nu reușise încă să se întrunească, din cauza paraliziei aproape totale a circulației.

— Rămâne de văzut dacă vor înțelege, zise Dieudonné.

— Le-am administrat o doctorie drastică, zise Dutertre. Dezordinea e mai crâncenă decât în oricare altă țară din lume.

Se duseră să cineze. La înapoiere, aprinseră din nou televizorul. Un comunicat misterios sosise prin curier Ia redacția ziarului *Asahi Shimbun:*

Vizuina nevâstuicii e afumată. Pentru asta, a trebuit să se afume grădina. Un bun grădinar se descotorosește de nevăstuică.

Dutertre izbucni în râs. Râsul său sună ciudat de fals, cel puțin în urechile lui Dieudonné.

— Țara asta e fascinantă. Voi cere să fiu detașat aici.

— Nu te îmbăta cu apă rece, spuse Dieudonné. E paradisul mitomanilor; ceilalți ajung repede să se plictisească.

A doua zi, își luară rămas-bun de la generalul Tenyen prin telefon. Două pachețele le fură înmânate la recepția hotelului; în cel destinat lui Dieudonné se afla un bol Song din nord, în stilul numit Clar de Lună. Nimic altceva decât lapte de lună întins pe un bol evazat. Înăuntru, un cartonaș cu un text scris de mână în limba franceză: *Cu complimentele generalului Chi Tenyen.* Dutertre, în schimb, primise un bol Ming cu înfloriturі delicate.

Se întoarseră cu o cursă regulată a companiei Air France. La bord, fu proiectat un film, evident, stupid.

— Vă repet, domnule Dieudonné, zise Dutertre, mă întreb dacă prietenii noștri budiști n-au avut, la urma urmei, dreptate.

JAPONIA nu ieși din blocajele de circulație decât după patru zile, iar din harababura materială abia după două săptămâni. Cât despre harababura financiară, aceasta avea să fie incomparabil mai greu de rezolvat. Prima măsură care se impunea era înlocuirea tuturor bancnotelor curente. Un sistem de detecție extrem de complex urma să îngăduie, se anunțase, deosebirea biletelor false de cele adevărate. Dar operația de epurare avea să dureze câteva săptămâni.

— Grădinarul își curăță grădina, declară primul-ministru nipon în cursul unei conferințe de presă televizate.

Nici un ziar însă nu anunță moartea ilustrului călugăr Yagamawa. Dar era adevărat că se înregistrase un număr de sinucideri superior mediei.

Pentru restul lumii, răul fusese făcut. Acum, trebuia să se reconstruiască cea mai mare parte a rețelei mondiale de

comunicații. Era ca a doua zi după o beție. Chiar era necesar să se reconstruiască această rețea? întrebară unii.

— Ce părere ai despre toate astea? îl întrebă într-o seară Mary Thorpe pe soțul ei, care mânca un știulete de porumb fieri cu unt topit, într-unui din rarele momente de intimitate pe care cuplul prezidențial mai reușea încă să și le îngăduie.

— Nu-mi mai amintesc prea bine cuvintele lui Isus când descrie sfârșitul lumii și spune că acela care s-a cățărat pe acoperișul casei sale n-are nevoie să mai coboare. N-am nici o părere. Mă-ntreb doar dacă președinția Statelor Unite mai are vreun sens. Mary Thorpe îl privi lung.

— Eu am senzația că, din toate astea, trebuie să iasă ceva folositor, murmură ea. Nu știu ce anume, dar ceva o să fie. Mă simt liniștită, Wayne, ca o femeie care naște la timp.

DE CUM SOSIRĂ LA ROISSY, Dieudonné și Dutertre fură convocați la Elysée. Președintele jubila, profera generalități excesive, își atribuia, practic, între două felicitări, meritul de a fi restabilit situația mondială, proiecta convocarea unei conferințe internaționale asupra securității, dădu de șase ori ocol biroului și se reașează tot de atâtea ori. Dieudonné simțea doar nevoia de a face un duș. Avea sentimentul că ieșise dintr-o perioadă lungă de boală. În mașina care-l ducea spre Rue Las-Cases, scrută Place de la Concorde, statuia lui Sully din fața Palatului Bourbon, clădirea Ministerului de Război și prăvăliile anticarilor, cu o privire de arheolog. Timpul se accelerase, secolele nu mai durau decât un deceniu, la cincizeci de ani erai deja centenar.

Punctul proeminent al stării sale de spirit era că deznodământul aventurii care durase aproape două luni nu-i aducea nici o ușurare. Lumea modernă fusese distrusă la fel de sigur pe cât ar fi făcut-o un război nuclear.

Intervenția chineză oprise în ultima clipă înlănțuirea infernală de ofensive care ar fi urmat să readucă situația universală la aproximativ ceea ce fusese cu două sau trei secole în urmă. Teroriștii voiseră să anihileze transporturile internaționale. Rețelele de informație. Sistemele economice. Nu reușiseră pe de-a-ntregul. Transporturile aveau să fie reluate. Rețelele aveau să fie reconstruite. Sistemele economice aveau să fie reconstituite, chiar dacă pe baze diferite. Dar izbutiseră să submineze încrederea.

Îi telefonă Nadei; nu-i răspunse decât robotul, ceea ce i se păru ciudat, fiindcă o anunțase în ajun de sosirea lui. Probabil că plecase deja către el. Făcu un duș, se bărbieri și îmbrăcă un halat. Apoi deschise valizele, își pregăti o vodka-tonic, aprinse televizorul pentru a-și regăsi firul existenței dinainte și se întoarse la despachetatul bagajelor. Scoase bolul Song, cadoul generalului Tenyen, și-l așeză pe comodă. Trecuse mai bine de-o jumătate de oră de când o sunase pe Nade și ea încă tot nu sosise. Se oprise să cumpere câte ceva de-ale gurii pentru a pregăti o cină la el? Trie rufele murdare și le vârî în coșul de nuiele rezervat lor, apoi se așeză să-și soarbă pe îndelete votca îh timp ce contempla bolul și prelingerile sale de lună.

— Un bol foarte frumos, într-adevăr, domnule Dieudonné, se auzi o voce de bărbat, în spatele lui.

Dieudonné puse liniștit bolul pe măsuța joasă din fața sa; recunoscuse vocea și inima începu să-i bată mai repede. Întoarse încet capul. Era, într-adevăr, Hideshi Yagama, într-un impermeabil negru. Stătea în pragul ușii dinspre vestibul și ținea în mână un pistol cu o formă ciudată.

— Ați crezut, desigur, că ați repurtat victoria, domnule Dieudonné. N-ați repurtat-o. Am venit să vă spun că ați beneficiat doar de o întâmplare favorabilă. Ne vom relua

acțiunea de unde a fost întreruptă de vicleșugul dumneavoastră. Numai că o vom relua fără a vă mai îngădui să ne stânjeniți.

— Doar ca să-mi spui asta ai venit până aici? rosti Dieudonné cu un glas pe care se sili să-l păstreze neutru.

— Nu doar ca să vă spun asta, ci pentru a vă ucide. Pistolul acesta nu proiectează gloanțe, zise Yagama cu acea dicție precisă, aproape pedantă, pe care Dieudonné o remarcase în cursul întâlnirii de la New York. Proiectează săgeți minuscule, care difuzează instantaneu o otravă paralizantă. De la glonțul unui pistol mai există câteodată scăpare, de la aceste săgeți însă, nu. Amanta dumneavoastră va găsi un cadavru ușor violaceu, după ce-o vom lăsa să plece.

— Ești ușuratic, Yagama, spuse Dieudonné, rezemându-se pe-o rână într-o poziție mai confortabilă, cu ochii la minuscula gaură neagră a armei și străduindu-se să nu-și imagineze groaza Nadei. Locul meu va fi luat de alții. Te culci pe lauri.

— Nu-s ușuratic, sunt hotărât, domnule Dieudonné. Numai ființele nobile sunt convinse și hotărâte. Erați, de departe, cel mai abil dintre inamicii noștri potențiali.

— De unde-ai aflat că eu am inspirat contraofensiva chineză? întrebă Dieudonné.

— De la prietenul dumneavoastră Dutertre.

Inima lui Dieudonné prinse să bată și mai tare. Așadar Dutertre trădase. Apoi i se păru că deslușește un mic zgomot și presupuse, într-un moment de buimăceală, că era țăcănitul armei, își ținu răsuflarea. Dar, într-o fracțiune de secundă, realiză că Yagama se întorsese, că scosese un strigăt de furie, că doi oameni se iviseră în spatele său și că, în timp ce-i țineau gâtul și brațele, unul dintre ei îi înfigea un pumnal subțire în inimă. Yagama se prăbuși.

— E al dumneavoastră, spuse unul dintre oameni, în japoneză. Veți ști ce să faceți cu el.

— Cine sunteți? întrebă Dieudonné, care se ridicase.

— N-are importanță. Yagama și acoliții lui erau mult prea încăpățânați. Ajunseseră să dăuneze intereselor noastre.

Nu aruncară nici măcar o privire cadavrului care zăcea la picioarele lor. Ușa pocni. Dieudonné dădu pe gât ce-i mai rămăsese din votcă și-l sună imediat pe comandantul Baudrier. Apoi se aplecă deasupra lui Yagama și se miră că un proiect atât de grandios ca acela pe care-l plănuise acest tânăr putuse să se dezvolte cu asemenea amploare într-un craniu atât de mic. Îi dădu în gând că existau și cancere intelectuale. Ideea i se păru imediat ridicolă, dar asta n-o împiedică să i se impună.

Oare îl torturaseră pe Dutertre?

BAUDRIER ÎL GĂSI PE DUTERTRE întins în pat, cu un pistol lângă el, și-l crezu mort. Luă pistolul cu o batistă. Apoi se aplecă asupra lui Dutertre și fu cât pe ce să i se facă rău. Ochii clipeau. Ba chiar îl priveau.

— Nu-s mort, articulă Dutertre. Dieudonné e cel mort. Duceți-mă la spital.

Nu mai putea nici măcar să se țină pe picioare. Baudrier chemă o ambulanță.

Abia a doua zi înțeleseră că Yagama îi făcuse o injecție cu penthotal. Efectul drogului fusese în mod considerabil agravat de starea de prostrație psihologică a tânărului locotenent. Când Dieudonné veni să-l viziteze, Dutertre scoase un urlet care le alarmă pe infirmierele de la Val-de-Grâce. Dieudonné îl prinse de mână.

— Nu sunt mort, Dutertre. N-aveai ce face, știu.

Dutertre începu să plângă. I se făcu o injecție și adormi.

Desfășurarea faptelor fu reconstituită cu răbdare. Cei doi yakuza, căci asta erau, îl urmăriseră pe Yagama din clipa în care se reîntorsese în Franța cu un pașaport fals. Îl lăsaseră să-l interogheze pe Dutertre, dar, știind că avea să-și ia tălpășița de îndată ce-l va fi asasinat pe Dieudonné, îl executaseră pe loc, nu atât pentru a-l salva pe francez, desigur, cât pentru a sfârși cu un fanatic care împiedica proiectele mafiei nipone. Căci fusese, și ea, ruinată de inundația de yeni.

Dieudonné plecă, împreună cu Nade, într-o lungă călătorie prin Polinezia.

DIN MOTIVE care făcură să triumfe numeroși meteorologi, și care variau de la o părere la alta a acestor iluștri prezicători, o furtună de o violență necunoscută de când lumea, adică nu chiar de cine știe când, făcu ravagii în golful Mexic și în sudul Statelor Unite. Șase comitate din Texas fură devastate: Glass-cock, Midland, Sterling, Upton, Reagan și Irion. Din câteva orășele nu mai rămaseră decât smârcuri, noroi și dărâmături. Vânturi turbionare atinseră viteze de peste două sute de kilometri pe oră. O serie de cicloane se abătu asupra celor cinci state din sud, provocând nenumărate tornade – coloane de aer supraîncălzit ale căror pereți exteriori pârâiau de scântei. Măturând lacurile și cursurile de apă, ele declanșară în statele învecinate – Arizona, New Mexico, Oklahoma, Arkansas, Louisiana – valuri de maree fluviale care pustiiră orașe, la întâmplare, până în Virginia, în Georgia și în Mexic. Astfel, la Waco, Marlin, Navasota, de pildă, se crezu că râul Brazos își părăsise matca pentru a se revărsa deodată pe arterele orașului. Oameni care dormeau fură treziți de izbiturile mașinilor lor de zidurile caselor sau de trosnetele acoperișurilor care își luau zborul. Lângă Burkett, o familie care celebra o căsătorie, în libații un pic tardive, simți casa clătinându-se și se pomeni dintr-o dată

plutind pe apele dezlănțuite ale lacului Brownwood. Către ora 3 dimineața începură ploi diluviene, care se transformau pe alocuri în trombe.

De mai multe ori, timp de trei zile, fu aproape noapte. Rarele imagini ale acestui cataclism fără precedent care putură fi transmise – puțin câte puțin, unele rețele sau sectoare de rețele fuseseră reconstituite – îngroziră Americile și întreaga lume. Impactul lor fu cu atât mai violent cu cât erau neclare: copaci scuturați de rafale turbate, case transformate în ruine, vehicule sfărâmate, statui prăbușite, totul biciuit de ploi torențiale. Spaima pe care o generau era insuportabilă, căci nici armata terestră, nici aviația Statelor Unite nu puteau da vreun ajutor populațiilor sinistrate. Garnizoane întregi ale armatei erau ele însele în dificultate, fără mijloace de acțiune, fără posibilități de aprovizionare, oamenii fiind, în plus, stăpâniți de teroarea pe care o inspira această catastrofă nemapoimenită. „O schimbare climaterică la scară mondială", declarară experții.

Amploarea păturii de nori care acoperi mai întâi nordul Statelor Unite, apoi traversă Atlanticul, pe direcția vânturilor alizee, spre Europa, propagă groaza până în ținuturile care nu fuseseră direct afectate de urgie. În toate orașele de pe Coasta de Est a Statelor Unite trebui să se recurgă la iluminatul electric, ca în plină noapte. Nenumărate zboruri transatlantice și transpacifice, dintre cele ce fuseseră menținute, fură suspendate. America se pomeni aproape complet izolată de restul lumii.

Printre alte efecte, explozia meteorologică zgudui ranchul Companionilor Ceasului de pe Urmă, din Lawton, aruncându-i din pat pe mai mulți dintre sectanți, care, îngroziți, se năpustiră afară din camere. Robbie se trezi, năuc, o înfășură pe Nella în pătura ei, o luă în brațe, apoi se repezi și el în pragul cabanei sale. Fură, astfel, vreo sută cei

care trăiră acel coșmar. Zorii portocalii ce mijeau la sud făcură să se răsfrângă în ochi reflexe roșii, de spaimă.

— Sfârșitul! Ăsta-i Sfârșitul! țipă o femeie.

— E o bombă atomică! bolborosi un bărbat, tremurând din toate mădularele.

— O să murim? întrebă Nella, plângând.

— Nu, puișor, răspunse Robbie, mângâindu-i părul, deși era el însuși încredințat de sfârșitul iminent al lumii și, de ce nu, al universului.

Unii se împrăștiară prin curte, smulgându-și părul și urlând cuvinte incoerente, alții rămaseră pironiți locului, ca niște statui livide, privind lumina roșie care se întindea pe cer, mărginită de o aureolă neagră. Un om se prăbuși. Mai multe minute se scurseră înainte ca unul dintre Companioni să alerge spre el și să strige după ajutor. Dar omul era deja mort.

Marele Companion, conducătorul confreriei, ușor de recunoscut după gluga sa roșie, duse la gură o portavoce și strigă:

— A sosit ceasul, fraților! Să ne pregătim, prin rugă, să dăm ochi cu Creatorul! Adunați-vă în mijlocul curții! Să ne rugăm, cu toții!

Oare glasul său nu fusese destul de convingător? Ordinul de reculegere rămase fără efect. Cei pe care pusese stăpânire panica nu-i auziră îndemnul și se năpustiră spre porțile înalte ale ranchului pentru a le desfereca și a o rupe la fugă în natură. Acolo se încăierară cu cei patru Companioni portari de serviciu, care scoaseră din toc revolverele pentru a-i respinge pe agresori. Dar focurile pe care le traseră mai întâi în aer, ca avertisment, nu făcură decât să exacerbeze violența oițelor. Acestea se aruncară asupra celor patru paznici, culcară la pământ trei și-l sugrumară pe-al patrulea, în vreme ce Marele Companion,

care scosese, și el, revolverul, vocifera ininteligibil. Prea târziu însă, căci porțile fuseseră deschise. O masă de enoriași dădu buzna și dispăru în noapte. Nu rămaseră decât cei care păreau să fi fost încremeniți de stupoare și pare încă tot nu se clintiseră, de când dăduseră cu ochii de zorii roșii. Câțiva se repeziră, totuși, să reînchidă porțile.

— Intoarceți-vâ în chiliile voastre! urlă Marele Companion.

Fața lui masivă, lucind de sudoare, îi evocă în clipa aceea lui Robbie o imagine a diavolului. Mai mulți Companioni se grăbiră să împingă ultimele oițe în cabanele lor. Robbie, care o mai ținea încă în brațe pe Nella, amuțită de spaimă, făcu și el cale întoarsă. Tot mai bun era un acoperiș deasupra capului, până ce se va vedea dacă vor mai exista zori adevărați. Convins că o bombă atomică explodase deasupra Americii, cugetă și hotărî că era de preferat să se ferească de pulberile radioactive, cu siguranță iminente.

Întins în pat, ținând-o pe Nella strâns lipită de el, Robbie pândi cu toate simțurile semnele pe care mediul înconjurător nu putea întârzia să le manifeste după un atac nuclear. Nu se îndoia că asta era, un atac nuclear, de cine săvârșit însă, habar n-avea, Dușmanul Ereditar, Comunismul, Ateismul, Materialismul, deși nu avea decât o idee extrem de vagă despre ce puteau îngloba acești termeni impunători și malefici.

Se întrebă de ce Marele Companion nu ordonase refugierea în pivnițele ranchului, căci mănăstirea dispunea de o hrubă la care se putea accede din capelă. Răspunsul ce se contura încetul cu încetul în mintea lui era neașteptat: Marele Companion era un zbir și un fățarnic. Dacă păstorul suprem crezuse cu adevărat că venise sfârșitul lumii, de ce împiedicase oile să fugă? În numele cărui crez voia să le

ținã prizoniere în țarcul lui? Adevărul era, probabil, că Marele Companion își vânduse sufletul diavolului! Amintirea chipului său schimonosit de furie se ivi cu pregnanță în memoria lui Robbie. Nici o îndoială! Era un demon!

O rafală de vânt făcu să se cutremure pereții. Câteva minute mai târziu, o altă rafală, mai violentă și mai lungă, începu sâ zgâlțâie acoperișul de tablă ondulată, apoi ploaia se abătu peste metal cu un vacarm infernal.

— Ce se întâmplă? strigă Nella.

— Plouă, drăguțo. E furtună.

Dar vijelia își sporea forța. Obiecte se rostogoliră prin curte și se izbiră de Dumnezeu știe ce. Robbie se ridică și se duse să privească pe fereastră ce se întâmpla afară. Pereții se zguduiră. Un pocăit, îndreptându-se, de bună seamă, spre poartă, încerca sâ lupte contra vântului, care îi smulse gluga și sfârși prin a-l proiecta într-un zid. Nu încăpea îndoială, se ridica o tornadă. Robbie își întoarse privirea spre biroul Marelui Companion și văzu lumină la fereastră. Apoi ușa biroului se deschise și slujitorul lui Satan în persoană apăru în prag, evaluând din priviri situația. O rafală mai puternică decât celelalte smulse în acea clipă acoperișul biroului, cufundând încăperea în întuneric. Ce avea să facă acum această creatură mizerabilă? Să se refugieze în hrubă, fără doar și poate. Dar de ce nu dădea de știre și turmei?

Robbie se hotârî să acționeze cât mai rapid cu putință. Cabana avea să reziste? Era lipită de-o moviliță care putea să-i protejeze încă o bucată de vreme măcar pereții, de asalturile furtunii.

— Așteaptă-mă aici, păpușă mică. Să nu ieși afară cu nici un chip, spuse el.

Opintindu-se, împinse ușa, care se trânti în spatele lui cu o violență înfricoșătoare, apoi țâșni ca o ghiulea, cu tot elanul celor nouăzeci de kilograme ale sale, spre biroul Marelui Companion. Gâfâia încă din greu când, din prag, desluși o mogâldeață în genunchi, care îndrepta fasciculul unei lanterne către un seif deschis. Teancuri peste teancuri de dolari! Mogâldeața umplea cu ei o valijoară. Și încă nu terminase! Marele Companion percepu o prezență în biroul său, se răsuci brusc și aținti revolverul. Glonțul trecu pe lângă Robbie, care se aruncă asupra slugii lui Satan. Lanterna se rostogoli într-un colț, în timp ce vântul răvășea biroul, împrăștiind hârtiile, iar pereții se zguduiau, amenințând să se smulgă din temelii.

— Aveai de gând să speli putina, secătură, rahatul dracului! scrâșni Robbie, strângându-l de gât pe Marele Companion, care se zvârcolea, chinuindu-se să regăsească arma pierdută în încăierare. Și-ai vrut să mă omori, lepădătură!

Într-un acces de furie care-i mobiliză toată adrenalina, Robbie își doborî adversarul izbind în neștire podeaua cu craniul său masiv. Marele Companion rămase în sfârșit inert. Robbie evită o grindă pe care vântul o smulsese din tavan. Apoi zări valijoara, o închise, căută revolverul pierdut, îl găsi, îl vârî în buzunar și străbătu în goană curtea către cabana sa. Vântul era atât de violent, încât cu siguranță că acoperișul n-avea să mai reziste mult. Robbie forță ușa, o înșfăca pe Nella și ieși din nou. Continuând să țină valijoara cu o mână de fier, înaintând lipit de pereții cabanelor, îngrozit la gândul că o grindă i-ar fi putut cădea în cap sau o bucată de geam spart să-i taie gâtul, ajunse în sfârșit la capelă.

Aceasta se cutremura din temelii, gemând și scrâșnind ca o mie de suflete îndurând caznele purgatoriului sau ale infernului. Robbie căută înfrigurat accesul la subsol.

Clopotnița se desprinse de acoperiș, deschizând o breșă prin care vântul se năpusti cu furie, răsturnând crucifixul. În fine, Robbie descoperi o trapă în spatele altarului. O săltă, coborî pe scara de fier pentru a pune la adăpost fetița și valijoara plină cu dolari, apoi urcă înapoi și închise trapa.

— Unde suntem? întrebă cu glas plângăreț Nella.

— În siguranță, drăguța mea.

O lampă de serviciu lumina locul. Robbie se așeză pentru a-și trage sufletul, examinând din priviri detaliile beciului. Era betonat și avea să reziste oricâtor asalturi ale naturii, ale unei bombe atomice sau a Dumnezeu știe ce. Mai multe uși garniseau pereții. Un adăpost ca acesta poseda cu siguranță propria sursă de alimentare cu electricitate. Căută comutatorul și-l găsi într-un dulăpior din perete. Adăpostul fu brusc scăldat în lumină. Pe Robbie puse atunci stăpânire o teamă care-l lăsă buimac. Nu se putea ca alți Companioni să nu știe de existența acestui refugiu. Trebuia să-i primească sau să-i arunce afară? Dar ceilalți pocăiți? Aproape în aceeași clipă trapa se deschise și Robbie scoase un icnet de spaimă. Văzu un picior, își încordă trupul pentru a-l respinge pe intrus, apoi observă că piciorul era negru și că se lăsa anevoie pe traversele scării. Era o femeie, o negresă bătrână pe care o cunoștea și care plângea, paralizată de frică, incapabilă să găsească destulă forță pentru a-și continua coborârea. Robbie se duse s-o ajute și bătrâna aproape că îi căzu în brațe.

— Dumnezeule Atotputernic! bolborosi ea.

Și se prăbuși pe podea, năucă.

Robbie închise trapa în clipa în care un vacarm de nedescris se dezlănțui deasupra. Capela fusese măturată de vijelie. Căută apă, sfârși prin a găsi o cămară cu provizii, scoase din ea o canistră, umplu trei pahare, îi dădu unul

bătrânei, altul, Nellei, și-l goli pe al treilea dintr-o înghițitură. Bău patru pahare de apă, apoi se întinse și se cufundă într-un somn la fel de brutal ca evenimentele care se petrecuseră de când se trezise.

DOUĂ ZILE, TREI? De ce nu patru sau cinci? În zadar se străduia Robbie să calculeze numărul de ore scurse pe ceasul de la mâna lui de când se îngropaseră în adăpostul antiatomic al Marelui Companion, de fiecare dată se pierdea în calcule. Pentru moment renunță. Deschise televizorul, dar ecranul nu-i oferi decât paraziți vag întretăiați de imagini bizare, fantome înecate într-o viermuială de puncte care dădeau amețeală.

Un efort de voință îl ajută să păstreze o oarecare demnitate în folosul Nellei. Avu grijă s-o spele, s-o pieptene, s-o distreze cu un joc de scrabble pe care-l găsise în pivniță.

Negresa îi observa, buimacă. O bucată îndelungată de vreme rămăsese lungită pe o banchetă, cu fața la perete, fără să mănânce, aproape fără să se miște. Nici măcar nu plângea. Abătută, ca un câine care și-a pierdut stăpânul, era indiferentă la celelalte două ființe umane care împărțeau adăpostul cu ea. Fără îndoială că se dusese la toaletă, dar Robbie nici măcar de asta nu era prea sigur. Apoi își schimbase poziția și, când văzuse mâncare pe masă – cârnăciori calzi, *porridge* cu lapte, biscuiți și dulceață – căscase ochii de parcă ar fi avut halucinații.

— Vino să mănânci, îi spusese Robbie.

Ea izbucnise în lacrimi.

Zumzete puternice făcură să vibreze cerul în zori. Zori extraordinari, roșu-portocalii.

O escadrilă de opt elicoptere plecate din apropiere de Wichita coborî la trei sute de metri când ajunse, după două escale de realimentare, în zona sinistrată. Primul semn de

viață pe care îl observară ocupanții, militari și jurnaliști, fu o haită de coioți, pe care zgomotul rotoarelor o întrerupse dintr-un ospăț cu stârvuri de vaci. Ceva mai departe, câțiva cai pășteau liniștiți.

La bordul elicopterelor armatei, militari și gazetari scrutau solul. Nici o ființă umană. Videocamerele bâzâiau, aparatele de fotografiat țăcăneau. Nimeni nu pronunța nici o vorbă, cu excepția piloților, care menținеau contactul radio cu coloana de vehicule de salvare ale armatei. Un peisaj de după sfârșitul lumii.

Când efectele cele mai violente ale furtunii se disipară pe întinsul teritoriului american și în atmosfera și oceanele înconjurătoare, prima reație a lumii fu o curiozitate febrilă. Reporteri și oameni de știință sosiră de pretutindeni: de la Beijing, New Delhi, Sydney, Rio de Janeiro. Imaginile pe care mai puteau încă să le transmită rețelele de televiziune nu erau suficiente pentru a satisface nevoia de a afla care fuseseră cauzele și efectele catastrofei ce lovise America. Dar, înainte de a acorda autorizațiile de deplasare în regiunile devastate, autoritățile federale pândiseră, pe imaginile transmise de sateliți, primele semne indicând revenirea la normalitate. Cele dintâi permise fuseseră acordate unor americani. Militari, medici, geologi și o mână de jurnaliști.

Puțin după ora 10 dimineața, investigatorii de la bordul elicopterelor ajunseră în zonele pustiite. Un medic din cel de-al doilea aparat începu să plângă.

— Ce-i acolo? strigă un ziarist din elicopterul aflat în frunte. Priviți! Acolo! Oameni!

Pe suprafața unei câmpii complet înnegrite, deslușiră trei ființe umane, într-adevăr – un bărbat, un copil și o femeie. Ordinele fură transmise de la elicopterul din frunte spre celelalte, care descriseră cercuri și aterizară într-un

teribil vârtej de noroi negru. În centrul pistei de aterizare improvizate, cele trei ființe umane rămaseră în picioare. Ușile elicopterelor se deschiseră și o puzderie de militari și de jurnaliști înotă prin mocirlă spre supraviețuitori.

Robbie îi privi pe salvatori alergând, și ochii i se umeziră. Se uită, de jur-împrejur, la imensul deșert înglodat, se aplecă spre fetiță și, brusc, își spuse că acest chip de copil era cel mai frumos lucru din lume.

— Vezi, Nella, te-a apărat Mafa, de acolo, din cer. Suntem salvați.

Nella era înfofolită într-o pătură gri. O luă în brațe și fu cât pe ce să se împiedice fiindcă negresa se agățase disperată de el. Terenul era, într-adevăr, alunecos.

Două zile mai târziu, Îa spital, Robbie deschise valijoara, într-o cabină de toaletă. Numără vreo două milioane de dolari. Fără a omite să vadă în acest lucru lipsa oricărui raport de la cauză la efect, deveni, pe loc, ateu. Mafa era cea care-i protejase – și cu asta, basta! Nu Dumnezeu. De altfel, se întreba cine era, de fapt, Dumnezeu.

ANOMIE. Termenul, inventat în 1884 de filosoful și sociologul francez Emile Durkheim pentru a desemna absența unei organizări naturale sau legale, fu redescoperit de cea mai mare parte a planetei Pământ. Sau, mai degrabă, trăit.

În aparență, viața continua. La New York, Raph C. Woolleridge își cumpăra ziarul de dimineață, așa cum făcuse ani în șir, de la chioșcul din colțul străzii a 2l-a, apoi lua autobuzul pentru a se duce la banca unde lucra, între străzile a 53-a și a 54-a, pe Park Avenue East. Bicicliștii parcurgeau în continuare aleile din Central Park, iar veverițele cu ochi de gigolo insolent găseau încă, pe peluze, cetățeni care să le ofere arahide. La Paris, la fel ca și

înainte, dar înainte de ce, nimeni n-ar fi putut spune, Marie Maillet se oprea, la ieșirea din stația de metrou Franklin D. Roosevelt, pentru a degusta, înainte de a se duce la parfumeria ei, un *croissant* și un filtru cu frișcă. Alfredo Mezzanotte, proprietarul pantofăriei Mezzanotte, de pe Via Condotti, continua să-și soarbă la ora 7 seara Campari-ul, pe terasa Doney's.

Nimeni nu se mai uita prea mult la televizor. Se asculta, firește, radioul, dar televiziunea, pfff! Cei câteva mii de sateliți de retransmisie, inclusiv cei trei sute, din cei opt sute cincizeci proiectați, pe care-i lansaseră niște americani ambițioși, în 1996, nu mai transmiteau mare lucru. Operatorii și paznicii galeriilor de televirtuală începeau să ardă gazul, privindu-și ceasurile. Clientela era tot mai rară. Există momente de apatie în istoria lumii. Acesta era ca un somn după o monstruoasă beție de informații și de imagini; evoca un Leviathan în convalescență după o boală istovitoare, un monstru care supraviețuia într-o toropeală mâloasă și care, din când în când, scuturat de un spasm, biciuia cu coada mocirla nașterii și a morții sale, împroșcând cu noroi tot ce era împrejur.

În ceea ce privea viața de zi cu zi, întreprinderi, ivite din necesitate, precum șobolanii la abandonarea unor maghernițe, făceau furori, înlocuind încetul cu încetul cablurile avariate în cursul Marii Infecții, cu segmente noi, tratate cu antibiotice capabile să facă de petrecanie până și demonilor din fundul iadului, și fabricând o gamă largă de produse cu acțiune preventivă. Și, mai ales, cu un miros infect: niște biologi francezi descoperiseră, într-adevăr, că anticul creozot din latrinele militare ale războiului din '914 le venea grabnic de hac bacteriilor abisale. Cu toate asteă, pagubele aduse mai multor milioane de kilometri de cabluri n-aveau să poată fi remediate decât în câțiva ani după trecerea în mileniul trei. De aceea, la Vladivostok,

bunăoară, lucrătorii din telecomunicații înșelau, jucând șah, o inactivitate promisă până în 2005 sau 6 sau 10, nu conta.

În fine, lumea se acomoda cu dezastrul, ceea ce ridica din nou întrebarea fundamentală, formulată de Ecleziast în termeni oarecum complicați: dezastrul nu este, oare, dorința de pe urmă a omului? Sute de mii de cetățeni de pe tot cuprinsul globului se felicitară, deci, când Fritz Casper, laureat al Premiului Nobel pentru biologie, adresă contemporanilor săi un mesaj intitulat:

„Oricum, multimediile erau contrare democrației".

Argumentația era simplă: democrația se întemeiază pe reflecție, iar multimediile pe absența reflecției. Casper își încheia mesajul, identificându-l pe consumatorul de multimedii cu un om de Neanderthal extrem de abrutizat.

La New York, la Paris, la Milano, la Geneva, exaltații care visaseră cândva să cableze până și ființa umană, pentru a o supune pe viață detaliilor informației mondiale – reclame pentru șampoane și slujbe sezoniere, vacanțe la tropice și laxative neuleioase –, apoi fantasmelor și neroziilor erotice industriale, îndurară așteptarea cu un stoicism cu totul nou. Până să li se împlinească visul, aveau să fie cu toții morți, sau loviți de boala lui Alzheimer, ori suferinzi de prostată. Și, în definitv, ce era de cablat, atât de urgent? Alexandru cel Mare cucerise lumea cu sudoarea oamenilor și-a cailor, și încă nimeni nu uitase un război care se purtase la Troia, cu douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de veacuri în urmă, fără alte mijloace de comunicație în afara unor mesageri pe jumătate goi. Dar mesagerii cedaseră de mult locul unor mesagerii informatice dedicate comerțului cu derizoriu, cu sex sintetic, cu informații medicale destinate îmbărbătării muribunzilor, cu informații bursiere făcătoare de bani de hârtie sau cu informații

enciclopedice atât de abundente, încât se făceau praf și pulbere în minte de îndată ce erau absorbite.

Sosind la locul său de muncă, la 8.45, ca de obicei, ilustrul director al marelui Centru de Informații al Franței (CIF), din Rueil-Malmaison, râmase înmărmurit la vederea următoarelor cuvinte, înscrise la repezeală cu marker albastru, de o mână anonimă, pe zidul peristilului de la intrare: „Amintiți-vă de nenorocirile Evei, care a vrut să guste din roadele pomului cunoașterii! Informația e mormântul sufletelor. Fiți informați și veți îmbătrâni pe loc". Inscripția îl puse pe gânduri. Dar dispoziția meditativă îi fu brutal spulberată, câteva minute mai târziu, când, găsind pe biroul său o misterioasă cutie de pantofi, îi deschise capacul și văzu țâșnind din ea un șarpe grozav de furios. Directorul fu prea emoționat pentru a recunoaște o viperă neveninoasă din Aveyron și strigătele sale alarmară tot palierul. Fiindcă unii farsori se încăpățânau, încă.

Mesageriile de sex virtual își mai trăgeau oarecum zilele. Necazul era că nivelul de seducție al majorității corespondenților scăzuse cu mai multe grade. Într-o seară în care nu avea ce face, Anthony lipsind momentan din Londra, Valerie încercase să reia contactul, pe frânturi de rețea rămase în mod miraculos intacte, cu ceea ce Anthony numea Marele ei Demon-Femelă electronic. Lăsase să se perinde, vreme de câteva minute, chipurile și trupurile unor depravați solitari, apoi un individ ieșit din comun o făcuse să încremenească de oroare. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de respingător. Abdomen rotund și membre sfrijite, un corp de păianjen căruia i se smulseseră două picioare, o față negricioasă și deformată de prostie și viciu, rânjind ca un pendul care tocmai a devorat timpul. Și etalând un sex roșu, de natură să pună pe fugă o iapă. Valerie scosese un țipăt înfundat și deconectase videofonul. Apoi își turnase un scotch țeapăn.

Îl așteptase cu înfrigurare pe Anthony și hotărâse să-l iubească fără vorbe. Fără vorbe și fără imagini.

O campanie electorală legislativă surveni, în aceste împrejurări, în Franța. Budiști sau nebudiști, republica trebuia să trăiască mai departe, cu predicile și dăscălelile ei, cu filipicele și catilinarele ei, cu răzbunătorii și contrarăzbunătorii ei, cu prezicătorii ei și cu ritualurile ei de mijlocire destinate să împace divinitatea tricefală și fantasmagorică numită Libertate-Egalitate-Fraternitate.

În duminica votului, 11,76% din electorat se deplasă la urne; record absolut de absenteism. Consiliul de Stat fu surprins de amploarea acestei impietăți și, după o săptămână de deliberări, invalidă rezultatele. Publicul își bătea, joc cu nerușinare de alegerea reprezentanților săi. Care reprezentau ce, de fapt? Descumpănit, guvernul reînnoi mandatele deputaților, pe o durată nede-terminată. Mandate care, oricum, nu mai însemnau mare lucru.

„Amintește-ți, cetățene, că ești mai întâi biologic!” proclamă un manifest, pe cât de laconic pe atât de enigmatic, care acoperi cu zecile de mii de exemplare arterele orașelor din vechiul regat. Criza declanșată de discipolii lui Buddha nu durase, la apogeul ei, decât douăzeci și nouă de zile, dar, în mințile oamenilor, consecințele erau infinite.

Pierderea interesului pentru ceea ce se numea, în mod savant, „procesele democratice” nu fu specifică numai Franței. Feudalisme *de facto* apărură, în mod tacit, ici și colo.

La Cardiff, de exemplu, populația înțelese în câteva zile că puterea polițienească, edilitară și, bineînțeles, politică stătea în mâinile celor ce fuseseră numiți Cei Cinci înțelepți: Ben Colliw, medic mai degrabă predispus la filosofie decât la aplicarea terapeuticilor, Elizabeth Ferren,

infirmieră stearpă, Tod Weller, cârciumar, Samantha Woolmaker, dirigintă de oficiu poștal, și Samuel Boone, avocat pensionar, amator de bere și de recitări înflăcărate din *Chinurile dragostei pierdute.* Aceștia se întruneau în fiecare seară la crâșma lui Tod și rezolvau problemele comunității. Poliția însăși sfârși prin a veni să le ceară sfatul; astfel, o condamnară la un an de închisoare pe bătrâna Marga Dryden, care încercase să-și asasineze nora.

La Köln, o adunare constituită din doisprezece oameni fu aceea care reluă obiceiurile străvechilor Sfinte Vehme, în pofida protestelor deputatului local și ale autorităților politice și financiare. Întrunindu-se în aripa dreaptă a catedralei din Köln, adunarea decise, astfel – și aceasta fu prima dintre deciziile ei spectaculoase – întemnițarea unui bancher care împrumutase unui comerciant mai mulți bani decât acesta ar fi putut să ramburseze în mod rezonabil.

Acest nou gen de adunare spontană nu se limita doar la legislativ, ci atingea și executivul. La Garges-lès-Gonesse, lângă Paris, două găști de tineri „compoziți", cum se zicea, crezură, în aburii plictiselii și-ai cocainei, că de acum înainte aveau spațiu liber și că regiunea le aparținea. Cuprinși, într-o seară, de beția tinereții, se dedară, de plăcere, la diverse tâlhării ordinare, distrugând mașini și prăvălii. Un comitet cetățenesc socoti că venise timpul pentru o ripostă în maniera strămoșească. Porniți dintr-un cinematograf unde se întruniseră după cină, vreo două sute de bărbați și femei, sprijiniți de polițiști reconvertiți, trecură prin ciur și prin dârmon orașul, înarmați cu ciomege improvizate, administrându-le derbedeilor o mamă de bătaie care-i lăsă năuci. Zile de-a rândul după aceea, rătăciții de la calea cea dreaptă evocau încă groaza pe care le-o provocase apariția unui front compact de burjui hotărâți, care umpluseră bulevardul Jean-Jaurès și se

năpustiseră spre ei. Cafteala fusese țeapănă, dar, în urma ei, delincvenții prinseseră gustul reflecției.

La Marsilia, o bandă de traficanți avu parte de un tratament mai puțin politicos. Luați pe sus de necunoscuți înarmați cu măciuci, tartorii narcoticelor fură ciomăgiți la sânge și apoi aruncați în mare, cu tot cu prafurile, ierburile, pocnitoarele și țoalele lor prea largi. În zilele care urmară, unii dintre ei, care se zvântaseră, încercară să riposteze cu ajutorul armelor de foc. Cum, într-o încăierare, își pierdu viața o mamă de familie, contrariposta fu aspră. O poteră de vreo cinci sute de marsiliezi descinse în spatele Operei, unde-și desfășurau de obicei activitatea negustorii de vise, dădu buzna în barurile preferate ale caizilor, omorî câțiva cu lovituri de măciucă și le împrăștie ciracii după câteva salve descărcate în abdomene. Groaza traficanților supraviețuitori fu cumplită. Începură prin a face apel la oamenii legii, care-i trimiseră la plimbare, apoi la protectorii lor obișnuiți, care se declarară incapabili să-i ajute, și, cum încă refuzau cu încăpățânare să se pocăiască, se văzură pur și simplu condamnați la mizerie: restaurantele, lăptăriile și negustorii de carne de pasăre refuzară să-i servească, spălătoriile – să-i spele, și mijloacele de transport în cemun – să-i transporte, căci, printre altele, li se făcuseră zob și mașinile.

Așa se ajunse ca, într-o zi, celebrul Jo Șobolanul, odinioară regele halucinogenelor și al trotuarelor, să fie văzut, la volanul unei limuzine pe care nici un șofer nu mai voia s-o conducă, venind să se milogească pentru două pachete de unt, o duzină de ouă și-un camembert, la Maggy Cassegrain, de profesie lăptăreasă.

— La mălaiu' tău, nu puteai să trimiți un servitor? întrebă Maggy.

— Nu mai am servitori, Maggy.

— Nu mai ai servitori, nu mai ai șofer, doar n-oi fi vrând să-ți plâng de milă, nu? Și aghiotanții tăi, ăi de făceau pe nebunii luna trecută, le-ai făcut costumașe de beton?

— S-au roit, Maggy, s-au roit cu toții! Henri, îl mai ții minte pe Henri, cel mai credincios, ei bine, e brancardier la spitalul La Timone!

— Și Roméo Banană?

— Șofer de taxi, nu l-ai văzut?

— Și nevastă-ta?

— I-e frică să mai iasă.

— În fond, ai curaj, Jo, să-ți afișezi moaca pe stradă. Pentru curajul ăsta o să te servesc.

Și, după ce-l servi și-i vârî marfa într-o pungă de plastic albă, pe care Jo Șobolanul o înșfăcă plin de recunoștință, îi întinse o etichetă rotundă autocolantă pe care scria: „Sub protecția Lăptăriei Cassegrain”.

— Lipește-o pe parbriz și n-o să ți se întâmple nimic până ajungi acas', zise Maggy.

SĂ FIE ACESTA SFÂRȘITUL SISTEMELOR POLITICE?

Întrebă editorialul unui ziar de seară, după ce un președinte de consiliu regional fusese snopit de niște cetățeni nemulțumiți de cheltuielile sale.

Nu puțini râseră. Dar râsetele nu durară prea mult. Totul trebuia reluat de la început. Și, mai cu seamă, nu trebuia reluat în același fel.

TE
TRA
GRAM
MA
TON
יהוה
אדם
פחד
נשר

nautilus

Gerald Messadié

29 DE ZILE
PÂNĂ LA SFÂRȘITUL LUMII

LUMEA MODERNĂ E DISTRUSĂ, LA FEL DE SIGUR PE CÂT AR FI DISTRUS-O UN RĂZBOI NUCLEAR. INTERVENȚIA CHINEZĂ OPREȘTE ÎN ULTIMA CLIPĂ ÎNLĂNȚUIREA INFERNALĂ DE FORȚE CARE AR FI REDUS SITUAȚIA UNIVERSALĂ LA CEEA CE FUSESE CU DOUĂ SAU TREI SECOLE ÎN URMĂ. TERORIȘTII VOR SĂ ANIHILEZE TRANSPORTURILE INTERNAȚIONALE. ȘI REȚELELE DE INFORMAȚIE. ȘI SISTEMELE ECONOMICE.

DIEUDONNÉ CÂNTĂREȘTE EVENIMENTELE CU MULTĂ RĂCEALĂ. ȘTIA DIN-TOTDEAUNA CĂ BUDIȘTII ZEN AU UN ASCUȚIT SIMȚ AL UMORULUI. CEEA CE NU ÎNSEAMNĂ CĂ AVERTISMENTELE GROTEȘTI NU MERITĂ A FI LUATE ÎN SERIOS, DUPĂ CUM ÎI DECLARASE PREȘEDINTELE ÎNSUȘI... CUM ERA DE AȘTEPTAT, REȚELELE INTERNETULUI SE VICIAZĂ RÂND PE RÂND. DIN PARIS, DIN BERLIN, DIN NEW YORK, APOI DIN MULTE ALTE ORAȘE, GLUMEȚII DE UN GUST ÎNDOIELNIC ÎMBÂCSESC LINIILE CU TRANSCRIERI DIN APOCALIPSA SFÂNTULUI IOAN, ÎN TOATE LIMBILE CUNOSCUTE: „IOAN, CELOR ȘAPTE BISERICI, CARE SUNT ÎN ASIA: HAR VOUĂ ȘI PACE DE LA CEL CE ESTE..."

ISBN 973-9301-12-6

NEMIRA